ALEXANDRU DOBOŞ

Dacia contra Antichrist

- *Omul Primordial din Carpaţi şi "ocuparea Pământului"*
- *Sarmis-e-getu-za – capitala religiei monoteiste*
- *Dacia – adevăratul Canaan cu "lapte şi miere"*
- *Zalmoxis / Cronos – "cel mai mare dintre zei"*
- *Belagines – legile rasei albe*
- *Iisus Chris-theos – Fiul Zeului Soare*

Editura OBIECTIV CRAIOVA

ALEXANDRU DOBOŞ

Dacia contra Antihrist

Editura OBIECTIV CRAIOVA

note sărite la ocr

— N. edit.: O serie de autori occidentali (printre care şi Marija Gimbutas), ca şi N. Densuşianu, N. Miulescu, P.L. Tonciulescu ş.a., au adus dovezi amănunţite că **patria de origine a arienilor a fost... România de azi.**

Dovezi suplimentare puteţi găsi şi în cele 5 volume ale seriei „SECRETELE TERREI” (Ed. OBIECTIV).

Numele arienilor şi ramanilor, strămoşii noştri, provine de la Zeul Soarelui, RA/AR...

Vedanta; Puranas (sec XII-IV î. Chr), cele 200 de **Upanishade** (sec. VI-III î. Hr.), continuarea **Brahmanelor** etc.

1 A marilor tagme.

Assyrian era sinonim, în Antichitate, cu „sângeros, asasin”. „Sura” în vedică, limba

diplomaţiei acelor timpuri, însemna „Soare”. Deci, sângeroşii assurieni (y = u) erau… lipsiţi de Soare, Fiii întunericului!

1 Fapt care atestă ipoteza noastră referitoare la aportul sângelui arian şi în populaţiile care au vieţuit în antichitate pe teritoriile din nordul Mării Negre, între care se includ şi **slavii blonzi.**

Idem.

— N. edit.: Cuvântul vine din dacicul AISUS = Fiul (citit Esus şi transformat de evreii anticreştini în Iisus = măgar, în ebraica veche!).

De altfel, în sec. I e.n., în Iudeea, numele de Iesus era frecvent întâlnit…

1 Obiceiul „civilizatorilor” romani era stârpirea limbii naţionale şi culte a poporului supus prin forţa armelor. Aşadar

este posibil ca şi în cazul Daciei şi al Brita- **N. edit.:** S-a dovedit că Solomon a preluat... psalmii Egiptului faraonic!...

** **N. edit.:** Aşa cum **Pierre Ronsard,** un „pionier” al poeziei franceze, era, de hpt... **Banu Mărăcine, W. Shakespeare** nu a fost filosoful Francis Bacon, cum ar vrea unii, ci... **Sever Basarab,** urmaşul lui Tihomir/Tugomir!...

Paradoxul care infirmă paradoxalul! Puterea valorii magice care face ca cel miisiderat duşman să fie preţuit pentru înzestrările sale. Astfel, schingiuitorii lui il-us nu i-au putut zdrobi fluierele picioarelor, nici chiar văzându-l mort pe cruce!...

— **N.** edit.: Asimilarea presupune o mare diferenţă numerică şi de natalitate **dar** şi un nivel de evoluţie asemănător. O

superioritate tehnică a celţilor ar fi făcut din aceştia stăpâni şi nu asimilaţi în Ardeal! Reamintim: pelasgii daci erau cel mai celebri metalurgi ai Antichităţii! Celţii erau doar populaţia pelasgică specializată în acest domeniu, cimmerienii moldoveni...

** N. edit.: Perioada ***La Tène*** datează din 500 î.e.n. Dorienii creaseră armeie de fier încă din 1500 î.e. n!... în plus, dacii erau singurii care măsurau timpul în cerc. De unde şi hora (sp.) = ora...

N. edit.: Ocupaţia romană a adus numeroase influente străine, probabil şi celte...

1 Dar şi în operele regelui David al evreilor antici, fapt care atestă, încă o dată, principiul transcendentei spiritului vedo-aric!

N. edit.: Unii evrei pretind că oltenii ar fi... urmaşii evreilor din Legiunea XIII». omina!!? O legiune romană nu avea mai mult de 6.000 de soldaţi. Mai mult, îl existat doar o ***Cohors Iudaica,*** deci câteva sute de syrieni şi palmyrieni...

— N. edit.: în vremuri străvechi, geţii aveau câte... 15 soţii şi declarau că cel cu „numai" 5 – 6 soţii „acela nu cunoaşte ce-i dragostea"! Toate aceste legi şi obiceiuri erau menite să asigure înmulţirea Omenirii pe Pământ.

Robele albe erau tipice preoţilor daci...

N. edit.: Cei trei judecători existau şi în mitologia Greciei antice, dovedind originea nord-dunăreană a conceptului. Amănunte în ***„Dacia Preistorică"*** (Ed.

— N. edit.: Dava/ceva, în limba dacilor,

însemna „cetate, oraş”. Pentru hinduşi, /nii erau conducătorii arienilor şi aceştia locuiau în oraşele-cetăţi ale castei

1 Este, desigur, vorba despre slavii răsăriteni şi cei al căror păr are culoare blondă, pielea albă, talia înaltă, ochi de culoare deschisă (verde, albastră, combinată)…

N. edit.: Veneţii erau de origine pelasgică.

— N. edit.: Peste 90% din conducătorii bolşevici erau de origine iudaică! Acest fapt explică şi politica acestora de desfiinţare a Ortodoxiei…

1 Iudeea a fost cotropită şi cucerită militar în anul 63 î. Hr.

N. **edit.:** Fugarii lui Moise erau numiţi de egipteni „Poporul Ciobanilor”. Vechiul

testament ne spune foarte clar: Israel înseamnă…” Cel ce s-a luptat cu Dumnezeu şi l-a învins” (!?). Deci, nu cu Yahwe! De altfel, descompus, IS-RA-EL, în care Ra-EI = Zeul Soarelui, ne spune foarte multe…

*** **N. edit.:** Noe, aflăm din ***„Cartea lui Enoh”*** (interzisă), era total diferit de evrei şi „asemenea zeilor”: blond şi cu pielea „strălucitor de albă”… Abram (viitor Abraham) a fost fiul Marelui Preot (sumerian) din Nippur, deci înalt şi blond!

** N. edit.: Toţi trei de origine iudaică. Hitler era chiar… nepotul unui Rothschild (de la Viena)!!

— N.ledit.: Incredibilă sau nu, o asemenea ipoteză este tot mai des menţionată de ieşi cu capacităţi paranormale. Contele Incapuciatto susţine

că Decebal s-a sinucis, deşi se putea salva prin teleportare, pentru a da un exemplu, gen Iisus

— **N. edit.:** Tucidide era de origine tracă.

1 „Istoria României” *c*ompendiu, ediţia a II-a revăzută, Bucureşti, 1971, p. 59.

„OBIECTIV” este marcă înregistrată la OSIM din 1995, cu toate drepturile ce decurg din Lege.

Editura *OBIECTIV* nu are nimic în comun cu următoarele publicaţii apărute fără acordul nostru: *„Euro Obiectiv (2000)”* Hunedoara, *„Obiectiv mehedinţean”*, *„Obiectiv de Gorj”*, *„Obiectiv de Vâlcea”*, *„Obiectiv de Dâmboviţa”*, *„Ziarul Obiectiv”*-Sibiu, *„Cotidianul Obiectiv”* Braşov, *„Obiectiv jurnal de Tulcea”*, *„Obiectiv Vocea Brăilei”*, *„Obiectiv”* Vaslui, *„Obiectiv Vocea Sucevei”*.

Rugăm procurorii să se autosesizeze, chiar dacă nu suntem investitori americani…

Aşteptăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate. Rămânem deschişi colaborării (manuscrise, difuzare etc.).

DIFUZORI „ŢEPARI”.

„CALYPSO” SRL Bucureşti (fam. Lupaşcu) – str. Pascal Cristian 4 – 6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747-dl. L.

„Ell Press” Zalău (Cristian Stamate, telefoane devenite «fantomă»); **„Oldan Press” Cluj-Napoca** (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram Iancu 29);

„SUPI DIF Press” Timişoara (Marius Soporan, Mihai Pridie; str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);

„Palermo Prod-comserv” Tg. Mureş (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiţei nr. 8/30);

„Difuzarea cărţii şi bunurilor culturale” SRL Vaslui (Iulian Buganu – 0235/361.655).

„ABC Libris” S.A. Reşiţa (din. Iancu Cotosban – 0255/211.795; 0744.780.634) – str. 1 Decembrie 1918, nr. 30 – 32;

„CHRISTIAN 94” S.R.L. Bucureşti – Daniel Mureşan – 021/222.18.32; 0722.500.540) – str. Iacob Negruzzi 46, S1;

„SEVERIN” S.R.L. Dr. T. Severin-str. Traian 60; tel.0252/317.192; 312.205 (doamna. A. Păiş).

Tipărit la: tipografia cassandra

I.S.B.N. 973 – 7974 – 07 – 7

Tel. /Fax: 0251/418.943;

0744.708.957 O.P. 8, CP 812 – Craiova

În atenţia celor în drept şi a celor interesaţi...

CUVÂNTUL EDITORULUI

O nouă serie de apariţii editoriale se află la dispoziţia Dvs. Aşteptate, sper, cu acelaşi interes ca şi până acum.

În ciuda „grijii” dovedite domeniului cărţilor de toţi guvernanţii post-decembrişti şi mai ales a ultimelor, lovituri” e! e la trecerea dintre ani (decembrie 2003 – ianuarie 2004), am încercat să păstrăm numărul minimal de noi apariţii pe ediţie, cât şi **o creştere cât mai rezonabilă a preţului.** Sper că am reuşit, deşi **bulibăşeala creată „întâmplător” exact în cea mai bună perioadă de vânzare** (15 noiembrie – 15 ianuarie) a creat imense **pagube majorităţii editorilor şi difuzorilor de carte din ţară.** O perioadă

în care, în mod obişnuit, încasările atingeau **creşteri de la** 2 **până chiar la** 10 **ori** faţă de lunile obişnuite ale anului (exceptând, fireşte, perioada apariţiei manualelor)!...

Guvernanţii se arată foarte mândri şi probabil aşteaptă chiar şi „mulţumiri fierbinţi" pentru o mare realizare: ar fi reunit toate actele normative financiar-fiscale într-o singură lege. Numai că **mult lăudatul Cod Fiscal are 200 pagini iar Normele de aplicare nu mai puţin de... 400 pagini!**

Bănuiţi, deci, cât de „fericiţi" sunt acum judecătorii (şi aşa suprasaturaţi de dosare), ori comisarii şi inspectorii din organismele de control...

„Ediţia" din mai 2004 a Editurii OBIECTIV pare una dedicată istoriei. Deşi

aşa s-a întâmplat, n-a fost ceva dorit cu premeditare, cred că nu este nimic rău în acest fapt. Am mai scris şi înainte: **istoria poate fi cel mai captivant „roman poliţist”!**

Oricum, structura apariţiilor noastre se păstrează în bună parte. **Cărţilor cu subiect istoric li se adaugă cele din domeniul spionajului sau cu teme de actualitate.** Iar ***Istoria secretă a Omenirii*** (concretizarea unei mai vechi promisiuni a subsemnatului) îmbină în mod necesar informaţii istorice cu cele din domeniul ufologiei, pentru că **fără „întâlnirile de gradul IV” n-am înţelege niciodată corect Istoria Omenirii...**

Acum, când lecturaţi aceste rânduri, tocmai sunteţi în posesia lucrării unui nou

colaborator al Editurii *OBIECTIV.* Propunerile şi manuscrisele au fost mai multe, numai că, din motive obiective, numărul titlurilor publicabile pe ediţie sau anual este **relativ limitat.** Deşi extrem de important, actorul financiar nu este cel decisiv. **Cel mai important** rămâne **tot Timpul.** AI subsemnatului.

Editura *OBIECTIV* nu este una de mare anvergură, cu finanţări externe ori ou sponsorizări interne, cu multe zeci de angajaţi şi titluri publicate anual. Chiar şi de ar fi aşa, dorinţa mea de a controla totul, **pentru a nu exista nicio oroare** (oricând cu grave consecinţe) ar fi pusă la grea încercare… Ca şi rovista *„OBIECTIV MAGAZIN”,* Editura *OBIECTIV* este „copilul” meu cu… Mama Munca şi mi-ar fi

imposibil să-l văd „legănat” şi îngrijit de altcineva!

Când editam revista, o singură dată, obligat fiind de împrejurări, am făcut meşeala imensă de a lăsa apariţia unui număr în grija unui colaborator. M-am nies rapid cu două procese, după ce am reuşit să stopez „din faşă” alte trei! **Limba română este atât de pretenţioasă, are atâtea subînţelesuri şi „capcane”, încât orice cuvânt nefericit ales, orice cuvânt sau literă lipsă poate aduce un proces de calomnie sau insultă, cu daune morale de sute** de **milioane!** Un exemplu de proces garantat: *„Domnul X, în mod sigur, **(nu)** este un escroc”.* Acel *„nu”* a fost scăpat la culegerea pe calculator iar lipsa sa neobservată la corectură… Sau, cine ştie?!

În concluzie, pe lângă documentare, cărţile şi „Cuvintele de editor” scrise, activitatea curentă extrem de stresantă (nu este deloc uşor, în ziua de azi, să încasezi contravaloarea vânzărilor!), supravegherea activităţii din firmă sau lecturarea scrisorilor primite (confirm încă o dată: le citesc pe toate), triez toate manuscrisele primite şi efectuez cele câte două-trei corecturi la toate lucrările publicate! mai adăugaţi „selecţia şi montajul” unor materiale de 1.000 pagini pentru a le aduce la…200 pagini. (*„Secretele Terrei”* – vol. I, *„RAMANIA – Paradisul regăsit”, „Scrierea secretă”),* „toaletarea” textelor (boldări, italice), împărţirea pe capitole şi „spargerea” textelor, stabilirea titlurilor şi realizarea coperţilor şi veţi constata că

toate acestea nu se pot realiza fără **12 – 16 ore de muncă zilnică şi un stres pe măsură.**

Aceste „amănunte” vi le ofer în premieră pentru o mai mare înţelegere în cazul unor erori, de altfel inerente în orice activitate, umane. Poate aşa vor pricepe şi cei amatori de „întâlniri de curtoazie”, inutile, că efectiv nu am timp nici măcar să-mi văd părinţii, decât nedorit de rar! Deşi m-am jurat că voi refuza toate întâlnirile, cu excepţii bine justificate, după câteva zile preţioase pierdute, nu m-am lecuit şi am mai pierdut o dată timpul, curios să văd cum arată un „geniu din Vâlcea” (autointitulat) şi manuscrisul său. Am văzut doar „geniul”, deşi a trecut un an de atunci…

Ca fapt divers, de exemplu, în urmă cu doi-trei ani, dl. **Ştefan Andrei** m-a sunat pentru o întâlnire dar aceasta nu s-a realizat încă, în pofida mai multor tentative, din lipsa comună de timp...

Pe dl. **Teodor Filip** îl văd o dată la 2 ani (poate!), pe dl. **Florian Gârz** l-am întâlnit ultima oară în urmă cu peste un an, împreună cu regretatul **Paul Ştefănescu** (prima şi ultima întrevedere...), cu marele istoric şi filolog **Paul Lazăr Tonciulescu** m-am văzut doar de două ori iar pe domnii **Florin Gheorghiţă, Alexandru Doboş** sau **Cornel Bârsan** încă nu i-am cunoscut personal. În ce-l priveşte pe dl. **Valentin-Ovidiu Văzdoagă,** ne-am cunoscut în timpul turneului meu prin ţară (decembrie 2002), când „*Armele secrete ale zeului*

Wotan” erau deja în curs de apariţie.

În concluzie, exact ca şi la revista „OBIECTIV MAGAZIN”, în care publicam autori pe care nu i-am cunoscut niciodată personal, **nu m-a interesat niciodată… cum arată autorul, doar cât de publicabil este manuscrisul. Pe care, de multe ori, i-am primit poştal, fără niciun telefon prealabil.** Domnii Cornel Bârsan, Valentin-Ovidiu Văzdoagă şi Alexandru Doboş au primit **răspunsul afirmativ în mai puţin de…30 minute** (pot confirma acest adevăr) şi aşa au apărut *„Revanşa Daciei”, „Armele secrete ale zeului Wotan”* şi… lucrarea de faţă. Sunt convins că alegerea nu a fost pripită şi se va dovedi la fel de inspirată!

Cu alte cuvinte, **aştept în continuare**

materialele celor care consideră că au informaţii interesante de publicat. Pot fi şi **manuscrise,** dar numai dacă scrisul este inteligibil iar ca volum să nu depăşească **180 pagini de carte** „tip OBIECTIV. Continuări gen volumul II (sau materiale duble) se acceptă doar în cazul unor materiale ce pot prezenta un maxim interes.

Telefoanele şi adresa editurii se găsesc în orice carte „OBIECTIV" (pag. 2 sau talon).

Spor la treabă!

*

După cum am menţionat, **parcurg absolut toate scrisorile primite iar adeseori răsfoiesc şi taloanele de comandă,** pentru a-mi face o idee asupra cererii, titluri şi zone ale ţării. Cursurile de

Marketing din facultate pot fi încă folositoare…

Dintre miile de scrisori şi felicitări sosite de-a lungul anilor, **doar câteva au fost de la personaje „duse cu pluta”** (obsedate de securişti şi masoni care le urmăreau, de o religiozitate prost înţeleasă şi dusă până la limita absurdului sau de credinţa că sunt noii Mesia, salvatori ai României şi Omenirii), **ori de la contestatari vehemenţi şi grosolani.**

Subliniez, încă o dată, că **n-am nici cel mai rătăcit gând de a intra în politică,** de a mă „alinia” în rândurile vreunui partid sau vreunei asociaţii, indiferent de cum s-ar numi acestea şi nici nu mă cred mai mult decât ce sunt. Chiar dacă, recent, Contele Incappuciato scria foarte convins că…

Zalmoxe s-a încarnat şi trăieşte ***„undeva între Craiova şi Piteşti”.*** Mai preciza că într-un an se va muta la Bucureşti şi am răsuflat uşurat... Probabil nici dl. Tudor Diaconu (din Piteşti) nu are de gând să se mute la Bucureşti, la 73 ani!

De când am realizat prima publicaţie post-decembristă de sindicat din ţară *(„Electroputere”)* şi am „intrat” în presă, am avut un singur gând: să aflu adevărul (despre diverse subiecte şi persoane) **şi să-l fac public, pentru ca românii să nu mai fie minţiţi şi manipulaţi în continuare. Am început cu corupţia,** conştient că, dacă nu vom acţiona la timp, vom ajunge la cheremul celor care au furat de la stat, adică exact din buzunarele noastre. Priviţi în jur, citiţi

presa, cu dovezi zilnice de nesimţire şi sfidare din partea unora cocoţaţi pe creştetele noastre, şi vedeţi dacă am avut dreptate…

De când mă ştiu, **am dorit să fiu mereu bine informat.** Chiar de la 5 ani (serios!), de când silabiseam „Sportul popular”… **Pasiunea pentru istorie este la fel de veche precum cea pentru sport** iar în 1999 a „re-explodat”, odată cu descoperirea unor lucrări de P.L. Tonciulescu, Adrian Bucurescu, pe Dumitru Bălaşa.

Atunci am întrevăzut ***„Marele Adevăr”,*** pe care mentorii mei indirecţi nu-l enunţaseră: **civilizaţia umană s-a născut în România** şi nu în Sumer! Iar dacă am pornit atunci la o documentare îndârjită,

sistematică, scopul a fost unul singur, fără alte gânduri ascunse: să aflu ADEVĂRUL despre strămoşii românilor şi Istoria Omenirii! Iar acum pot spune că, în linii mari, l-am aflat!...

Afirmaţia pare a fi una orgolioasă şi hazardată. Cititorii „vechi" ai Editurii OBIECTIV ştiu însă că **nu fac afirmaţii hazardate... De** fiecare dată, oricât de şocante au fost unele dintre ele, le-am argumentat cu informaţii şi surse dintre cele mai credibile. Fireşte, domeniul este extrem de nesigur iar **unii au avut grijă să ascundă cele mai importante dovezi în mlaştina timpului,** deci orice eroare este posibilă. După cum, la fel de bine, **cei interesaţi pot inventa „dovezi" în favoarea lor,** acum, când, la nivel planetar,

este în curs de desfăşurare o adevărată **„olimpiadă a popoarelor alese”,** de acaparare a Trecutului pentru crearea Viitorului dorit, de dominaţie asupra Planetei.

În niciun caz, nu am intenţionat să aduc argumente de „popor ales” pentru români, pentru a fundamenta cine ştie ce pretenţii politice sau teritoriale ale României faţă de alte ţări şi popoare, aşa cum încearcă alţii, de 2000 ani, cu Vechiul Testament (Israelul de la Nil la Eufrat!). **Românii sunt singurul popor autohton din Istoria Terrei,** ei nu au primit o ţară de la vreun Dumnezeu, ci chiar s-au născut… în ţara cu formă de peşte în Era Peştilor **şi nu şi-au dorit vreodată alte teritorii decât cele pe care s-au născut,** încă din vremea

celebrilor ramani, pelasgi, hiperboreeni, atlanţi sau arieni. Toate aceste denumiri diferite, care pot înşela orice istoric, reprezintă unul şi acelaşi popor: **ramanii deveniţi români**... într-adevăr, ***„toţi de la Ram ne tragem”,*** **adică românii şi de aici întreaga rasă albă!**

Românii au fost prea mult timp satanizaţi sau batjocuriţi de te miri cine pentru a nu-şi regăsi locul demn, pe care l-au avut până la Decebal, printre popoarele Lumii!

Această satanizare a adevăratului *Popor Ales* al Omenirii nu a fost, nu este şi nu va fi deloc întâmplătoare! Românii sunt nu numai primul popor creştinat ori primul popor monoteist din Istorie, ei sunt chiar Oamenii Primordiali.

Părinţii Omenirii!

Afirmaţia este iar şocantă şi din nou o voi dovedi, cu o avalanşă de informaţii, într-o nouă serie de volume, intitulate chiar ***„Părinţii Omenirii”.***

A venit vremea să ni se cinstească trecutul glorios iar Omenirea întreagă, inclusiv cei care doresc s-o acapareze, să afle că **întreaga civilizaţie actuală datorează tot ce are mai sănătos strămoşilor noştri:** religie, principii de drept, medicină, bazele industriei de azi şi chiar o serie de termeni preluaţi din limba şi mitologia acestor meleaguri…

Am ajuns în secolul XXI şi unii români dovedesc din plin ce poate face o manipulare de 2000 ani. O doamnă (ca să nu mă cobor la limbajul său) se arăta

extrem de deranjată de ideea, argumentată în ***„Scrierea secretă”,*** că ***„poporul lui Israel”*** **a furat Biblia de la geţi (de fapt, preluată şi modificată** conform propriilor interese). Acest fapt este recunoscut, indirect, chiar şi de către o serie de autori evrei. Mai mult ca sigur, probabil din lipsă de timp, contestatara nu aflase mai multe „amănunte”: David, Solomon ori Saul nu au fost niciodată confirmaţi de Istorie, despre celebrul „Exod” („ieşire” în… greacă) nu există nicio menţiune, Vechiul Testament nu aminteşte nicăieri de piramide, Moise a fost… faraonul Acknathon (vezi Sigmund Freud şi alţii), „Cartea lui Moise” a fost scrisă în sec. Îl î.e.n. (preluând copios din mitologia sumeriană) iar „Vechiul Testament” mult mai târziu etc, etc.

Cu mai multe ocazii am afirmat că **Vechiul Testament este... cea mai mare operă de manipulare din Istoria Terrei** iar rezultatele se văd! îmbibat de crime, blasfemii, exemple negative şi diversiuni pentru crearea unui „popor ales” şi a unui „pământ sfânt”, **acesta are prea puţine motive pentru a exista în Biblia ortodoxă, alături de Noul Testament, adevărata carte a înţelepciunii şi pacifismului**! E oare nevoie ca românul, credincios din fire, să afle de crime, incesturi, violuri şi despre... dreptul „poporului lui Iahve” de a omorî popoarele adverse până la „pruncul din burta mamei”?! Cine nu crede sau doreşte să mă combată să citească mai întâi Vechiul Testament, rând cu rând...!

Un alt contestatar, care mă bombardează, pur şi simplu, cu scrisori extrem de vehemente este dl. **Ioan Vasile Frâncean** din Topliţa (Harghita). Dacă tot crede că am prea mult timp şi nu am ce face cu el, îl rog să-şi treacă şi-i numărul de telefon (ca să lămurim totul, nu am timp de scrisori), ori să-şi caute; alt destinatar...

Pentru dumnealui, evreii sunt „popor ales" iar dacii şi românii doar nişte „barbari" înapoiaţi şi sălbatici! ***„Ciţi-ţi pe verso",*** îmi scrie cu aceeaşi erudiţie cu care îmi dă mereu lecţii de istorie şi religii. Deşi răspunsurile mele se găsesc în tot ce am scris până acum, poate află acum două informaţii de bază:

— Toate marile religii sunt dedicate Soarelui (Luminii, chiar şi metaforic)! iar

creştinismul nu face excepţie; semiţii sunt printre puţinii care au divinizaţi doar Luna, prin Sân sau Seth (adversarul zeilor Soarelui – Ram, Osiris sau Horus);

— Legenda lui Iisus este identică cu cea a lui Zalmoxe-Apollo; de altfel, însuşi numele său (grecesc) ne spune că era perceput drept... Apollo – zeul Soarelui: **Aisus** – citit Iesus **(„Fiul”,** în... limba dacilor) **Christheos *(„Zeul de aur”*** sau... blond ca Apollo – zeul Soarelui)!...

Ca şi Ramses II, Iisus era blond şi de statură foarte înaltă (în genul extratereştrilor de 1,90 – 2,00 m, numiţi de milenii, ca şi acum, *„Profesorii”* sau *„Veghetorii”). **Atât Iisus, cât şi Ioan Botezătorul fuseseră... ucenici ai esenienilor, „perfecţionaţi” la rândul lor***

(ne spune chiar istoricul evreu Josephus Flavius) ***de „Kiistai”,*** **preoţii daci!...**

Dacă esenienii erau evrei, cum se spune, de ce credeau în... Zeul Soare şi îşi primeau învăţăturile din Dacia? Dar, mai ales, **de ce îi numeau pe evrei *„Fiii întunericului”,* cărora Iisus Christos li se adresa cu...” Voi, *evreii...”?***

Toate acestea, inclusiv alte multe informaţii şocante, dezvăluie unul din marile secrete ale Omenirii, pe care Unii le-ar dori ascunse pe vecie: **esenienii, Iisus Christos şi parte dintre Apostoli nu au fost evrei**! Ei participau doar la un foarte vechi „război” ideatic dintre două tabere formate încă de la plecarea lui Ab. Ram din Sumer şi transformarea lui în Abraham/Avraam, încercând să aducă

Lumina şi în „tabăra adversă”. **Zalmoxe le oferise de mult geto-dacilor *„Noul Testament”…***

Amănunte despre „războiul zeilor”, existent poate de milioane de ani, sau poate numai de 4.000 ani, şi perpetuat până în zilele noastre puteţi afla din ***„Istoria secretă a Omenirii”.***

*

Pe pagina 2 a cărţilor semnalăm, de mai mulţi ani, **existenţa unor publicaţii ilegal auto-numite *„Obiectiv”,* această titulatură aparţinându-ne ca marcă înregistrată.**

În „Cuvântul editorului” al unui volum apărut în noiembrie 2003 abordam pe larg apariţia acestei adevărate „reţele” de ziare şi săptămânale care ne-au furat pur şi

simplu numele cu o nonşalanţă ce frizează… penalul (a se vedea Legea 84/98) şi arătam că **ne afectează grav imaginea, unele fiind „trâmbiţe PSD”.**

Dl. **Vasile Mihai Vlădeanu,** unul dintre paranormalii de azi ai României, prezentat de mai multe publicaţii, a avut bunăvoinţa să-mi expedieze două articole din *„România Mare”:* unul despre interpretarea eronată a simbolismului svasticii şi altul, al său, de „punere la punct”.

Primul *(„Hitler, de la controverse la pasiune”)* constituie o preluare, precizată clar în final, conform uzanţelor: *„(Text reprodus* din ***oficiosul PSD*** *«Obiectiv» din Braşov, nr, de joi, 7 august 2003)”.*

Bănuiţi câtă „bucurie” ne trezeşte

doar gândul că putem fi asociaţi cu asemenea publicaţii „de partid şi de stat” I Mai ales când unul dintre patronii acestui „obiectiv”, senatorul PSD Ioan Seche, constituie adeseori un subiect de dezvăluiri pentru presa centrală.

Acesta figurează pe lista „Capital” a milionarilor în dolari. Cum a adunat, iverea ne dă de înţeles ***„Ev. zilei”:***

În **16.10.03,** apărea articolul intitulat *„Statul, negustor generos cu clienţii PSD”,* cu informaţii-şoc, preluate şi de un post TV naţional. Aflăm astfel că **familia Seche a primit în proprietate Fabrica de Scule Râşnov şi Metaloplast SA Braşov.** Prima societate, cumpărată în primăvara anului 2002 (prin soţie), avea, în decembrie 2002,

deja o **datorie de 65,5 md, lei.** N-a durat însă decât câteva luni şi fabrica a dispărut de pe lista datornicilor!

Minune? Da, tip PSD! **Direcţia Finanţelor Publice Braşov a anulat 37 md, lor din datorie, acceptând în schimb un cămin de nefamilişti şi două magazine, care „valorau”, deci, de trei ori mai mult decât... Fabrica de Scule Râşnov** (preţul pentru familia Seche). Apoi **în cel mai scurt timp posibil,** cu mare generozitate, finanţiştii braşoveni **anulau şi restul datoriei** („numai” **30 md, lei**!)... având în vedere uşurinţa cu care fusese acoperită prima parte a datoriei...

Credeaţi că minunile nu se pot repeta? *Ev. zilei* ne dovedeşte contrariul:

*„Pentru că societatea **Metaloplast** are*

datorii eşalonate *la bugetul statului de peste* ***150 miliarde lei,*** *Fabrica de Scule Râşnov a cumpărat cantina, pe care o va pune acum gaj la Finanţe pentru compensare”.*

De remarcat că o tentativă asemănătoare, de numai **3,8 md, lei,** a Primăriei Braşov s-a finalizat anterior cu… un **sechestru pe averea primarului Ioan Ghişe (liberal,** ghinionul său!)…

Toate „pomenile” din ultimii 14 ani pentru „clienţii politici” au fost mereu justificate cu… neţărmurita grijă pentru eventualele probleme sociale ce se puteau crea.

Lată, însă, şi rezultatele acestei „griji”: **în 23.12.03, muncitorii de la „Metaloplast” au întrerupt lucrul,**

exasperaţi că, încă o dată, nu-şi primiseră banii: *„Trebuia să primim avansul, astăzi e ultima zi de lucru şi conducerea uzinei e la chef. (...)* ***patronul nostru, Ioan Seche, senatorul PSD, ne lasă să murim de foame”.*** **În discuţie era avansul de 1.100.000 lei...**

Ziarul patronat de acest capitalist social-democrat milos s-a auto-intitulat Cotidianul „Obiectiv” (Cotidianul scris cât mai mic) iar directorul său avea pretenţia să-i cedez marca *„OBIECTIV”* pentru 500 dolari!!?...

* * *

Punctul de vedere al domnului V.M. Vlădeanu, în fapt o „punere la punct” după articolul anterior (din 15.08.03), despre svastică, din „oficiosul PSD”, a apărut tot în

„România Mare”, din 29 august 2003 (p. 16). A fost intitulat *„Care e originea zvasticii?”* şi aducea următoarele precizări:

(...) o *elevă face afirmaţii cu privire la zvastică, atribuindu-i tot felul de origini. Ar fi fost de dorit să citească* ***„Dacia Preistorică – Biblia Românilor”,*** *de N. Densuşianu – apărută la Editura Obiectiv din Craiova, în paginile căreia poate vedea, cu ochii săi miraţi, „semnul zvasticii pe cusăturile ţăranilor români din Munţii Apuseni, în Transilvania” (revista „Tinerimea română”). Dacă, totuşi, nu-l vine a crede poate consulta şi* ***„Atlanţii din Carpaţi”,*** *unde dl. Adrian Bucurescu, lingvist, motivează unul dintre semnele zvasticii ca fiind dublu Z, iniţialele celor din ZAL-MOXIS, Gemenii Divini. Şi dacă tot nu*

vrea să înţeleagă pe ce tărâm binecuvântat a dat Dumnezeu să se nască, îi sugerez să *consulte şi alte publicaţii, ale aceleiaşi edituri, cum ar fi* ***„Revanşa Daciei”,*** *de Cornel Bârsan,* ***„România*** (RAMANIA! – veşnica greşeală – n. E.D.J, ***paradisul regăsit”,*** *de Paul Lazăr Tonciulescu, şi nu în ultimul rând cele 5 volume din* ***„Secretele Terrei – Istoria începe în Carpaţi”*** *(...) Poate, astfel, şi dânsa, şi alţi neinformaţi sau neîncrezători compatrioţi, vor binevoi a afla de unde ne tragem şi, mai ales,* ***ce istorie are România,*** a *cărei continuitate este mai mare de 2000.000 de ani.* ***Asta ar trebui să se înveţe în şcolile României!***

Aşa să fie, dar... cine s-o scrie şi cine s-o aprobe, când academicienii noştri „pe

puncte” au ajuns să afirme chiar că…” *românul e frate cu bulgarul”* (!?) sau că *„geţii n-au cunoscut scrierea”*?! Or fi pierdut-o la Tărtăria…

Câţiva cititori, chiar şi cunoştinţe de mare valoare intelectuală, tot insistă să scriu o astfel de **istorie-sinteză, cât mai accesibilă, pentru copii şi tineri.** Din păcate, le-am răspuns, încă nu e momentul, până a-i educa pe tineri trebuie convinşi părinţii şi bunicii lor că până acum au fost îndoctrinaţi cu *„o istorie oficială mincinoasă şi absurdă”,* vorba lui Robert Charroux…

Reacţia Puterii ar putea fi, atunci, una disperată, după cum mi-a dovedit. Abrambiirica” (aţi uitat-o?). După ce i-am trimis o adresă oficială (inclusiv câteva cărţi, printre care ***„Secretele* Terrei” – vol.**

I) prin care îi propuneam un contract pentru bibliotecile şcolare, sperând că ar dori cunoaşterea istoriei reale a românilor, răspunsul a fost prompt: printr-un Ordin „extremă urgenţă” **a interzis şcolilor să mai achiziţioneze orice altă carte, exceptând manuale şi culegeri şcolare! …**

Zbaterea doamnei în cauză a fost inutilă: elevii de liceu au început de mult să adune fonduri în comun pentru un minimum de 20 exemplare (30% reducere!) iar **o serie de profesori cumpără (chiar în comun cu elevii!) lucrările noastre de istorie…**

Întotdeauna, marile schimbări, evoluţia Omenirii, au venit de la bază ori de la „neofiţii agresivi”, nu de la minţile

anchilozate, mulţumite cu status-quo-ul favorabil lor, din vârful piramidei!

Încă o precizare. În ***„Dacia Preistorică”,*** N. Densuşianu acordă destul spaţiu simbolului pelasgic **svastica** (poate fi găsit chiar şi în Creta) şi-l prezintă suficient de lămuritor. **Completarea era însă necesară şi dintr-un alt unghi iar autorul acestei lucrări, Alexandru Doboş, un esoterist *„de calibru”,* cu 30 titluri la „activ”, o va face de minune în paginile următoare.** Sper să fiţi la fel de uimiţi şi încântaţi, ca şi subsemnatul, de „avalanşa” de **informaţii nebănuite!**

*

Mai demult, am promis solemn că nu voi mai publica, nici măcar fugitiv, laudele ce le primim.

Nu mi-au plăcut niciodată (sunt periculoase, pot transforma!) şi nici nu sunt medalii de pus în piept…

Dincolo de aprecierile zilnice, îmbucurător este spiritul ce răzbate din 99% din aceste scrisori.

Românii încep să se „redştepte” cu adevărat, conform imnului naţional!

Oculta a mai făcut şi greşeli în decembrie 1989 iar cine a reuşit s-o păcălească impunând acest imn merită tot respectul nostru…

Tot mai des, cititorii „obiectivi” fac legătura cu informaţii şi tradiţii transmise din bătrâni ori semnalează realităţi semnificative şi misterioase. Voi alege câteva scrisori mai interesante cine ştie ce vom mai afla ulterior, căci…

„unde-s doi puterea creşte!”

Dna **Lenuţa Ilieş** (Timişoara) îmi recomandă cărţile domnului Teodor Ardelean (de unde?) şi să ajung la Templul de pe strada Porumbiţei nr. 23, din Arad (când?!). Doreşte apoi o explicaţie privind asemănările **éinai-Sinaia-Sinoe.** Poate… **Şi Noe!** în apropiere, a fost descoperit *„Gânditorul de la Hamangia” (*şi soţia), celebru pe tot cuprinsul Terrei, care nu erau altcineva decât Enki şi Ninhursag (*„Doamna Muntelui-Cap”* – Omu, adică) din mitologia sumeriană, creatorii omului, sinonime pentru Uranus şi Gaia. **Sinai provine de la Sân, zeul Lunii, adorat de evrei înaintea lui Iahve,** iar Sinaia e, totuşi, un toponim relativ recent, preferat de Carol **I,** membru al unei dinastii ce seaflă şi acum la vârful

„Nobilimii negre” (Hohenzollern = „Vameş înalt”)… în ce priveşte coincidenţa **„Muntele Căpăţânii din Masivul Retezat** = *Muntele Căpăţânii, unde a fost răstignit Iisus dhristos – Golgota”,* răspunsul se află în capitolul introductiv din ***„Marile mistere ale Piramidei Oculte”:*** **legenda lui Iisus este identică cu legenda lui Zalmoxis-Apollo** (am prezentat şi această coincidenţă)… Cât despre Arad din Vechiul Testament şi de la noi, aş putea „broda” mult şi bine! Aşa cum, pornind **de la RA, avem ramani iar de la AR** („oglinda”) – **arieni,** acest toponim se poate traduce simplu prin *„arienii daci”* (scrierea „în oglindă” era des întâlnită în antichitate; după ocupaţia romană, dacii aveau inscripţii laudative care, citite invers, deveneau…

blesteme!) – deoarece, dacii au ajuns până în Palestina, speriindu-i pe profeţii evrei, v. Gog şi Magog, geţii şi massageţii! – sau poate mai exact prin DA-RA („Divinul Ra"), în care DA = dao (dacii erau numiţi *daoi*de greci sau *dahi* în Asia de Est)…

Doamna Ilieş a avut şi bunăvoinţa de a trimite o ofertă a Editurii *OBIECTIV* revistei „România Mare", *„întrucât consider că domnul doctor în istorie Corneliu Vădim Tudor este singurul politician care va înţelege, aşa cum trebuie, conţinutul acestor cărţi".*

Întotdeauna am fost de părere că… **politicienii sunt toţi o apă şi-un pământ"** iar anii petrecuţi în presă m-au convins de acest adevăr cu vârf şi îndesat! Luaţi în particular pot fi simpatici, buni

familişti etc... şi atât! Când e vorba de politică uită de orice, „interesul poartă fesul”... De reţinut că singurii şefi de partide parlamentare pe care nu i-am cunoscut personal sunt Dan Voiculescu şi Traian Băsescu, nefiind pe această funcţie până în 1998, când am renunţat la presă...

Mulţi şi-au pus toate speranţele în C.V. Tudor, fiind dezamăgiţi de celelalte partide. Nu aş vrea să-i mai dezamăgesc şi eu o dată dar nu ar strica să primească unele informaţii interesante:

- în 2000, am trimis la marile redacţii un articol şi o copie după pagini din **o carte a Editurii HASEFER** (a Federaţiei Evreilor din România), **sponsorizată de Guvernul... României** *(„O istorie a evreilor”* de Paul Johnson) **în care românii**

erau „făcuţi”... *„cei mai mari criminali ai Holocaustului”* (!). Nu a apărut nicăieri. În final, exasperat, am încercat şi **la *„România Mare”.*** Deşi C.V. Tudor şi sora sa Lidia Samson mă cunoşteau foarte bine (ca între... ziarişti), n-a apărut nici până în ziua de azi, **măcar o propoziţie pe această temă...**

- **C.V. Tudor a reuşit să aducă în derizoriu şi cvasi-ilegalitate naţionalismul românesc, creând sinonimia naţionalism – extremism (fascism etc.),** deşi un român naţionalist vrea doar să apere existenţa ţării sale, nu are nimic de-a face cu extremismul. Aceeaşi performanţă de trecere în derizoriu a reuşit-o şi românul american Napoleon Săvescu cu daco-românismul şi preistoria României,

forţând nota cu inutile „jocuri de lumini” (nu s-a publicat, din câte ştiu, nimic din comunicările de la mediatizatele „Congrese” şi nici nu a sprijinit editarea vreunei cărţi) şi absurde pretenţii teritoriale deloc voalate *(„Noi nu suntem „urmaşii Romei”* – în oarecare măsură cu citate şi informaţii aparţinând lui P.L. Tonciulescu)

• De teama arestării sau „apocalipsei” sale politice, C.V.T. a făcut ultimul lucru de visat în cele mai negre coşmaruri ale partizanilor săi: a lins unde a scuipat înainte timp de 14 ani! Nu-i mai rămâne decât să se încuscrească cu László Tökes… Acum îl are pe Nati Meir consilier „de externe” şi **s-a străduit din greu să-şi angajeze, pentru compania electorală, o „firmă de imagine” din Israel** (ca PSD ŞI PD, nimic

nou sub Soare!). Toate acestea îmi confirmă foarte multe informaţii ce îl privesc, primite încă din 1994, de la un vechi ziarist şi vechi prieten al său, ca şi cele următoare, privind **rolul bine delimitat ce i-a fost stabilit încă din 1990...**

• Declarându-se *„un bun român şi creştin”,* **C.V.T. a recunoscut cu greu că este baptist,** ca şi părinţii săi. Ca istoric, **a „uitat” să le spună românilor incompatibilitatea dintre ortodoxie şi toate sectele occidentale...**

• Ca şi Adrian Păunescu, un alt „poet-guru”, în anii ’70 a primit o **bursă de merit în Occident** (SUA şi respectiv Austria). Orice serviciu de informaţii lucrează în avans cu foarte mulţi ani iar Masoneria chiar cu decenii... Dacă în plecarea celor

doi Securitatea a avut cuvântul decisiv, primirea ***„Premiului Herder”*** de către C.V.T. nu putea fi decât o surpriză pentru aceasta! Ca şi premiul venit din Germania pentru Mircea Dinescu, în 1989, când securiştii îl dădăceau la domiciliu, încercând să-l pregătească pentru Loviluţie…

„Bomboana pe colivă”: în 15 ianuarie (2004), **de ziua naşterii Poetului** (Mihai Eminescu, pentru cine a uitat), **C.V.T… dezvelea o statuie** „ilegală” (fără toate aprobările): **Yitzhak Rabin** (uitând trecutul acestuia). **Data nu a fost aleasă deloc întâmplător:** ignorând sărbătoarea celui mereu preocupat de „Chestiunea evreiască”, **C.V.T. voia să transmită un mesaj clar:** am uitat de naţionalism, de

România, acum sunt… **şi Itik şi rabin!**

• Încă un amănunt, dovadă că **Vădim sta bine la capitolul simbolistică:** statuia a fost amplasată în Braşov, în Parcul Trandafirilor. **Braşov are o terr, inaţie asemănător iudaică** (vezi **Iacov transformat în Israel** = *„Cel ce l-a învins pe Dumnezeu”!?)* iar **trandafirul** este, un **vechi simbol al iudeomasoneriei (**vezi şi Rosa-Cruce)…

♦Ceea ce s-a întâmplat în 15.01.04, la Braşov, depăşeşte orice închipuire! Istoricul ce vrea să se specializeze în… îngeri a caracterizat anul **2004** ca fiind **unul dramatic pentru planetă, datorită cifrei 4!** Acest **simbolism** este unul **tipic evreiesc, opusul celui strămoşesc! Patru era numărul perfect al lui Pitagora,**

preluat din zalmoxism iar orice piramidă perfectă are o bază pătrată şi patru laturi. Mai mult, **pentru daci, patru erau Zeii cei Mari** (Tatăl, Mama, Fiul, Fiica), fără de care nu poate exista viaţa pe Pământ **iar octogonul semnul lor distinctiv** (mai „mare" ca aşa-zisa „stea a lui David", din două triunghiuri").

Cu aceeaşi ocazie, C.V.T. a afirmat că „numerologia şi paranormalul ne înrâuresc viaţa" (o teorie tipic iudaică, o obsesie chiar), deci ştia foarte bine ce spune…

- Vădim nu i-a uitat nici pe palestinieni, proclamând ***„necesitatea înfrăţirii cu poporul evreu"*** şi ***„condamnarea fără echivoc a terorismului palestinian"*** (cei din „Tzahal" – Armata Israelului – fiind probabil nişte „îngeraşi"!), găsind şi soluţia:

*„**ridicând un zid** care să separe poporul evreu de cel palestinian, pentru a le împiedica să se extermine reciproc”.*

În primul rând, **marele istoric n-a aflat că palestinienii sunt urmaşii mahomedanizaţi cu forţa ai filistinilor-traci aflaţi în Palestina înainte de apariţia iudeilor în zonă!**

Apoi, mie îmi este clar că, la data discursului, C.V.T. deja „bătuse palma” cu Arad, noul „spălător de imagine”. Arad este cel care l-a adus pe Ariei Sharon la putere iar obsesia lui Sharon (chiar contra presiunii SUA) este acel zid despărţitor de palestinieni… Ce spuneaţi: *„politica e o curvă”?…*

- **Numeroşi oameni adevăraţi şi-au riscat viaţa pentru a atenţiona în**

legătură cu apocalipsa ce nise pregăteşte: Guvernul Mondial, reducerea populaţiei, sclavia modernă etc. N-au fost crezuţi. Unii au plătit cu viaţa. Alţii au fost loviţi indirect (dl. Teodor Filip a rămas fără soţie în 02.01.03, după ce, de Revelion, fusese „avertizat”!). Oamenii continuă, însă, în credinţa că „aşa ceva nu e posibil” şi, pur şi simplu, din laşitate, „bagă capul între urechi”, sperând să nu fie ei cei loviţi!

Priviţi **o mostră din ce ni se pregăteşte,** oferită de „Tribunul”, „Marele Român” etc.: ***„Voi fi primul preşedinte creştin al României înfrăţite cu Israelul şi vom merge cu strigăte de shalom înainte spre Cotroceni”.***

Coşmar? Mai există, însă, şi altele la trecerea dintre anii ’2003 – 2004! Cum se

simt, totuşi, acele personalităţi profesionale care au acceptat să intre în PRM sperând să sprijine existenţa şi unitatea României? în ce mă priveşte, mi-am făcut datoria şi **l-am sfătuit pe marele istoric Gheorghe Buzatu să nu intre în politică, indiferent de partid,** imaginea sa va avea doar de suferit... După care, a fost **transformat în „paratrăsnet”** pentru toate situaţiile delicate, inclusiv „Ordonanţa Holocaustului”...

Ce a urmat depăşeşte orice imaginaţie.

- **În 10.11.03, PRM a propus înfiinţarea unei Comisii interparlamentare pentru restituirea proprietăţilor evreieşti,** organism care să fie format din reprezentanţi ai Parlamentului român şi ai Knesseth-ului. Îi

propun lui C.V.T. să-şi demonstreze bărbăţia şi să propună aşa ceva şi în Parlamentul Greciei, vorba ceea „tara în care s-a născut democraţia”!...

• În **21.11.03,** în obişnuita conferinţă de presă de la PRM, **C.V.T.** a declarat*: „A venit momentul să repşr o mare nedreptate care mi s-a făcut şi pe care, în ultimii ani, a alimentat-o şi a răspândit-o chiar Ion Iliescu:* ***eu nu sunt antisemit, ci filosemit”.*** Apoi l-a acuzat pe acesta de *„un comportament iresponsabil faţă de Holocaust”.*

• În **09.01.04,** acelaşi **C.V.T.** adresa o **scrisoare ambasadorului Israelului,** la Bucureşti, Rodica Gordon (născută în România)***: „****Admit, recunosc şi regret sincer excesele pamfletare pe care le-am făcut la*

*adresa unor evrei (dar niciodată împotriva **Poporului Ales**)”*. Apoi, **promitea... să înfiinţeze, la Bucureşti, un Muzeu al Holocaustului** *„până la Paştele anului 20Ô5”* şi **să conducă 100 de tineri din PRM** (centuria romană!) **la Auschwitz,** *„pentru a aduce un omagiu victimelor Holocaustului”.*

Jalnic! Cred că e groaznic să te crezi **mare dulău,** paznic de stână (adică stânist!) ani la rând cu coada băţ şi, dintr-odată, cu blana zburlită de frică, să stai în poziţia culcat, cu coada zbârnâind după bătaia vântului sau... după mirosul stăpânilor!

Oricum, tot răul e spre bine! Am aflat astfel că... **politica românească la vârf este dirijată din Israel**! Eyal Arad – dorit

de **C.V.T.** – este consilierul de imagine al Partidului **Likud** (Ariel Sharon) iar **PSD** a angajat, la finele anului 2003, compania de consultanţă electorală G.C.S. – Greenberg-Carville-Schrumm, patronată de Tall Ziberstein, asociat cu Shimon Sheves, eminenţa cenuşie a **Partidului Muncii** din Israel. Evreul Naty Meir, consilierul de imagine externă a lui C.V.T., ştie probabil ce vorbeşte…

Aşa că, din moment ce campania electorală a PD va fi coordonată tot din Israel, votaţi cu toată încrederea, toţi vor numai binele românilor şi României!

Ce înseamnă românism (= naţionalism) pentru evrei aflăm de la ex-rabinul **Moses Rosen** („Trandafirul”!), din **Nota** (Strict

Secret) a **Securităţii 100/0063899/31.10.80** (v. „ZIUA”, 12.01.04):

„Patriotismul, cultivarea tradiţiilor naţionale, afirmarea permanenţei şi continuităţii poporului român au fost considerate, în special de rabinul-şef Moses Rosen (în Notă, mai sunt menţionaţi: Alexandru Graur, Nina Cassian, Ovidiu Crohmălniceanu, Lucian Raicu, Eugen Jebeleanu, Geo Bogza, Dan Deşliu – n. E.D.) ***drept «naţionalism şi antisemitism»”.***

Dintotdeauna, pentru internaţionalismul (numit acum „globalism) **evreiesc, naţionalismul a constituit cel mai mare pericol,** fiind considerat antisemitism sau chiar fascism!

C.V. Tudor se tot visează la Cotroceni

din 1990. Nu a mers cu „Tribunul românilor”, poate merge cu „Shalom”…

*

Unii vor crede că aş simpatiza cu vreun alt partid. De exemplu, cu **PNL,** care **a adus cea mai mare oprimare *a* presei de după 90** ori specimene gen **Cornel Boiangiu,** un medic-şef la nebunii de la Poiana Mare, **condamnat pentru mită în 1984,** deşi era în evidenţa Securităţii ca informator încă din 1964, transformat peste noapte în **secretar al Comisiei Senatului pentru Apărare şi Ordine Publică**… Ori cu vreun politician, Theodor **Stolojan,** de exemplu, a cărui soţie, **Elena,** avea un acces total la fondurile externe, în calitate de **om de afaceri…**

În preajma alegerilor din 1996, am

tipărit un număr special al revistei ***„OBIECTIV MAGAZIN”,*** intitulat***…” Ori la bal ori la spital!”,*** în care **dovedeam corupţia existentă în toate partidele importante ale vremii** (fireşte, prin reprezentanţii de seamă, pe unii determinându-i chiar să se retragă din politică!), astfel că nici nu se pune în discuţie vreun parti-pris…

Cred, însă, că e mai bine să revenim la scrisorile cititorilor. Sunt mai interesante…

Dl. **Constantin Olariu** din Botoşani mi-a expediat **o carte** pe diskete *(„Dicţionarul nemuririi”)* şi o scurtă scrisoare: *„Prin probe lingvistice, eu demonstrez că* ***sumerienii au plecat din Crapaţi în două valuri, iar limba română veche păstrează 2.045 de***

cuvinte identice sau foarte apropiate de emegi (sumeriana) şi 4.407 cuvinte compuse din două sau mai multe cuvinte emegi. *(…) Precizez că termenul de emegi l-am folosit pentru limba sumeriană fiindcă aşa îşi numeau ei limba, care în realitate a fost limba ce s-a vorbit pe teritoriul carpato-dunărean din mileniul V î.e.n. Acest adevăr este atestat epigrafic de scrierile de la Tărtăria şi Gorban.* ***Ei îşi spuneau emeşi (n-emeşi noştri din Oaş)*** *iar semiţii i-au numit sumerieni".*

Din păcate, materialul era pur şi simplu un **dicţionar,** avea **400 pagini A5** şi, din punct de vedere **comercial,** ar fi adus un **dezastru!** Nu e un motiv de refuz, ci purul adevăr. Acelaşi lucru l-am spus şi în cazul Dicţionarului românosumerian adus în

discuţie de P.L. Tonciulescu, când i-am propus publicarea fragmentară, ca anexe la cărţile ce urmau să apară.

Singurele soluţii, într-un asemenea caz, ar fi **sponsorizarea** sau o eventuală **comandă** (de stat etc.) **având desfacerea asigurată** (biblioteci). Cum statul şi sponsorii nu prea se înghesuie în general, nu pot decât să sper că acest anunţ îl va ajuta în vreun fel şi pentru un tiraj minim…

*

Dl. **Sorin Zamfirescu,** din **New York,** cititor „obiectiv”, ne confirmă ipotezele istorice:

„Teoria privitoare la originea pământenilor e un total «knock out», foarte greu de «înţeles» în condiţiile în care cu toţii ştiam altceva despre originile noastre.

Vreau să vă povestesc ceva de pe vremea când eram de 10 – 12 ani: ***mama mea mi-a povestit, la timpul prezent (!), despre existenţa unor oameni uriaşi, de la munte, pe numele de NOVACI.*** *De atunci, am tot căutat să-i văd iar cu timpul i-am lăsat în uitare, până la citirea acestei teorii, în care am găsit explicaţia lor, cine au fost ei".*

Indiferent cât de înaintată ar putea fi vârsta expeditorului (n-o precizează), **este incredibil cât de bine se păstrează tradiţiile** (ca şi obiceiurile) românilor! Chestionarele lui N. Densuşianu, care conţineau tradiţiile despre „Novaci", datau din ultimul deceniu al anilor 1800. După două războaie mondiale (şi decenii de comunism), cu dezastre pe măsură, românii

nu şi-au pierdut memoria ancestrală! Pentru că, în ciuda vicisitudinilor vieţii, n-au uitat să le transmită copiilor şi nepoţilor ceea ce aflaseră de la părinţi şi bunici…

Specialiştii au dovedit că, **pe această cale, putem primi informaţii „proaspete” şi corecte chiar din vremea lui… Burebista!** Subiectul l-am tratat în *„SECRETELE TERRE!” v*ol. II.

*

Dl. **Marin Becheanu** (Stoicăneşti-Olt), profesor de geografie, ne aduce în atenţie **Peştera Polovragi** (de la Cheile Olteţului) şi ghidul acesteia:

„(…) s-au descoperit deasupra peşterii ruinele unei cetăţi dacice, veche de 2.500 ani. Pe un perete există o pictură rupestră care reprezintă

moartea cu coasa. *Acest simbol ar fi fost preluat şi răspândit în lume de către un învăţat şi călător de origine siriană. Dar spectaculos este faptul că, în apropiere de acest desen, a fost descoperită (de Cristian Lascu – cel mai bun speolog din România la ora actuală)* ***o galerie care urcă până la cetate.*** *Peştera, cu tainele ei,* ***atrage foarte mulţi cercetători (evrei, polonezi, japonezi etc.), majoritatea străini,*** *mai puţin români, care, din lipsă de bani sau din prea mult scepticism, ignoră bogatul patrimoniu istoric, cultural şi natural pe care ni-l oferă aceste pământuri".*

Dacă ghidul în cauză a devenit cititor „obiectiv", după cum se arată, aştept o eventuală scrisoare cu amănunte de la

acesta sau un scurt telefon.

*

Dl. **Ioan Morariu** din Braşov, născut în **corn. Jina** (Sibiu), ne conduce într-o altă zonă plină de mistere a ţării:

„Despre originea numelui localităţii (Jina – n. E.D.) *ni se spunea, pe vremea copilăriei, o legendă în care se specifică existenţa, pe acele meleaguri, a unei zâne (sau a unei zeiţe frumoase cu numele de Zina). În evidenţele străvechi, puţinele la care au avut acces persoane interesate de originea jinarilor, numele localităţii apare, cronologic,* **Sina, Sinae, Szina, Zsina, Jina** (Szina şi Zsina fiind, probabil, „adaptări" din perioada ocupaţiei austro-ungare iar Jina doar consecinţa, Sz = J; aceste toponime ne oferă răspunsul şi la întrebarea

privind Sinai-Sinâia! – n. E.D.).

În apropierea comunei, în partea de nord, înspre comuna Gârbova, există ***ruinele unei cetăţi străvechi,*** *despre care ni se spunea, în şcoala generală, că «nu se ştie nimic», spre «lauda» reputaţilor noştri istorici. La interpelările unor inimoşi locuitori ai comunei, istoricii de la Muzeul Bruckenthal din Sibiu au lansat ipoteza că ar putea să fi fost o cetate de refugiu, între cele de la Gârbova şi Tilişca, ambele* ***de origine dacică.*** *După configuraţia mult mai simplă decât la cetăţile amintite, am putea crede că este* ***mai vech****e decât acestea. Un lucru e sigur,* ***lipsa de interes pentru cercetare originii acestei cetăţi*** *face ca ea să fie uitată, ruinele acesteia fiind aproape împădurite şi foarte puţini*

mai ştiu de existenţa ei (poate le ascund de... sateliţii americani! – n. E.D.).

Comuna, aşezată pe şapte coline (ca Roma) este singura aşezare rurală compactă la peste i.000 în altitudine *şi are peste 5.000 de locuitori (...) Cele mai apropiate vârfuri de munte sunt* ***Guga Mare*** *şi* ***Guga Mică,*** *două vârfuri alăturate, despădurite şi aproape veşnic în ceaţă. (...) Ar putea avea legătură numele Guga cu muntele Gugu al dacilor?*

(N. Densuşianu vorbea despre guganii din Oltenia ca fiind anticii *gygantes*

— Citit *gugantes.* Numai că el le găsea originea pe Mt. Gugu. Să se fi înşelat el şi adevăraţii gugani să fie cei de pe... Guga şi nu Gugu?! – n. E.D.).

Persoane avizate, care au moşii în

*vecinătatea Gugii, susţin că **zona oferă o senzaţie de însănătoşire** celor ce stau vara acolo. (…)*

***Locuitorii comunei ţin foarte mult la tradiţiile lor, astfel că cine vrea să se convingă de faptul că suntem urmaşii dacilor, să viziteze Jina,** mai ales a II-a zi de Paşti sau de Crăciun, când se poate vedea o adevărată paradă a portului popular, port pe care **orice locuitor permanent** al comunei îl are şi îl poartă cu fală.*

*Jinarii, alături de ceilalţi locuitori din Mărginime (localităţile Sălişte, Tilişca, Rod, Poiana şi Sugay) au satisfacţia că **«nicio orânduire n-a făcut ce-a vrut cu ei».***

(Cei din Rod au avut mult timp un **obicei** ciudat pentru zilele noastre**... ca şi**

mayaşii: puneau **un băţ rezemat de poartă sau de uşă,** ca să anunţe că nu sunt acasă şi… nimeni nu intra. În engleză, „rod” înseamnă **băţ**! – n. E.D.).

O *legendă veche, pe care oierii noştri o ştiu, spune că în vremurile de demult, «lupii erau câinii lui Dumnezeu» şi au fost blestemaţi să ajungă să mănânce oile; asta fiindcă vorbim de cultul lupului în Dacia. Semnificaţia cuvântului lup nu sunt sigur că se referă la animal, ci mai degrabă la om, lupii fiind oşteni, adepţi ai cultului lupului.* ***Băieşii*** *(un grup de aşa-zişi* ***rudari,*** *mulţi dintre ei* ***cu părul roşu,*** *veniţi de undeva* ***din sudul Banatului*** *şi stabiliţi între Jina şi Poiana, la sfârşitul sec. XIX) le spun uneori jinarilor* ***«lupi de jinari».***

(în antichitate exista în Banat o „uzină”

metalurgică celebră, prima în care este menţionat coşul de fum. **Aceşti „băieşi” par a fi... urmaşii celţilor,** vechi cimmerieni plecaţi din Moldova, ***„fierarii antichităţii”,*** **specifici prin părul roşu...** – n. E.D.)

De asemeni, cuvântul «bălaur», în limbajul vechi al jinarilor, nu se referă strict la acea lighioană, ci mai degrabă însemna «ficior de temut», om alături de care nu ţi-e teamă de nimeni şi nimic”.

Reacţia pe care o pot avea este una singură: unde... mama Academiei sunt arheologii, istoricii, etnologii, chiar şi folcloriştii („folcloristele” le-a racolat Pinalty...) şi unde... mama Victoriei sunt banii necesari pentru a ne păstra istoria şi dreptul asupra acestui pământ?! Evreii deja

au tupeul să publice cărţi (în România) cu titlul *„România Iudaică – 2000 ani de istorie”* iar mâine vor dori să demonstreze că noi am plecat de aici dinaintea lor, „transhumati” de Traian, ori am fost decimaţi până la ultimul! Chestie pe care nu s-a sfiit s-o afirme evreul Eusebiu din Cesareea (din palatele Bizanţului), cel considerat *„cel mai mare mincinos din istorie”…*

*

Dl. **Dan Corneliu Brăneanu** (Bucureşti), venerabil scriitor şi editor, citat şi de dl. Florin Gheorghiţă în lucrarea *„Lumi invizibile”,* mi-a trimis un articol apărut, în 1995, în revista domniei-sale, ***„Cunoaşte-te”,*** atât de exploziv şi de bine documentat, încât îl păstrez pentru o

abordare mai profundă. Pe scurt, autorul (decedat ulterior) demonstra că **Imperiul lui Hades se afla… pe malul stâng al Oltului şi era doar un Jagăr de reeducare pentru cei ce încălcaseră strictele reguli de convieţuire!!**

Dacă cele de mai sus sunt „simple ipoteze” şi pot îi întoarse pe toate feţele şi combătute, **ştirea transmisă din Washington, preluată de AFP şi difuzată în toată lumea este ştiinţifică şi absolut credibilă,** din moment ce tot Globul se închină la tehnologia americană…

Titlurile articolelor din presă sunt mai mult decât elocvente: ***„Cel mai vechi om din lume, descoperit în România”; „România este «leagănul Omenirii»”; „Oasele celui mai vechi om, găsite într-***

o peşteră din România”; „Strămoşul Omenirii a fost botezat Ion” etc.

Acest adevăr îl afirm continuu, începând din martie 2000, când, puţinii autori, de până atunci, ai domeniului şocau cu afirmaţia: *„suntem printre primele popoare ale Europei”…*

Acum, mă credeţi când scriu şi demonstrez că românii sunt Oamenii Primordiali şi Părinţii Omenirii?!

Când au descoperit, în februarie 2002, un maxilar uman în „Peştera cu Oase” din vestul Olteniei, cei trei speologi clujeni de la Institutul Emil Racoviţă nici nu bănuiau ce furtună vor provoca în creierele unora! mai ales **că Zalmoxe se jucase de-a simbolistica** iar descoperirea avusese loc într-un an în care

„poporul ales” îşi programa mereu marile succese! Spre o mai bună înţelegere: **22 este numărul literelor din alfabetul ebraic, devenind un fel de „pecete naţională”.** Nu întâmplător, războiul menit să ducă la crearea statului Israel (conform planului masonului Albert Pike) a început în **1939 (1 + 9 + 3 + 9 = 22)** iar statul Israel a fost declarat în **1948 (1 + 9 + 4 + 8 = 22).** La fel de „întâmplător”, **Hitler a fost la putere 12 ani** (6 – de pace, 6 – de război; vezi „triburile lui Israel”) şi a avut „ghinionul” să fie **înfrânt în al 13-lea**! mai mult, **în anul în care se înfiinţa statul Israel (acelaşi Hitler) se caza la hotelul *„Eden”,* de lângă Buenos Aires** („Aer Curat”), **sub stricta supraveghere a agenţilor FBI**! Cine nu crede, să

urmărească mai atent emisiunile de pe „Discovery”...

Să revenim, însă: **descoperirea a avut loc în luna a 2-a dintr-un an care se reduce la 22** (20 + 02) **şi a fost confirmată,** creând un şoc pe plan mondial, **în 2003 = 23** (20 + 03), **adică simbolul unui nou început în numerologia rabinică.** Dar ce „nou început”! Totul, dar absolut tot ce construiseră „sforarii” teoriilor „popoarelor alese” (evrei sau celţi) a fost anulat dintr-o singură „mişcare”!!

Ce scriam în vara anului 2003 urma să se confirme după numai o lună: *„pământul României adăposteşte atât de multe vestigii ale trecutului, încât, oricât s-ar strădui Unii să le distrugă, poate scoate oricând la iveală o dovadă care să dea*

Istoria Omenirii peste cap!”…

Maxilarul în cauză a fost **analizat în SUA, la Universitatea Washington** şi datat a avea o vechime de 36.000 ani. Concluzia specialiştilor este fără echivoc:

„Maxilarul prezintă caracteristici generale comune cu fosilele de dată mai recentă, descoperite în Africa sau în Orientul Apropiat şi mai târziu în Europa. Această datare a cercetătorilor americani aduce ***un argument hotărâtor care contestă teoria conform căreia leagănul umanităţii moderne este Africa”.***

Amintesc că, **în *„SECRETELE TERREI”* – vol. IV** (nov. 2002) **şi vol. V** (mai 2003), **am combătut vehement** (cu argumente) **această teorie, dovedind că cel mai favorabil loc de pe Terra unde**

putea fi creat şi „educat” omul în primele sale vârste este imensul Laborator Central numit de daci *HAR-DEAL (Casa/Grădina Domnului)…*

Că **nimic nu este întâmplător,** ne dovedeşte şi o altă „întâmplare”.

Din diverse motive, această informaţie senzaţională mi-a rămas necunoscută până la **început de octombrie 2003.** A se reţine: „bomba” a „explodat” în **25.09.03.** Am aflat de la dl. Alexandru Doboş, în prima discuţie telefonică, imediat după ce primisem manuscrisul prezentei cărţi, şi îi anunţasem acceptarea spre editare. După câteva zile, mi-a trimis o **copie xerox.** Fiind incompletă, **am tot insistat să afle data apariţiei articolelor respective.** Cum timpul ne era limitat şi nimeni nu avea timp

ele răsfoit ziare la bibliotecă, timpul trecea fără vreun rezultat. Până în**...22.10.03,** când **am primit un nou plic,** cu un ziar şi o scurtă explicaţie:

„Dumnezeul Dacilor, Zalmoxis, a făcut ca atunci când eram cel mai disperat, întrucât nu dădeam de urma exemplarului original (pentru stabilirea datei de apariţie) să apară ***unul din băieţii mei gemeni*** (vezi Zalmoxis – Gemenii Divini! – n. E.D.) *cu* ***această foaie de ziar în mână: o găsise pe o bancă, în trenul de metro”.***

Deci, după trei săptămâni, cineva citise „Libertatea” în metro şi lăsase pe banchetă doar foaia cu articolul care ne interesa!!?...

După asemenea „întâmplări” halucinante ce au precedat apariţia acestei cărţi şi începutul colaborării cu autorul ei,

ce s-ar mai putea adăuga?

Poate un alt amănunt şocant. În acele momente, manuscrisul avea titlul propus de *„Istoria magică”,* se afla încă la culegere (pe calculator) iar eu nu aveam nicio idee pentru un titlu nou (necorectând materialul), chiar dacă îmi doream unul mai „vandabil”.

Ideea actualului titlu a apărut abia după 10 **decembrie** 2003, când eram aproape de finalul primei corecturi. A fost **ca o străfulgerare,** o idee venită din textul manuscrisului. Atât de atractivă, încât eu nu am mai căutat nicio altă variantă iar dl. Doboş a acceptat pe loc, încântat…

Dacă Cineva a vrut să ne arate că **într-adevăr, Dacia a câştigat lupta cu Antihrist,** înseamnă că această carte va

avea un destin aparte iar **pe noi, românii, ne aşteaptă... confirmarea profeţiilor pozitive** (v. Sundar Singh, Nostradamus, Isaia, Iezechiel) **despre România!**

18 ianuarie 2004

Eugen **DELCEA**

CUVÂNTUL AUTORULUI

Sute de ani de-a rândul a tronat, în concepţia despre originile poporului român, o frază „imuabilă” care, aproximativ, se reducea la cuvintele: *„Suntem din daci şi romani!”*

Ar fi fost un sacrilegiu să începi a despica firul în patru, mai ales în privinţa romanilor, întrucât, după cum se ştie, există izvoare scrise şi de altă natură, care pot atesta, la orice oră, intervenţia romanilor în etnogeneza poporului român şi în istorio-

geneza acestuia!...

Dar şi a afirma că Imperiul Roman nu ar avea nicio imixtiune în formarea poporului român este o eroare, având în vedere realitatea ştiută!... în acest caz, de fapt, cum stau lucrurile?

Unul dintre promotorii dacismului (şi de fapt cel mai însemnat), **Iosif Constantin Drăgan,** a fost printre primii care au luminat acest semiobscur istoric, atrăgând atenţia, în modul cel mai competent cu putinţă, asupra **importanţei speciale pe care au avut-o tracii în istoria civilizaţiei** acelor vremi îndepărtate şi, în mod special, **asupra particularităţii poporului dac, a rolului său pluripotent în aria evoluţiei imperiului militar roman,** dezvăluind neaşteptatele ipostaze

ale dacilor în agregatul militar, politic şi social al Romei, aducând în istoriocriticismul mondial date de-a dreptul stupefiante, din seria cărora se poate cita, în primul rând, **existenţa a peste una sută de împăraţi de origine tracodaco-getică ce au ocupat tronul Imperiului Roman de Apus!**

Desigur, pentru istoricii deceniilor, şi chiar a secolelor trecute, astfel de afirmaţii (bazate pe cercetări riguroase istorice ale eruditului I.C. Drăgan) ar fi putut aduce, cel puţin până la prezentarea probelor contrarii, amare consternări…

Concepţia filo-latiniştilor români, şi nu numai, **a produs,** de-a lungul secolelor, **o stagnare a cercetării structurii spirituale a dacilor,** ca atare şi o

hieratizare a percepţiei moral-istorice a strămbunilor noştri. Or, această obtuzare a percepţiei nu putea decât să împiedice adevărata angajare a cercetătorului istoric şi, după cum s-a şi văzut, **tăierea elanului multor curajoşi care ar fi putut da glas, cândva, adevărului despre daci!**

Mulţi au socotit că este mult mai simplu să afirme că suntem nepoţii lui Traian şi Decebal, aşa cum au deprins, la rându-le, din cărţile şcolare de istorie. Această teorie devenise axiomatică şi „convenabilă" întrucât **„ne punea bine"** pe noi, un popor curajos, ce e drept, dar mai restrâns ca număr al populaţiei, **cu marile state occidentale,** cum ar fi Franţa şi Italia, în eventualităţile defavorabile la care ne expuneau prea des turcii, austro-ungarii

sau chiar ruşii!

Şi după cum s-a şi putut constata **această „formulă axiomatică” s-a dovedit ineficace, căci ne-am pomenit, în cele din urmă, izolaţi de cele mai apropiate rude de-ale noastre, indo-arienii** şi, după cum vom vedea din conţinutul acestei lucrări, **de propria noastră rădăcină ariană!**

Dezavantajele acestei autoizolări (făcută mai mult din comoditate şi conservatorism decât din neangajare ideologico-istorică!) sunt foarte multe, dar vom încerca să citǎm doar pe cele actuale şi dureroase:

- **am fost reduşi la o filiaţie etnică europoidă unică:** daci + romani = români, cu toate consecinţele dezavantajoase şi

limitative care decurg din această solitudine etnică; adică, pe lângă faptul că avem străbuni iluştri, azi trebuie să ne consolăm cu ideea că Italia ar fi pavăza noastră, la orice rău survenit în istorie…

• un imaginar interlocutor ar putea aduce, în contrabalans, următorul contraargument: *„Da, dar Franţa, Portugalia, Spania şi toate ţările de limbă latină din America, oare nu ne sunt, tocmai prin limbă, rubedenii?”*

Dacă despicăm firul în patru, **francezii,** la origine sunt **de neam germanic,** doar vorbesc o limbă latinizată **(idem portughezii şi spaniolii),** iar în ceea ce priveşte religia (religiile) aparţin de marea familie a catolicismului şi a ceea ce a derivat din catolicism (reformaţi, calvini etc.) care, între noi fie vorba, a câştigat

avantaje social-economice mult mai mari decât cele ale popoarelor din perimetrul ortodoxismului (marile state tehnicizate, în Occident, sunt cele catolicei);

• **relaţiile comerciale ale statelor de origine arianã sunt prolifice** în comparaţie cu ale noastre;

• **salturile tehnice ale popoarelor de esenţă aricã sunt evidente faţă de cele ale statelor latine,** ceea ce aduce avantaje pentru ei şi dezavantaje pentru noi (latinii);

• de acest avantaj (mai sus menţionat) se leagă şi cel al **realizărilor pe planul armamentului modern,** zonă în care – iarăşi – suntem în dezavantaj;

• **popoarele de origine arianã deţin puterea financiară în Europa şi în lume,** motiv real pentru care – azi – noi suntem

aserviţi ideii „noii ordini mondiale”;

• **popoarele de esenţă ariană au viaţa sigură şi îmbelşugată** şi au un viitor sigur, ceea ce la noi…

• **apartenenţa noastră la latinitate a făcut ca dacii, cel mai nobil şi merituos popor din lume, să fie aproape uitaţi,** revenirea din această uitare făcând-o eforturile unor gânditori români de seamă, plus fulminanta descoperire actuală antropologică (anul 2002) a unui **maxilar uman vechi de cca. 36.000 ani** (confirmată pozitiv, pentru existenţa străbunilor daci, de către o echipă de antropologi americani) descoperire care ne dă dreptul să afirmăm că **DACIA ESTE LEAGĂNUL SPECIEI UMANE!**

Toate acestea, şi încă multe altele pe

care nu le-am spus, se întâmplă numai şi numai pentru faptul că nu am ştiut, şi încă nu ştim, să spunem cu voce tare că, de fapt, **sâmburele arienilor suntem noi,** iar drepturile europene şi mondiale ce decurg din aceasta sunt implicitei…

Capitolul I

ARIENII-PĂRINŢII CIVILIZAŢIEI UMANE

9 f

Arienii – „din China pân la Rin”.

Cuvântul „arian”, semnificaţiile sale multiple, traversează un cadru al cărui fundament se defineşte ca fiind certamente sublim, dar ale cărui spaţii înmagazinează ecourile indescriptibile ale plăţii sângelui!…

Există punctele de vedere ale **Istoriei ştiinţifice** şi ale **Istoriei secrete a**

religiilor în legătură cu termenul „arian”, puncte de vedere asupra cărora vom insista numai în situaţia în care prezenta lucrare o va cere.

Diferitele tratate de Istorie ştiinţifică nu se contrazic în ceea ce priveşte existenţa unor **valuri de popoare ariene care au invadat, în vremuri străvechi, o mare parte a subcontinentului indian şi teritoriul actualului Iran.**

Există menţiuni interesante chiar şi asupra patriei de origine a popoarelor ariene desemnându-se, în acest sens, zonele Asiei Centrale (ţinuturile de păşune dintre râurile Exus şi Syrdaria) sau, în versiuni adiacente, zonele limitrofe Mării Caspice.*

Există concordii şi asupra expresiilor: indo-arieni, indo-europeni, indo-iranieni

(indienii şi iranienii au locuit împreună până la un moment dat, având şi arii cultural-religioase comune) şi asupra realităţilor generate de către invaziile orice: cultura vedică, **amestecarea popoarelor ariene cu băştinaşii de origine dravidiană**[1] – în cazul invaziei subcontinentului indian, sau cu băştinaşii de pe străvechiul podiş iranian unde au întemeiat vasta regiune denumită **Aryanam** *(„Ţara arienilor”): P*ersia de mai târziu.[2]

Constatăm existenţa, la popoarele Indiei orice, iraniene, celtice, germanice (normanzi, vandali, longobarzi, franci, goţi, vizigoţi, ostrogoţi), la fenicieni, la daci şi la alte popoare care au intrat în legătură[3] cu

1 Mihai Marţiş: „De la Bharata la Gandhi”.
2 Ovidiu Drâmba: „Istoria Culturii şi Civilizaţiei”-volumul I.
3L egătură social-culturală sau corespundere transcendentală.

indo-europenii a unor **elemente comune religioase:** totemism, animism, cultul naturii, cultul Zeiţei-Mame, incinerarea morţilor, cultul focului, venerarea obiectelor de cult şi a imaginilor de zei în sanctuare şi temple, ritualuri de fecunditate, magia şi adorarea obiectelor „neînsufleţite” considerate sacre (soare, astre, meteoriţi, arbori, râuri, izvoare etc.); credinţa în existenţa spiritelor protectoare şi a demonilor; prezenţa ceremoniilor cultice, a castelor sacerdotale, a vrăjitorilor, prezicătorilor, ghicitorilor; cristalizarea elementelor pantheonice şi în final chiar cu vederi cosmogonice şi escatologice între care excelează miturile creaţiei Universului şi a sfârşitului lumii (Ragnarok); la scandinavi, cu zeii binecunoscuţi (Odihnn,

We, Wili şi uriaşul Ymir); concepţia despre împreunarea frigului şi a căldurii (Yin şi Yang) ca născătoare de viaţă etc. Toate acestea reprezintă semne ale întrepătrunderilor spirituale care au luat naştere **peste tot pe unde neamurile prolifice ale indo-arienilor şi-au făcut apariţia.**

Eden – Raiul arian

Demne de menţionat sunt şi **alte elemente care caracterizează civilizaţiile ariene,** elemente legate de vocaţiile lor social-economice şi etico-morale.

Printre acestea vom menţiona, în primul rând, **iubirea muncii.** Fie că îi vedem coborând din regiunile muntoase (elamiţi, gutti, kasiti etc.) spre câmpiile

mesopotamiene spre a întemeia o nouă şi fericită ţară *CAryanam”),* fie că îi vedem trecând munţii Hinducuş spre Afganistan şi pătrunzând în Panjab prin Kabul, Kuram, Gumai (sau prin alte trecători) spre a stăpâni pământul Indiei, arienii îşi mânau cu sârg şi înţelepciune interminabilele cirezi de vite şi necuprinsele lor turme de oii…

Căci, ei nu erau prădători, ci **căutători de pământuri ospitaliere,** în fond, popoare izgonite, la rândul lor, de vitregiile pământurilor lor de baştină!…

Cultul muncii, dominant la arieni, este **demonstrat prin modul lor de viaţă şi nivelul tehnic uimitor la care au ajuns,** luând ca element de comparaţie celelalte popoare şi având ca principal jalon acel timp istoric.

Arienii posedau, cu multe secole înainte de Christos, **înalte tehnici de agricultură, precum şi o cunoaştere deosebită în creşterea vitelor.** Sunt citate, în marile opere sanskrite, situaţii în care, în cadrul vieţii săteşti, apar **minilocalităţi de meşteşugari** dintre care nu lipseau lucrătorii metalelor, meşterii olari, dulgherii…

Există menţiuni despre **o organizare superioară a muncii agricole în care coexistă forma de stat şi cea particulară,** ambele colaborând fructuos. Capii de familie din valea Gangelui lucrau loturile de pământ arabil din proprietatea statului (*gramakshetra)* şi, sub competenta îndrumare a unui conducător *(bhojaka* sau *gramika),* colaborau în vederea realizării

lucrărilor de irigaţie sau, când era cazul, chiar de apărare. **În zonele nord-vestice, pământurile se lucrau literalmente în comun,** fapt care determina obţinerea unor recolte atât de mari, încât **surplusurile erau distruse,** pe de o parte datorită lipsei unei capacităţi atât de mari de depozitare, pe de altă parte **datorită legilor deosebit de severe în privinţa descurajării trândăviei!**

Desigur, într-o astfel de societate, nu se putea vorbi despre corupţie!

Creşterea vitelor (*gosha*) avea, de asemenea, legi speciale, un accent deosebit punându-se pe **creşterea vitelor de tracţiune** şi pe **creşterea animalelor de curte** necesare pentru produsele lor alimentare: lapte, miere, unt, ouă etc.

Căci în acea **societate edenică** se mânca în comun, alimentele fiind, în general, de natură lacto-vegetală (orez, lapte şi derivatele sale, fructe, legume, zarzavaturi), necesarul de proteine animale- fiind asigurat din carnea deosebit de vitalizantă a animalelor vânate în plină natură şi îndeosebi din carnea de peşte proaspăt prins.

India Vedică şi... cooperativele meşteşugăreşti

Uciderea animalelor de curte era socotită ca o cruzime şi ca o abatere de la legile sacre.

Până în zilele noastre, în aceste meleaguri a persistat **legea ocrotirii vacilor sacre,** mai ales în optica în care proteinele, aminoacizii, hormonii, calciul

laptelui lor pot salva vieţile oamenilor şi în special ale sugarilor umani rămaşi fără mame sau înţărcaţi pretimpuriu!…

Această vocaţie a neamurilor orice de a ocroti animalele denotă fără niciun echivoc, **bunătatea lor sufletească nativă.**

Marea masă arică, oamenii simpli, îşi construia **case sattvice din materiale naturale** – lemn, paie plus pământ (chirpici) – deosebit de sănătoase, uşoare rezistente la cutremure, ieftine şi ideale din punctul de vedere al capacităţii termoizolante. Ceea ce demonstrează cert faptul că până şi în viziunea omului simplu era prezentă cea mai pură facultate ecologică.

Înclinaţia spre naturism a acestor popoare mai reiese şi din preferinţa de a

purta **veşminte simple,** în general de bumbac sau pânze fine.

Folosirea încălţămintelor din piele şi a umbrelelor este încă o notă pozitivă, reflectând tendinţele spre civilizaţie.

Există dovezi indiscutabile, vizibile şi unele palpabile şi astăzi, a (jradului de dezvoltare a artelor şi a ştiinţei în strânsă îmbinare cu meşteşugurile speciale.

Au existat mari meşteri ai prelucrării metalelor, a pietrei şi a fildeşului. Pictura murală, arta frescelor, a atins înălţimi considerabile. Şi nici nu se putea altfel într-o societate în care emulaţia îşi avea reazemul în excedentele economice!

Doar calamităţile naturale puteau produce o foamete (de scurtă durată) într-o

societate în care toţi îşi uneau eforturile spre a obţine cele necesare vieţii, o societate care ştia să construiască **rezervoare, lacuri de acumulare şi canale de irigaţie.**

Într-o epocă în care alte popoare încă nici nu se formaseră, populaţia arică era organizată în **corporaţii** *(shreni)* conduse de către un **maistru** *(pramukha)* sau de un **meşter vârstnic** *(jyeshthaka).* Aceste corporaţii aveau un singur dirijor: **trezorierul statului (***bandhagarika).*

A nu se uita faptul că **majoritatea populaţiei se ocupa de producerea bunurilor agroalimentare,** acest fapt constituind desigur unul dintre cele mai sobre accente ale înaltei civilizaţii materiale a arienilor. Căci, la urma urmelor, **trista**

decădere, atât a individului, cât şi a popoarelor, începe de la lipsa alimentaţiei şi a bunurilor de larg consum, această decădere ducând inevitabil spre două rele capitale: dependenţa şi... războiul!...

Aria civilizaţiei înalte

Literatura sanskrită, prin operele ei cele mai reprezentative: *Vedele, Mahābhārata* şi *Rāmāyana,* ne furnizează informaţii complexe despre viaţa popoarelor indo-ariene. **Puternice oraşe fortificate** *(pur),* numite şi *nagara,* adăposteau, adesea, reşedinţele regale.

Caracterul militar, strategic, al acestor oraşe reieşea din prezenţa predominantă a meterezelor, a zidurilor înalte şi a porţilor uriaşe.

În schimb, **în interiorul lor, era un adevărat rai:** străzi curate, luminate noaptea de torţe şi prevăzute cu rigole de scurgere a apei, parcuri minunate care desfătau privirile, cu apă de râu şi de izvoare, curţi interioare aparţinând caselor princiare cu măiestrite amenajări înflorate şi parcuri fantastice tăiate de alei şi punctate de locuri de odihnă şi desfătare, şi minunate fântâni, bazine şi terenuri de joc… O atmosferă care nu se dezminţea prin contraste penibile, ci se continua şi în afară, în priveliştea plină de opulenţă a nenumăratelor prăvălii pline cu de toate, spre care fremăta o mulţime dornică de viaţă şi din mijlocul căreia se ridicau strigătele abililor negustori, întretăiate de muzicile şi dansurile artistelor şi a

jocurilor…

Textele budiste menţionează şase astfel de *pur* **şi** *nagara:* Benares, Rajagriha, Shravasti, Saketa (Oudh), Kausambi, Champa, nefiind menţionate Pataliputra şi Taxila.

Textele *Pali* fac referire, cu lux de amănunte, la **drumurile caravanelor comerciale** pe care vestitele museline, mătăsuri, broderii, aurării, fildeşuri, însoţite de tainicele sipeturi pline cu monede de cupru (*karshapana)* şi de argint *(purana* sau *dharana)* ajungeau după istovitoare zile în Birmania, Malacca, Ceylon şi până în îndepărtatul Babilon.

Comerţul era în floare, acoperind o reţea imensă în josul şi în susul Indului şi a Gangelui şi a tuturor afluenţilor acestora,

până în porturile Bhrigukacheha (Broach), Shurparaka (Sopara) şi până în Bengalul de vest (probabil Tamluk) sau Sahajati, port riveran (India centrală), Kausqpnbi (pe râul Jamuna), Benares, Champa, Pataliputra (pe Gange), Patala (pe Indus).

Vene uriaşe ale unui comerţ prolific legau centre economice ale Văii Gangelui cu Asia centrală şi vestică, străpungând prin Taxila, prin sudul Biharului (Rajagriha) şi prin Shravasti, până spre malurile râului Godavari sau prin deşertul Rajputana spre porturile Indusului de jos, spre Deccan, până la gura râului Narmada...

Regele... votat şi judecat!

În ceea ce priveşte **înţelepciunea guvernării,** popoarele indoariene s-au remarcat printr-o luminoasă tendinţă a

trecerii de la autocratismul regal spre **cooperarea monarhului cu adunarea înţelepţilor transcendentali** *(Rishis).* Pe când în est, încă stăpânea unicul monarh *(ekarat),* poemele orice amintesc de rajahul din Madhyadesha, care conducea problemele statului împreună cu adunarea *(sabha).* Aceste *sabha* erau compuse din reprezentanţi ai aristocraţiei militare, prinţi, preoţi şi chiar oameni din popor.

Deosebit de remarcabil este faptul că, pe lângă tipul de succesiune ereditară pe tron (sau alegeri de regi din familiile regale propriu-zise), au început să-şi facă apariţia cazuri de **alegeri de regi din afara familiilor regale.** Acest fapt este ceva tipic gândirii şi moralei popoarelor de esenţă ariană: **cazul popoarelor germanice, care**

îşi alegeau regii din patru în patru ani, timp în care regii aleşi aveau obligaţia să se consulte, în luările de decizii importante, cu sfatul bătrânilor.

La celţi, de asemenea, regii se alegeau, în cele mai numeroase cazuri, **din rândul membrilor familiei regelui predecesor,** fără să fie o obligaţie, alegerea fiului fostului rege. Caracterul spiritualistic al ritualului alegerii regilor la celţii irlandezi reiese din faptul că ceremonia alegerii regelui tribului *(în* regelui superior (*ruin)* sau al regelui regilor superiori *(îi ruin)* era **asistată de Marele Druid.** Maestrul anahoreţilor celţi yoghini cădea în transă transcendentală, obţinând, pe această cale, datele complete divinatorii care străluminau destinului noului rege, în contextul

sprijinului sacru de care acesta ar fi beneficiat.

Acest ceremonial se făcea după consumarea cărnii unei iepe sacrificate (acest **sacrificiu al calului** ne aduce aminte de un alt sacrificiu al calului, practicat în ceremonialele devoţionale ale indo-arienilor). Regalitatea, la celţii irlandezi, era expresia unirii sacre cu regina Medb

— Simbolul ideii suveranităţii cosmice.

Regele celt avea şi sarcina de a prezida **adunările anuale ale tribului,** numite *oenach* întrucât el nu era autocrat, ci un conducător care era obligat să ţină seama de voinţa supuşilor săi. Aceste adunări anuale *(oenach)* erau precedate de o **adunare specială** *(airecht)* în propria

reşedinţă, la care erau convocaţi nobilimea şi reprezentanţii oamenilor liberi.

Încă o dovadă a superiorităţii de gândire şi de acţiune a acestui popor de apartenenţă spirituală ariană constă în **posibilitatea celţilor de a-l judeca pe regele însuşi** pentru eventualele sale greşeli sau abuzuri, acest lucru efectuându-se **prin judecătorul regal** numit *brithem rig.*

Este vorba despre superioritatea spiritual-morală şi social-economică al acestui neam uriaş care şi-a făcut apariţia pe teritoriul Europei cu două milenii înaintea venirii Domnului printre noi, un neam care s-a impus nu numai prin geniale însuşiri războinice ci, cu mult mai mult, prin inaugurarea celor două perioade succesive

care aveau să marcheze începutul evoluţiei tehnico-materiale a Omenirii, şi anume: prima şi a doua perioadă a fierului, numită ***Hallstatt,*** respectiv ***La Tène.***

Rama – eliberatorul rasei albe

Istoria ştiinţifică nu poate demonstra cu exactitate direcţia cosmică dinspre care au descins arienii. Totuşi cercetători subtili (J. de Vries) au relevat obiceiuri stranii în ceremonialul îngropăciunii la celţi: sub altarul bisericii din Neukirchen am Erknach s-au descoperit îngropate două sute de **cranii umane,** iar în nartexul (vestibul al unei bazilici; pronaos) bisericii gotice din Bilgenberg, aproximativ patru sute de cranii umane. **Toţi morţii, fără excepţie, erau aşezaţi cu feţele spre răsărit!**

Acest fapt ne duce la o concluzie

indubitabilă şi anume că **celţii erau transmiţătorii cultului solar, ai strămoşilor solari,** *Agniswattas Pitri:* domni ai Flăcării, scoborâtori de cea de-a şasea ierarhie de *Dyani-Chohan* care conduc evoluţia sistemului nostru solar, adică **îngerii împământeniţi,** acei *Kumaras* care au dat Omenirii **principiile intermediare** care unesc corpul fizic cu corpul spiritual.

Conform tradiţiei secrete, Rama, prinţul arian, a şaptea încarnare a lui Vishnu, yoghinul druid, luând ca emblemă semnul berbecului, **a condus coloana de emigraţie ariană spre Asia.** Această coloană a constituit nucleul (izvorul) popoarelor ariene (şi indo persane) **eliberatoare a tuturor raselor civilizate**

de sub dominaţia rasei negre. Fără îndoială că în armatele prinţului Rama existau, pe lângă alte neamuri ariene, numeroase şi neînfricate pâlcuri de războinici celţi![4]

Arienii – la baza civilizaţiei umane

Fie că aveau în vedere suprimarea credinţei monoteiste a evreilor, fie că aveau în vedere suprimarea credinţei monoteiste a poporului dac **(singurele popoare care credeau într-un singur Dumnezeu erau dacii şi evreii),** romanii, în orice acţiune militară a lor, cum ar fi cea îndreptată asupra popoarelor celtice, a celor

4 N. edit.: Sursele occidentale, inclusiv de esenţă masonică, pretind originea vestică (celtică) a lui Rama. Nume care înseamnă, de fapt, Ra Tatăl.

Cum operele vedice prezintă... România (v. N. Miulescu) iar celţii erau acei cimmerieni (cimry) din Moldova este clar de unde au pornit Rama şi arienii...

germanice şi a altor popoare, **au avut ca obiectiv ocult suprimarea arianismului sau a oricărei influenţe a arianismului,** în indiferent ce zonă geografică s-ar fi manifestat ele. Căci, în definitiv, printr-o reducţiune logică, **conjuraţia romanică nu era altceva decât expresia expansiunii lui Satan pe Terra, iar arianismul expresia efortului angelic de salvgardare a spiritului uman.**

Rezultă clar că **Stăpânul Universului a îndrituit popoarele de apartenenţă spirituală ariană cu forţe subtile deosebite în vederea rolului de catalizatoare spirituale ale tuturor popoarelor lumii, de eliberatoare ale acestora de sub orice stăpânire obscură şi de armonizatoare ale vieţii pe**

Pământ.

Cea mai vie dovadă a acestei afirmaţii este triumful militar al popoarelor germanice asupra Imperiului Roman de Apus şi, ceea ce este mult mai valoros, „triumful etnic” asupra popoarelor romanice, prin combinarea lor cu ele şi formarea, în acest fel, de noi popoare: italian, spaniol, portughez (ulterior şi creştinate). Dar lucrurile nu s-au oprit aici, întrucât **spiritul arian a pătruns,** prin această infuzie spiritualgenetică, **în toate popoarele** denumite astăzi **latino-americane,** creştinate şi ele în totalitate.

Grecia – amplificator al vechilor civilizaţii ariene

Nu vom face greşeala de a afirma că creierul unui individ aparţinând acestei rase

are o anumită greutate în plus faţă de creierul unui individ aparţinând altei rase, aceasta fiind o afirmaţie perimată, adevărul referitor la capacităţile psihice şi psiho ale creierului fiind cu totul altul decât volumul creierului, forma cutiei craniene, particularităţile frenologice sau fizognomonice[5].

Nu ne vom referi nici la alte indicii antroporaseologice, cum ar fi culoarea pielii, a ochilor, raportul dintre anumite segmente ale sistemului osos sau la alte indicii de acest gen, aducându-le ca argumente în favoarea superiorităţii rasei

5 Mai curând invităm cititorii să reflecteze asupra unei alte dotări a acestei rase şi anume cea energetico-eterică, apărută ca urmare a unui nivel special al adaptării ei la condiţiile Terrei şi la cerinţele acesteia! N. edit.: Foarte mulţi istorici şi autori occidentali sunt tot mai convinşi că grecii antici ar fi preluat mitologia şi cultura sumeriană prin intermediul hittiţilor. Ambele populaţii erau de origine pelasgică, plecate din Ardeal şi Dobrogea. Cum mulţi dintre zeii Greciei antice erau de la nordul Dunării, aflăm originea comună...

ariene, ci vom aduce ca argument **randamentul ei ştiinţific şi cultural spiritual,** acel randament care a creat un aport mai consistent decât al altor rase umane la edificarea civilizaţiei umane pe Terra.

Ştim că un rol covârşitor în dezvoltarea civilizaţiei antice l-a jucat Grecia. **Grecii au preluat gândirea Orientului*,** filosofia vedică şi postredică[6] şi au dezvoltat artele în chip fulminant. Dar nu trebuie să uităm că **însăşi Grecia nu a fost altceva decât un factor catalizator al unei culturi antice,** cultura ei însăşi fiind, într-un anume fel, **influenţată de cultura Asiei Mici,** spre care ea a făcut numeroase

6 Mahabharata (considerată a 5-a Vedă): mileniul II î. Chr.; cele 6 şcoli ortodoxe care urmează Sutras-elor: Mimansa, Vaisheshika, Nyaya, Samhkya, Yogâ şi

incursiuni militare, locaţiuni de lungă durată şi, odată cu acestea, achiziţii importante de natură cultural-spirituală, un import calitativ subtil pe baza căruia au fost posibile marile ei revelaţii cultural-istorice!

Dacă ţinem seama şi de **cuceririle calitative acumulate de grecomacedoneni,** prin vehiculul elenistic, vom putea admite că, **prin joncţiunea creată cu spiritualitatea şi cultura persană, grecii, de fapt, au introdus în Europa manierele tipice structurii culturale vedo-ariene.**

Fenomenul, în viziune geometrică, este ca **un cerc al cărui punct iniţial este cultura vedică.**

Europa şi imboldul arian

Vom încerca, într-o manieră succintă,

să arătăm **contribuţia calitativă şi cantitativă a culturii ariene în epoca feudală a Europei,** căci despre contribuţia lor spirituală din antichitate am vorbit pe parcursul paginilor precedente.

În ceea ce priveşte contribuţia materiaia a popoarelor din *mişcarea ariană arhaică* este de ajuns să amintim că **celţii,** unul dintre aceste popoare, au făcut Omenirii, în perioada ei arhaică, unul dintre cele mai inegalabile cadouri, un cadou care poartă numele: ***Perioadele Hallstatt* şi *La Tène!***

Nu este cazul să insistăm în mod deosebit asupra acestui fenomen-perioadă a istoriei antice a Omenirii, ci doar vom aminti că prima parte a perioadei fierului poartă numele *Hallstatt,* iar a doua *La Tène.*

Perioada fierului este dominată net de către neamurile celţilor[7]. Jan

I

Filip subliniază meritul deosebit al celţilor ca şi creatori ai primei civilizaţii proto-istorice din Europa Centrală şi Occidentală.

Barry Cunliffe vorbeşte în termeni categorici despre faptul că creatorii acestei perioade prolifice sunt neamurile celţilor.

J.J. Hatt vorbeşte despre arta şi civilizaţia celţilor ca despre o artă şi civilizaţie proprie care se impun, îndeosebi între **secolele VIII-V î. Hr.,** persistând nealterate până în epoca romană.

Se poate afirma că celţii sunt pionierii

7 N. edit.: Prioritatea Daciei în domeniul metalurgiei datează din 18.000 î.e.n. ! Părinţii armelor de fier sunt consideraţi dorienii, plecaţi din Banat (I.C. Drăgan) sau Oltenia (P.L. Tonciulescu)...

metalurgiei de astăzi. **Celţii** mai aveau şi calitatea unor **fondatori de centre,** dintre care am amintit pe unele, în primul capitol al lucrării. La acestea mai adăugăm şi alte nume sonore: **Belgrad, Budapesta, Paris**[8] (Se ştie că denumirea de *fondator* nu implică şi pe cea de *locuitori)*

Am amintit despre realizările cultural-spirituale ale celţilor indiferent de diferenţierea lor lingvistică (*grupul goidelic* instalat în Scoţia, insula Man şi îndeosebi în Irlanda şi *grupul britonic* instalat în Gallia şi Britania: Cornwal şi Wales).

Vom trece în revistă **realizările fascinante pe planul gândirii, ale germanilor, în epoca medievală,** realizări

8 N. edit.: Belgrad înseamnă Oraşul Alb, o denumire tipic pelasgă ! Paris se consideră a fi înfiinţat de troienii obligaţi a migra după celebrul război cu aheii. Budapesta înseamnă „oraşul (Buda) de peste" (Tisa)...

de asemenea determinante pentru arhitectura culturâlă de mai târziu a Europei şi a Lumii.

Ca şi celţi, dacii, părţii, slavii şi neamurile germanice au avut deosebita vocaţie a vieţii în aer liber. În cazul germanilor, al celţilor, al dacilor şi al părţilor se pare că era nu numai o simplă preferinţă naturistă, ci şi **o metodă spirituală de adaptare a corpului** (fizic şi eteric) **la un mediu fizic şi social din ce în ce mai complex** şi din ce în ce mai îndepărtat de spaţiul spiritual originar (spaţiul vedic).

Niciunul dintre popoarele luminoase enumerate nu s-a „născut” în spaţiul pe care îl ocupă la ora actuală ci în spaţiul spiritual vedic, şi anume în acea porţiune a

Marii Caspice despre care pomenesc istoricii care se referă la arieni.[9]

Migraţiile – „copilăria” popoarelor...

Este nevoie de o precizare, şi anume că „naşterea” unei rase sau a unui popor nu trebuie văzută precum naşterea unor copii într-un sat sau altul. Înţelegerea acestei „naşteri” presupune adoptarea unei optici comprehensive care **să admită existenţa primilor oameni ca pe o creaţie a lui Dumnezeu, înmulţirea şi evoluţia descendenţilor presupunând etape filogenetice şi arii habitale succesiv-progresive.**

În această optică, **expansiunile**

9 N. edit.: Confuzia dintre Caucaz şi Bucegi, la grecii antici, este prezentată şi explicată de N. Densuşianu. De altfel, Bucegii mai erau numiţi şi Bacauca („Tunetul Domnului”) iar păzitorii Muntelui Sfânt Kog-a-lon („Capul lui Dumnezeu”, Omu) erau cunoscuţi drept „caucaensi” (deci, semizei I)... Enoh spune că aici se afla „Scaunul Domnului”.

tribale capătă semnificaţii noi subordonate proiectelor divine, înseşi unele întrebări, cum ar fi **cataclismele** (care au izgonit mase enorme de populaţii) nefiind de natură întâmplătoare, ci **operaţii terestre ale voinţei divine,** iar expansiunile necuprinselor hoarde, acte aparent impulsionate, în spatele cărora prezenţa unor cete de arhangheli limpezeşte resortul tainic.

Cumplita lege a înmulţirii prin sexe opuse presupune, în plan material, găsirea unor noi şi cât mai darnice resurse de viaţă. Dar, conform planului divin, însăşi exacerbarea presiunilor şi a conflictelor existenţiale produse de către forţa demonică pentru a deturna *Dharma umană* reprezintă un examen extraordinar al

speciei umane. Fapt pentru care fenomenologicul psihosocial trebuie priceput, îndrumat şi stăpânit conştient.

Fenomenologicul psihosocial transcende realizările materiale ale speciei, transmiţându-se pe linie filogenetică, precum un cumul experienţial pozitiv sau negativ, înmagazinându-se în plan ontogenetic. El merge în paralel cu evoluţia speciei, dar traversează individul marcându-l cu date specifice, conform unui mecanism de absorbţii inerente de informaţii superioare menite a contribui la decelarea adevărului care există dincolo de *Destinul pământean…*

Este ca un bulgăre de zăpadă care acumulează neaua în timpul rostogolirii sale, dar în momentul izbirii de un obiect

dur se sparge şi eliberează **„duhul”** care l-a impulsionat, reţinând, prin particulele alipite, atât naturile şi semnificaţiile experienţelor terestre, cât şi procentele de câştiguri subtile elaborate pe parcursul rulării. **Imediat după naşterea şi înmulţirea sa, tribul trebuie să-şi caute hrana pe care nu i-o poate asigura terenul său natal.** El trebuie să-şi înceapă peregrinarea într-o anume zi, fie lovit de un alt trib, fie forţat de o catastrofă naturală, fie ascultând de *vocea Tatălui.*

Oricum s-ar petrece această declanşare, ea este întovărăşită de **teama dezlipirii de pământul matern.**

Perioada care trece între naştere, teamă, găsirea unui nou pământ şi hălăduirea netulburată pe acest pământ

reprezintă copilăria acestui trib, a acelei ginte. **Cu cât copilăria unei ginte va fi mai naturală şi mai îndelungată, cu atât** fiinţa ei ancestronică se va scheletiza mai trainic, musculatura ei social-morală va creşte, iar **faptele ei ca fiinţă creatoare vor fi mai apropiate de perfecţiune, mai folositoare şi mai durabile.** O astfel de copilărie a avut neamul germanic.

Mitul băuturii nemuririi

Perioada despre care vă vorbim era impregnată de sclipirile orbitoare ale miturilor, printre care citǎm mitul despre pasărea Phoenix, epopeea lui Ghilgameş ş.a., iar în ce priveşte chestiunea în discuţie este oportun să citǎm **mitul plantei Soma** (sau Haoma) şi, adiacent acesteia, **mitul băuturii nemuririi: *Amnta,*** comentabilă,

în cele ce vor urma… Exemplele de mai sus **provin din creaţia spirituală ariană,** aşa că nu mai trebuie să pierdem timp pentru a explica modul în care ele au ajuns a fi cunoscute şi au entuziasmat întreaga antichitate proariană cu localizare europeană!…

Această castă a truditorilor câmpului şi în arenele meşteşugarilor în Dacia lui Burebista, la rându-i era însetată de longevitate şi este firesc să fie aşa la orice fiinţă umană!… Ademenită de orizonturile false ale „nemuririi” pământeşti (ciudată asociere de cuvinte!) dar mai ales de miracolul băuturilor Soma-Haoma şi a discutabilei seve zeieşti Amnta, üsté firesc că (neavându-le şi nerecunoscându-le) **să le fi confundat regretabil cu licoarea lui**

Bachus. Ce e drept, cercetările ştiinţifice ictuale au stabilit că **vinul negru conţine aproximativ trei sute de substanţe neidentificate.** Dar de aici şi până la Amnta, seva care-i l. – ice pe zei nemuritori, e-o-cale-atât de lungă!…

Este neapărat necesar să dăm o lămurire oareşicare a acestor trei noţiuni: Soma, Haoma şi Amnta!

Din toate descrierile docte rezultă că **zeul lunar vedic, planta litualică, precum şi seva acesteia poartă aceeaşi denumire, adică *Soma***. În mitologia hindusă, **Luna,** ca şi corp ceresc, era **identificată** cu ***Soma***. În mitologia hindusă şi în mitoesoterismul vedic, originea plantei Soma apare **pe muntele mitic *Mujavat,*** unde, fiind mai aproape

• 1 (3 cer, planta poate absorbi mult mai uşor energia emanată de Lună vii de Soare.

Planta (asemănătoare hameiului) are însuşirile unei plante agăţăloare, ceea ce ne duce cu gândul la o plantă înzestrată cu inteligenţă vi energie subtilă. În mitologie se menţionează că ea a fost **adusă oamenilor de către un vulcan**. Într-o anume versiune vedică, *Soma*, ir fi fost adusă de către un *Gandorva,* slujitor al zeilor vedici, cărora le-a oferit, pentru a le asigura nemurirea, sucul acestei plante. Însuşi zeul Indra, bolnav fiind, a beneficiat de acest remediu. În mitoesoterismul prearic Luna, în faza ei de creştere, de fapt, se umfla umplându-se cu (ilixirul Soma pe care îl sorbeau zeii. În această a doua ipostază, Luna doscreştea ca volum.

Până la o anumită etapă istorică, mitologia hinduşilor şi cea a iranienilor străvechi au avut elemente comune. În ceea ce priveşte, acest elixir, de asemenea există similitudini indo-iraniene, dar şi mici diferenţe. Aşa se face că, la iranieni, acest elixir (cu planta şi cu zeul drogării cu tot) s-a numit *haoma* (o aliteraţie a lui Soma). Şi la hinduşi vi iranienii arhaici, elixirul (Soma-Haoma) era folosit în practicile ritualice.

În *Avesta* (mitologia persană şi culegerile de texte sacre atribuite lui Zarathustra) se menţionează **efectul minunat al elixirului asupra menţinerii frumuseţii feminine şi a vigorii războinicilor, dar şi a extinderii vârstei, practic a longevităţii.** Numai că versiunea arhaică porsană plasează locul de origine al

acestei plante miraculoase într-un loc mult mai potrivit esenţei sale selenare, şi anume în mijlocul lacului mitic *Vourukasha,* plasat, la rându-i, într-un ţinut enigmatic…

Haoma era veşnic îngrijită de o ceată numeroasă de genii (spirite mitologice ocrotitoare) ce purtau numele *Firavashi* şi de înfiorătorul poşte *Khar-mahi* care băga în sperieţi orice vietate ce s-ar fi apropiat de planta sacră şi i-ar fi ameninţat viaţa!…

În viziunea mitoesoterică a iranienilor arhaici, *Haoma* din lacul *Vourukasha* nu era altceva decât **copia pământeană a plantei celeste** (cu acelaşi nume) care iradiază o culoare de-o albeaţă nelumească, putând orbi pe orice muritor, spre deosebire de Haoma pământeană colorată şi ea într-un galben minunat…

Despre varietatea cerească a *Haomei* **se spune (**ne exprimăm prezent, întrucât mitul încă nu s-a stins în Iran**) că dă nemurire urmează ca, la sfârşitul Lumii, să regenereze Cosmosul întreg!**

În privinţa *Amintei,* lucrurile se complică puţin, întrucât majoritate* literaturizatorilor îl confundă cu *Soma* şi *Haoma*, ba mai mult, uni dintre aceştia le confundă pe toate cu *mandragora,* cu *vâscul* şi chiar cu *hidromelul* (cum se întâmpla şi în versiunea rusă a „Fiziolog”-lui1 *„Tarskii Fiziolog”)…* Şi toată această regretabilă confuzie porneşte, în marea ei parte, de la înţelegerea greşită că **atât** *Soma-Haoma,* **cât şi** *mandragora, vâscul,* **ba chiar şi** *hidromelul* **ar conţine puternicei principii afrodiziace.** Or, chiar dacă şi

Soma-Haoma conţine un principii care asigură revirimentul funcţiei erotice, deosebirea între acest elixii ceresc şi restul plantelor expuse este flagrantă, din moment ce *Soma Haoma* **este un elixir ritualic folosit de către iniţiaţii yoghin pentru a elibera cât mai uşor** (şi cât mai conştient dirijat) **Sufletu' din strânsoarea terifiantă a corpului fizic,** în vederea unirii lui Atman (Sinele individual divin) cu Brahman (Şinele universal divin).: în ce priveşte *Amnta,* noi am constatat că literaturizatorii au căzut în aceeaşi greşeală de a o confunda cu *Soma-Haoma,* de această dată „confuzia" nefiind de natura gândirii, ci mai mult de cea a preluării eronate a noţiunii, din moment ce, încă din antichitate, exegeţii nu au înţeles ceea ce

practicienii obţineau, nu prin elixire stoarse din vreo plantă „miraculoasă”, ci pur şi simplu **prin complicatul alambic a sublimării carburanţilor energiilor inferioare!...**

Căci asta este Amnta, indiferent de modul în care autorii de dicţionare şi enciclopedii esoterice au fost nevoiţi s-o înmatriculeze, un produs fluidic suprahormonal a cărui caracteristică de bază consistă în **aducere funcţiilor vitale la superlativul absolut, regenerarea tuturor struc? turilor somatice şi prelungirea vieţii până la graniţe incredibile!...** Ceea ce, în schimb, nu se ştie, sau chiar dacă se ştie este sfidati este că **„obţinerea”** *Amintei* **se poate face doar cu posibilităţile! intrinseci ale**

organismului, dar nu oricum, ci prin efectuarea practilcilor secrete şi urmarea neabătută a Căii de Diamant *(Vajrayana)!*

Lucru imposibil pentru cei al căror diagnostic popular se cuprinde în cuvintele: *„Asta-i sămânţă de puturos!”…* Nepracticarea acestor tehnici se mai poate justifica şi prin necunoaştere sau, cum este mai des întâlnit, **prin apartenenţa la o zodie cu semn de pământ, sau dat-o* rită practicării unei meserii care obturează spiritul uman:** comerţ, tehnică, ştiinţă, militărie, dar mai ales finanţe!

În ceea ce priveşte influenţa miturilor de întinerire, învigorare sexuală şi nemurire asupra marii mase a dacilor neiniţiaţi în practica magiei sublime şi neînfrânarea lor în ingurgitarea elixirului lui Bachus

considerăm că explicaţia a fost adecvată şi destul de convingătoare concluziile de natură filosofică putând a le trage oricine!

Burebista nu a luat sectar măsura de a se scoate viţa de vie din pământul Daciei, ci **împreună cu Sfatul înţelepţilor,** judecând măsura luată prin optica celor mai înalte precepte ayurvedice!

Capitolul II

RASA ALBĂ, SVASTIKA Şi... IISUS CHRISTOS Svastica – simbolul Soarelui

Spiritul lui Dumnezeu a lucrat în permanenţă învăţând pe oameni să strălucească în acest noroi al Terrei. În primul rând a dat **Legile** sale care au fost **captate din Cosmos de către înţelepţii primordiali clarauditivi şi clarvizionari.** Aceştia, sub forma **revela**ţiei, au interpretat

şoaptele divine şi au tradus semenilor lor **Legile.**

Se cunosc, îndeosebi la popoarele de esenţă arică, astfel de înţelepţi. Astfel, în *Septarishimandala* întâlnim pe cei şapte fii, ai lui Urahma („Constelaţia celor şapte”), autori colectivi ai *Vedelor sacre,* poeţi sacri, singurii capabili a construi imnurile vedice. *Satapatha Brahmana*âi numeşte: Guatama, Bharadvaja, Vishvamitra, Jamadagni, Vasishta, Kashiyapa şi Aţi. Din emanaţia acestora s-au născut şi încă se nasc C. uruşii secolelor noastre.

Fiecare dintre **Risbii** cei mai mari au fost detinătorii câte unui **nimbol inimitabil** care, în cele mai frecvente cazuri, au stat **la baza marilor doctrine terestre.** Astfel, Buddha, Moise, Solomon, David.

I ao-zi, Confutzi, mai târziu Mohamed, au avut simbolurile lor tipice, dintre care menţionăm *„Pecetea lui Solomon”* sau **Hexagrama,** numită \. i *„Pavăza lui Solomon”, „Semnul Macrocosmosului”* sau *„Crucea i vreiască”,* acest ultim nume fiind preluat de către religia israelită.

Desigur că Solomon nici nu a conceput că **Hexagrama** sa va deveni, îmbolul religiei Israelite, căci (aşa cum a conceput-o el) **Hexagrama reprezenta unirea Focului cu Apă; simbolul sau emblema Dao (Tao),** diferit de pictograma Dao*, reprezentând echilibrul dintre cele două forţe cosmice antipode **Yin şi Yang,** în care relativitatea celor două principii este sugerată prin înscrierea în teritoriile *Yin* şi *Yang* a câte unui mic nucleu de polaritate

contrarie.

Unul din **simbolurile orice** de o autoritate istorică deosebită este. Îmbolul lui **rishi Vasishta** şi anume **Svastika.** Ea a servit, accidental, i-a reprezentare yantrică a manifestării fasciste germane de pe vremea celui de-al treilea Reich, denumirea (abuzivă) a ideologiei venind **de la numele lui rishi Vasishta,** fiind interpusă aliteraţia **Vasishta-fascism** („/ – german pus la începutul oricărui cuvânt citindu-se „f”).

N. edit.: Hexagrama şi simbolurile Yin şi Yang se află inscripţionate în l eştera lalomicioarei de la...5.000 î.e.n. (datare cu Carbon 14), pe când chinezii vi evreii nu existau!

Dao, pentru chinezii antici, erau şi... **dacii,** pe care grecii îi numeau daoi silii dioi

(divini)...

Există o menţiune clară în esoterismul vedic-arian şi anume ci razele Svasticii orientate spre stânga sunt de bun augur şi invers!

Este bine să se ţină seama în lectura prezentului eseu de acest sens di bun augur, întrucât **Svastica (Swastika, Svastika** sau **Sanswastikci** denumiri sinonime ale **Svasticii), aşa cum a fost ea concepută dl către rishi Vasishta are razele orientate exact în sensul solar cura apare pe emblema prinţului Rama şi pe flamura pe care el a purtat-o Swastika** este denumită şi ***Floarea cruciferă,*** întrucât pare a I alcătuită **din patru litere gamma.** De fapt, ea este miezul semnuli iniţiatic al lui Solomon ***(Crucea lui***

***Solomon),* o schemă a Artej sacerdotale ariene,** Artă de care Solomon nu era deloc străin, daci avem în vedere cultura lui înaltă şi faptul că, **din cele nouă sute di neveste** pe care le avea, **şapte sute erau principese orientalei** printre care, desigur, **multe erau yoghine tantrice şi gheişe eruditej** adăpate la izvoarele nesecate ale spiritualităţii originare.

Marile Simboluri şi... AI Treilea Ochi

Fiecare *rădăcină rasială* şi fiece *subrasă* sau grup mai important d triburi arhaice au avut un **înţelept transcendental *(Rishi)*** care a intermediat între ei şi Dumnezeu.

Mulţi dintre aceştia au avut (până spre sfârşitul *epocii cavernelori* dezvoltat ***Cel de-al Treilea Ochi*** datorită *practicilor lor secrete.* Acesta *practici de uniune divină* au fost cunoscute de către ei prin *Revelaţii divină.* **Acel *AI treilea ochi,* aparent pe vremea aceea şi poziţional puţin mai sus şi la mijlocul celor doi ochi, poseda *calităţi vibrator divine,*** ceea ce, într-o exprimare lapidară, le dădea puterile spirituala extraordinare pe care astăzi le posedă fragmentar câţiva *Mari Maeştri ai Indo-Tibetului.*[10] j

Aceştia au interceptat toate mesajele divine pe baza cărora urm să se desfăşoare *evoluţia raselor umane.* Astfel au fost interceptatei sub forma tantrelor **marile**

10 N. edit.: în America Latină au fost descoperite mormintele unor „zei" cu trei ochi £

simboluri rasiale, cum ar fi *Zvastica,* Cruceaj Simbolul Dao, Semiluna, Triunghiul Simplu, Triunghiurile întrepătrunsej Hexagrama, Pentagrama, Pătratul ş.a.m.d. Fie că este vorba despre *Zvastică,* (Pecetea lui Solomon) [11] sau alte *simboluri secrete,* acestea! conţin o *emisie vibratorie divină* menită a mobiliza, în aceste moment! ale istoriei, marile rase pentru care ele au fost *emise.* **Sensurile? acestor mobilizări conţinute în *cifrul vibratoriu* al fiecărui simbol este advertent cu intenţia divină şi totodată cu rolul atribuit de către *Divinitate* rasei respective, subrasei sau poporului respectiv!**

---

11 N. edit.: în Peştera Ialomicioarei („Peştera lui Zalmoxe") se află desenată aşa| zisa „Steaua lui David" (actuala stemă a Israelului), în mijlocul ei fiind simbolurile cunoscute ca Yin şi Yang. Cum testele cu Carbon-14 au stabilit o vechime dl peste 7.000 ani, rezultă clar cine sunt autorii celor două simboluri... ?

Mari Rishis[12] au fost: *Vashista, Rama, Lao Tzi, Moise, Eudha, David, Solomon, Mohamed* ş.a. care **din punct de vedere** *transcendental* **sunt raze ale celui mai mare Rishi: Domnul nostru Iisus Christos.**

Învăţătorul spiritual **al Universului**. În concepţia vedică, el este *Maha Rishi* situat în cer şi pe *Pământ.* El este Cel care a dictat din *Cer* tot ceea ce s-a scris pe Pământ. El este autorul Vedelor, al Bibliei ebraico-creştine, a textului *Avesta, Tao, YIJ ing* şi a tuturor textelor sacre ştiute sau neştiute.

Svastica – originea semnelor iniţiatice

12N. edit.: Pentru daci, 4,8,16 erau numere magice ce îl reprezentau pe Zalmoxe. Totodată, numărul 12 reprezenta cele 12 triburi pelasgice (ariene)

care au iradiat din România actuală, în cele 4 direcţii / puncte cardinale. Conceptul a fost preluat de vechii evrei.

Svastica *(Sanswastika, Swastika),* pe lângă **marile ei puteri de regenerare a Cosmosului şi alte mari şi nebănuite puteri** (despre care vom mai aminti) are şi forţa de-a focaliza versiunile *Sunetului divin (Sabda Brahman)* pe care *Eterul (Akasha)* le intermediază.

Aceste semantici divine propagate prin *Eterul omniprezent* **conţin arhetipurile limbilor rasiale, subrasiale şi ale popoarelor lumii.**

Toate popoarele ariene au descins din aceeaşi rădăcină rasială şi **au beneficiat, la începuturi, de una şi aceeaşi limbă, sanskrita.**

ı Aptul că *sanskrita* îşi are originea în propriul ei *semn iniţiatic* este demonstrat de un argument etimologic de necontestat:

prefixul *San*, iparţine atât termenului care desemnează limba *Sanskrită,* cât şi unui sinonim arhaic al *Svasticii* şi anume termenului *Sanswastika,* cu toate că ambele au semnificaţia de *Cruce încârligată.*

Crucea încârligată are înfăţişarea a patru litere gamma asamblate şi se presupune că este miezul *Florii crucifere,* denumită *„Crucea lui Solomon”.* Această denumire de „Crucea lui Solomon” este o denumire *antidoctă,* care contrazice, fără o fundamentare ştiinţifică, şi cu atât mai puţin esoterică, adevărul originii spiritual ariene a semnului spiritual al Svasteii.

Desigur, **Solomon a aderat la acest mare semn iniţiatic,** el însuşi fiind un *rishi de esenţă spirituală ariană.* A nu se uita că era fiul regelui David din casa căruia

avea să-şi aleagă Dumnezeu fiinţa care să-L poarte în pântece pe *Fiul Său!* Am mai amintit că **Solomon a avut acces la marile secrete spirituale prin intermediul multora dintre soţiile sale, care erau principese hinduse şi ariene** (care ar fi putut Transmite gena ariană). Să nu uităm şi că **Iisus avea toate caracteristicile antropometrice, tipoantropologice şi psihice ale arienilor!**

Morfologia vorbirii, contextura expresiilor, imaginea yantrică şi imaginea mantrică a fonemelor şi a morfemelor sanskrite, fonetismul sanskrit, desinenţa sanskrită, – sintaxa sanskrită, topica vorbirii sanskrite, legile flexiunilor, inscripţionarea cuvintelor şi frazelor, semnificaţiile, scrierea

şi operaţiile cifrice şi **tot ceea ce poate fi legat de activitatea de creaţie cerebrallntelectuală şi spirituală la arieni a fost generat sub semnul Svasticii.**

Vedele, Mahābhārata, Bhagavod-Gita, Rāmāyana, Upanishadele şi toate celelalte comori au fost create sub înrâurirea satică a *Svasticii.*

Dharma-chakra, expresie a vieţii de aici şi de dincolo de materie, conţine esenţa, fapta şi manifestarea externă a *Svasticii,* sensul criptic al efortului şi al suferinţei umane pe acest pământ, cu iluminarea finală a Esenţei.

Emblema Roţii *(Chakra)* din Templul Soarelui din Konarak (India), ca şi *Dharma-chakra* fenomenologică,

simbol al budismului, descriind ciclul de vieţi succesive (Samsara), conţine în miezul ei cele **opt*** *cruci virtuale majore* şi cele *opt cruci virtuale minore,* a căror provenienţă mistică se află în crucea compusă a *Svasticii.*

Suportul circular al *Roţii* reprezintă linia imaginară şi continuă a razelor *Svasticii* iar Yantrele închise în cercurile triple de pe spiţele majore sunt **treptele iniţierii supreme mondiale pe care le conţine Svastica.**

Amprenta piciorului lui Buddha cu semnele sale sacre de la Angkorvatt, conţine în mijlocul ei aceeaşi roată simbolică a miezului de *Svastică,* având crucile majore şi minore interferate ca urmare a dinamizării cosmice a

mecanismului *svastic.* Pe aceeaşi talpă alegorică, pe o porţiune plantară mai avansată, *Roata (Chakra)* reapare cu **cele opt cruci svastice, semn al echilibrării conştient dirijate a forţelor cosmice.**

Iluminatul (Buddha) avea tatuată pielea pieptului din partea inimii cu semnul Svasticii, semn pe care apoi l-au adaptat toţi supuşii săi care treceau cu bine *semnele iniţierii sacre.*

Simbolurile ariene-însuşite de iudeo-masoni!...

Am afirmat că **semn\il Svasticii este originea tuturor semnelor iniţiatice** şi am arătat că **Crucea este principalul simbol cosmic desprins din ea.** Desigur că urma imaginară a capetelor *crucii*

svastice creează **cercul,** care este **un alt semn iniţiatic** care se re, eră la principiul fenomenologic care cuprinde procesele macroşi microcosmice şi delimitarea lor material-spaţială. Este forma spaţiului energizat al marelui şi micului Cosmos.

Triunghiul sugerează Treimea sacrosanctă (*Trimurti*, Trinitatea, Triada diferitelor religii rasial-etnice). Este primul poligon, **semnul delta** care apare în bisericile şi în templele creştine încins de o coroană luminoasă având în centru **ochiul divin,** dar apare şi în India, semnificând yantra principiului creaţiei divine, şi în textele sacre ale perşilor arhaici, ori în iconografia christică.

Bineînţeles, **organizaţii oculte de tipul Masoneriei şi-au asumat şi ele**

acest semn, fie figurat de trei puncte reprezentând intersecţiile dreptelor triunghiului **simbolizând tetragramatonul YHWH, adică**

Yahweh (Adonai sau Iehova), cuvânt introdus de francmasoni în interiorul semnului delta, unde, conform concepţiei ariene, trebuie să **figureze Ochiul divin**[13]**.**

Din interiorul *svasticii* se poate extrage şi **pentagrama** care, **la arieni, a simbolizat microcosmosul uman** şi a reprezentat, tot la aceştia, sinteza *Tanmatra-ei,* adică a limitei capacităţilor vibratorii în cadrul manifestărilor universale

---

13 N. edit.: Vechile civilizaţii umane dezvoltate au apărut mereu în zone cu doltă (Dacia, Sumer, Egipt, Ind). Ochiul Divin era, probabil, un aparat cu care /oii supravegheau evoluţia corectă a Omenirii. Pentru Masonerie, simbolul are t;i un alt înţeles: victoria lui Seth (zeul Lunii) asupra lui Horus (zeul Soarelui), căruia i-a scos un ochi...

şi aspectul manifestărilor fluido-eterice ale Cosmosului, **cele cinci simţuri** (*Indrya*) şi **cele cinci naturi esenţiale** (*Tattva*). Adică, *Eterul* (Aksha), *Aerul* (Vayu), *Focul* (Tejas), *Apa* (Apas), *Pământul* (Pritivi).

Tantmatra este substanţa subtilă a acestor cinci naturi esenţiale, deci

1.*1.1*

identică proprietăţilor acestora. Aceasta la arienii vedici şi la posvedici.

Dar, **ca şi în cazul** *Triunghiului,* **şi** *Pentagrama* **a fost „împrumutată" de către organizaţiile oculte ale Terrei (în principal francmasonii),** ea devenind aşa-numită *„Stea strălucitoare"* prezentă pe caschetele şi emblemele oficialilor multor state care au învins armatele *„Führer"-ului.*

În acest context, Pentagrama este

montată în bijuteria „Maiştrilor” masoni cu **rol de astru care „luminează”** „Loja” „Calfilor”. Centrată fiind de „litera G”, constituie **parola „constructorilor” „esoterici”** şi sursa lor de iluminare etc, etc.

Pentagrama a făcut o călătorie destul de anevoioasă până în Egiptul antic, trecând prin zona perşilor dar nu înainte de a semnifica jumătatea zodiacului de zece semne.

În Egipt, i s-a dat o funcţie mitoastronomică, **ea fiind Marele Câine Sothis sau Sirius** care acompaniază pe zeiţa Isis, cea pornită în căutarea trupului dezmembrat al lui Osiris.

Deci, **Pentagrama este similară cu egipteanul Annubis** (sau llermanubis, cum

îl numea Plutarhos) şi interpretează, între cei doi mari luminători, rolul „baghetei de aur”, a caduceului şi, în viziune hermetică, pe cel al astrului poziţionat între cele două capete ale androginului. Hermeticii o numesc *pentagrama quintesenţă.*

Crucea svastică a fost speculată de către organizaţiile oculte sus-amintite, autodrapate cu diferite denumiri excentrico-bizare, cum ar fi: Francmasoneria de Rit scoţian sau Francmasoneria de Rit francez.

Un astfel de exemplu este **Simbolul Rozei unite cu Crucea,** utilizat în cel de-al **18-lea** grad al Francmasoneriei de Rit scoţian şi în cel de-al **7-lea** grad de Rit francez.

Roza-Cruce apare ca o cruce al cărei

miez este constituit dintr-o tozăsălbatică cu petale deschise, fiind **similară, ca simbol, Pentagramei,** Stelei strălucitoare, Quintesenţei. În dublură semnifică „secretul”, „tăcerea”, putând corespunde celui de-al patrulea verb al iniţiaţilor, verb egal cu aportul tăcerii conştient dirijate.

Cu toate că Roza-crucienii vor să apară originali în conceperea acestui simbol, vom reaminti lectorului spiritualizat că **simbolul poate fi mai curând atribuit ordinului *Fraţii Focului Sacru,* care funcţiona în Persia acelor ani,** demonstrând prin aceasta **originea ariană a semnului.**

Adepţii acestui cvasiordin occidental, care încă mai funcţionează, nu se cunosc între ei, ci doar corespondează, ceea ce dovedeşte caracterul hibrid, livresc şi friabil

al acestei organizaţii.

Roza este plasată în intersecţia braţelor Crucii şi simbolizează sfinţirea unirii dar probabil că această sfinţire nu priveşte unirea lui Christos cu suferinţele celor mulţi şi umiliţi, ci **priveşte doar unirea emfatică a câtorva draci încarnaţi**! Căci, de fapt, unde sunt roadele acestei „sfinte uniri”? Cine le-a văzut până astăzi? câţi oameni au scăpat de sărăcie, boli şi năpaste prin această „sfinte uniri”? câţi au scăpat de nedreptate, de mutilări, de stres, de smog, de **viitoarea Apocalipsă, pe care încă această Frăţie ocultă o generează,** întocmind proiecte antiumane în mediul pâclos al minţii lor şi transformându-le în realitate?!

Ceea ce ne face să ne cutremurăm este

faptul că **aceste oculte şi antiumane „Frăţii”, acumulând aurul lumii în atmosfera cumplitului genocid mondial (pe care îl produc sistematic şi ştiinţific), atrag mari savanţi şi oameni iluştri, în marea lor majoritate creştini, li folosesc ca pe o reclamă luminoasă pentru a frapa şi a prosti întreaga omenire şi pentru a manipula masele mondiale în vederea realizării ţintelor antichristice!**

Nu este exclus ca la înfiinţarea Rosa-Crucei **(1616)** Valentin de Andreae, ca întemeietor, să fi simţit în inima sa lucruri sublime!

Nu este exclus ca **Cristian Rosencreuntz** să fi făcut o propagandă ariană, conformă cu înaltele idealuri.

Nu este exclus ca mari personalităţi, membri ai Rosa-Croce, ca **Bacon, Fludd, Ashmole** şi genialul **Goethe** să fi dorit, la acea oră, reformarea acestei lumi ticăloase, dar nu trebuie neglijat nici faptul că **li s-a oferit *gloria eternă,* în timp ce aurul lumii, aurul sudorii şi al morţii nedrepte, intra în vistieriile secrete ale câtorva!...**

Citiţi opera *Faust* a lui Goethe şi din scena pactului lui Faust cu diavolul veţi pricepe mult mai exact sensul vorbelor noastre! **De altfel, prezenta carte este şi un prilej ca Masoneria să se dezvinovăţească public!**

Cavaleri şi cruciade

Crucea svasticii a fost folosită şi de către Cavalerii Cruciaţi.

Forma spadelor lor masive imita întocmai forma sfintei Cruci. Şi **Cavă-Ierii Teutoni** au avut acelaşi simbol: al *Crucii.* Greşeala cruciaţilor a fost acordarea (în cruciada a patra) unui rol prea însemnat participanţilor italien: (veneţieni) care au deturnat sensul iniţial (cucerirea Egiptului), pornind asupra Constantinopolului.

Totuşi, în cele **opt Cruciade principale** (notabile), Cavalerii crucii nu demonstra fidelitatea faţă de fenomenul christic şi faţă de *pământul r. fânt,* luând o măsură tipic ariană: **întemeierea regatului feudal al Ierusalimului (1099).** Desigur, forţa militară a cruciaţilor era însemnată, din moment ce, pe un teritoriu străin, îndepărtat şi cu o climă vitregă, i; iau reuşit să facă cuceriri

memorabile: Antiohia, Edessa, Ierusalim, Constantinopol.

- **Cavalerii Teutoni purtau o mantie albă** care avea imprimată pe umărul stâng (pe partea inimii) o cruce masivă neagră. **Au stat o perioadă şi pe la noi, prin Ţara Bârsei, dar au plecat în 1225 din Transilvania,** aşezându-se în Torun (Polonia). **Au contribuit, prin acţiunile lor militare şi spirituale, la propagarea catolicismului,** ilât în Transilvania, cât şi în Polonia, Prusia şi ţările baltice.

În 1410, în lupta de la Grünwald li s-au opus oştirile Poloniei, Lituaniei, Cehiei, Rusiei şi Moldovei, ceea ce dovedeşte extraordinara capacitate de luptă a Cavalerilor Teutoni. A urmat o pace încheiată la lorun, dar pu era o pace

ruşinoasă, ci o pace (1466) a unor neînfricaţi lázboinici. În perioada *Reformei, Marele maestru* Albert de Brandenburg a trecut la luteranism şi a secularizat averile *ordinului teuton,* **punând temelia ducatului Prusiei.**

Au mai existat şi alte ordine de origine ariană cum ar fi prestigiosul Ordin al Cavalerilor de Malta, numit şi **Ordinul Cavalerilor Ioaniţi.**

Sunt nenumărate exemple legate de utilizarea simbolului crucii, dar lucrarea de faţă nu şi-a propus o tratare exhaustivă a acestui subiect.

Svastica – baza tuturor figurilor geometrice...

Simbolul Svasticii este simbolul arhetipal în care îşi au originea toate

simbolurile spirituale ale popoarelor importante în evoluţia spirituală a umanităţii şi toate figurile geometrice de bază cunoscute şi utilizate pe Terra.

Punctul este reprezentat în zona de intersecţie a celor **două drepte** care formează **crucea centrală.**

Dreptele sunt reprezentate, în principal, de linia perpendiculară şi cea orizontală, dar segmente virtuale există multe în *proiectările* posibile din interiorul sau chiar din exteriorul cercului svastic.

Cercul este format de *traseul giratoriu* al capetelor crucii svastice.

Unind aceste capete ale acestor *drepte* care desemnează crucea n-o obţin **triunghiuri.**

Coborând segmente din capetele

razelor crucii pe segmentele alăturate se obţin **pătrate.**

Înclinând aceste drepte la diferite *unghiuri* se obţin diferite **drepfc-i unghiuri neregulate** cu unghiuri inegale, cum ar fi **tronconul** cu capătul! retezat oblic ş.a.m.d.

Ducând *diagonale* în interiorul acestor dreptunghiuri regulate (sauj neregulate) se obţin noi tipuri de triunghiuri sau de patrulatere neregulate. | Ducând o *coardă* obţinem un **arc de cerc.**

Unind capetele a doua arcuri de cerc cu bombaturile lor spre exteriőrt obţinem **óvóidul.**

Punând ovoidele cap la cap se obţine **spirala dublă** (întrepătrunsă: de tipul liniei dublului eteric utilizat de către artiştii celţi ai epocilor trecute).

Detaşându-se succesiv, din această spirală întrepătrunsă, câte un arc de cerc de pe laturi opuse se obţine **spirala simplă.**

Aşezând talpă pe talpă, două triunghiuri tipice se obţine un **romb.** Punând cap la cap romburile se obţine **Coloana infinitului** brâncuşian. Secţionând cercul, extinzându-l şi continuându-i partea secţionată se poate obţine continuarea cercului sau **circumscrierea originalului.**

Printr-o operaţie tipică se poate obţine o **bisectoare;** prin alte operaţii tipice se pot obţine **triunghiuri sistemice** sau aşa-numitele **stele cu 3,4,5 sau mai multe colţuri;** se poate obţine **semiluna, piramida.**

Prin stilizare, se pot obţine toate semnele oricărui alfabet posibil şi, ceea ce este cel mai semnificativ din punct de vedere filosofic şi esoteric, se poate obţine **spirala complexă** echivalentă cu simbolul vedic-hindus al Vivartha-ei: furtuna atotcreatoare şi atotedificatoare a Cosmosului.

Lată, aşadar, câte virtuale şi aplicabile scheme geometrice s-ar putea obţine pornind de la simbolul svastic!

Svastica, Timpul, Spaţiul şi Divinitatea

Svastika are patronaj asupra timpului, spaţiului şi hazardului. Spaţiul poate fi segmentat, cuprins sau reprodus prin amplasarea diferită a celor două drepte care compun crucea.

Timpul poate fi măsurat printr-o simplă gradare convenţională a cercului şi prin mobilizarea celor două jumătăţi ale celor două drepte care compun crucea centrală (după toate probabilităţile, pe acest principiu a fost construit ceasul solar dacic). Se pot obţine măsurători; temporale de o deosebită complexitate ale spaţiului din cerc sau, concomitent, şi ale cercului propriu-zis.

Hazardul se poate obţine prin combinarea sau recombinarea cu; contexturare sau destructurare, a componentelor potenţiale în cerc sau în afara cercului.

Fractarul se obţine prin ştirbirea modulelor potenţiale din interiorul, sau din afara cercului svastic, fenomenele urmând

de la sine.

Neantul acţiunii sau vidul *(Shunyata)* se află în aria care se imat ginează că ar rămâne după suprimarea punctului care constituie zona de intersecţie a celor două drepte ale crucii. *Shunyata* sau *vidul acţiunilor mentale concrete* este noţiunea de bază cu care operează corolarul *principiului buddhic.* Acolo unde este *Shunyata* este cel *Nemanifestat.* Cel *Nemanifestat* este *Inefabil. Inefabilul* este *Brahman. Brahman* este Dumnezeu!

Din interiorul Svasticii se creează, prin traseul razelor crucii, *Dharma-Chakra.* Este *Roata Legii (Vieţii) universale* care se învârte prin voinţa divină.

Dar *Voinţa divină* ca să învârtească *Roata Legii* (Dharma-Chakral, trebuie să

treacă din *Nemanifestat* în *Manifestat.*

Această trecere presupune crearea lumii fenomenologice. **Creaţia acestei lumi presupune sacrificarea în trup şi conştiinţă a Demiurgului, datorită faptului că la baza creaţiei material-energetice trebuie investită energia primordială.**

Din acest moment începe istoria materială şi energetică a Universului, creaţia Cosmosului material, a galaxiilor, a *Edenului,* a *îngerilor, supraîngerilor* şi a *Omului.*

Din acest moment se poate vorbi de alungarea din Rai, înmulţirea *ÿ* vicierea speciei umane, vicierea planetei şi a atmosferei cu deşeuri energetice-materiale şi declanşarea *fenomenelor de seră,* urmate

în mod inevitabil de *Potop.*

Există în toate ciclurile biocosmice un anume **interval de timp** când *Dharma-Chakra* (Roata Legii) poate fi repusă pe făgaşul ei normal. Acea perioadă de restabilire este **şansa pe care Divinitatea o acordă speciei umane** (pentru a câta oară?). Aici intervine rolul *mişcării spirituale mondiale!*

Dacă mişcarea spirituală va adopta **sensul benefic** de deplasare. Îl razelor Svasticii, sensul constructiv, regenerativ, armonizant, divin, adică sensul **spre stânga,** Cosmosul şi Omenirea mai au *Şansa* de a li salvate!

În situaţie inversă, *Dharma-Chakra* se opreşte şi urmează disoluţia Cosmosului, adică o noapte de-a lui Brahma. (Este bine

să se înţeleagă că *Brahma* este întruchiparea/ipostaza constructivă a lui *Brahman,* care este *Spiritul Absolut,* adică *Tatăl*\)*.* **Brahma** va vedea chinurile indescriptibile ale tuturor fiinţelor care pier şi va fi mâhnit de ceea ce va vedea şi va simţi. **Va adormi,** iar somnul său va dura jumătatea unui *Kalpa* (egală cu **8.640 milioane ani tereştri)**. Doar în clipa pieirii Universului, Brahma va simţi un întuneric total în sufletul său, o deprimare de **scurtă durată,** iar după somnul său, ciclul vieţii va reveni, căci El va mişca din nou, spre stânga, *Dharma-Chakra.*

Tantrici de mâna stângă şi mâna dreaptă

Orice bărbat viril care îşi exersează subtil forţa sexuală prin intermediul femeii

potrivite este un *tantric de mâna stângă* (mâna din partea inimii, mâna încă şovăitoare pentru lupta deschisă cu Antihristul).

Chiar aşa stând lucrurile, totuşi, chiar **tantrici de mâna stângă sunt infim de puţini,** căci însăşi îmbinarea puterii sexuale cu subtilitatea spirituală este un fenomen extrem de rar. Aşa cum rar este şi fenomenul **vocaţiei sublimării,** a trecerii, în fond, de la **magia neagră** *(Calea mâinii stângi)* sau arta neagră (cum i se mai zice în esoterism), la *Arta Albă* **(Magia Albă)** sau *Calea mâinii drepte.* De-abia pe această Cale Adeptul va desăvârşi puterile sale interioare, secrete, în Marea Operă, Opera care slujeşte semenii şi viaţa luminoasă a Universului. Căci magia neagră reprezintă

abaterea de la sensul satvic (luminos) a Forţei divine!

Singurul bărbat în Univers care s-a născut Adept al *Căii mâinii drepte* **şi nu a trecut prin** *Calea mâinii stângi* **a fost** *Mântuitorul,* **adică Iisus Christos.** Dar El ştie că legea desăvârşirii, în condiţiunile Terrei, presupune (implică) trecerea de la forma matricială, a păcatului, la purtarea crucii ale căror raze vor catapult*asinele individual (Atman)* spre *Absolut (Brahman).* Dacă sensul razelor este orientat spre dreapta, *Şinele* este azvârlit din nou în păcat. Dacă sensul razelor este orientat **spre stânga,** *Şinele* reintră în locaşul său **salvator,** adică în Lumina eternă a *Beatitudinii (Ananda).* Este schema divină a *Svasticii satvice*, **în opoziţie cu schema**

distrugătoare a svasticii assurice.

Svastica lui Hitler era... semită!

Deci, svastica assurică are razele orientate spre dreapta, iar **Svastica satvică are razele orientate spre stânga!**

Acesta este Adevărul Recent Relevat despre simbolul Svasticii, deci esenţialmente diferit de modul în care este explicitată în *Dictionnaire des Symboles* (autori Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant, pag. 912 – 913): *„Svastika este unul dintre cele mai răspândite simboluri existente. Îl întâlnim de la Asia Extremă la America Centrală traversând Mongolia, India şi Europa de Nord. Era folosit de celţi, etrusci, grecii antici. Ornamentul numit «greque» este un derivat al său. Svastika, prin grafică, indică manifestarea unei mişcări de*

rotaţie în jurul unui centru imobil care ar putea fi Polul Pământului sau al Lumii, sau al meu însumi. Svastika e simbolulacţiimii, al mani*-**N. edit.:** Spirala şi Zvastica sunt simboluri pelasgo-dace! Pentru aceştia întregul Univers se învârtea în jurul Polului Getic. Zvastica mai era şi simbolu Gemenilor Divini, Zalmoxis (Apollo şi Arthemis): dublu Z!…

Svastica inversă, spre dreapta (nazistă) era assurică (assyriană, deci semită).

Festării ciclice şi al regenerării neîntrerupte. *Este în sensul în care adesea acompania imaginea Mântuitorului Umanităţii: Christos, catacombele din Occidentul medieval şi pe bătrânii înţelepţi ai stepelor.* ***Creştinii romani se găseau în jurul unei spirale sau a unei Svastici.***

Aceste figuri ritmează atitudinea, organizează gesturile, mobilizează veşmintele. Prin aceasta se găseşte reintrodus viul simbol al ***Vârtejului Creator***[14] *în jurul căruia se detaşează ierarhiile create de Emanaţie. Buddha care figurează în Dharma-Chakra (este* un Cel *învârtitor în jurul centrului său care nu poate fi schimbat, centru care reprezintă adesea (pe) Agni*[15]*.* ***Svastika este făcută dintr-o cruce*** *din care, ca în orientarea vectorială, defineşte un sens giratoriu, apoi trimiţând înapoi direct la centru, se (re) găseşte* ***împărţit (de patru ori). Valoarea sa numerică*** e ***de 4 x4, aşa-zis 16.*** *Dezvoltarea Universului creat se asociază*

14 Vivartha, în.sanskrită.
15 Focul, în sanskrită.

cu mari figuri creatoare sau mântuitoare invocate mai sus: dezvoltarea unei relaţii umane sau exprimată de Svastikă prin extrema dezvoltării unei puteri laice, ceea ce explică atribuţiile sale istorice de la Charlemagne («a câştiga fără a oferi revanşa») la Hitler. Aici intervine sensul său giratoriu care lucrează în sens direct astronomic, cosmic, legându-se deci de transcendental. ***Svastika lui Charlemagne*** *sau a sensului său invers în timp, în profan,* e ***svastika hitleristă.*** *Guenon interpretează aceste sensuri opuse ca «rotaţia lumii văzute de la un pol la altul». Această simbolistică, în toate întâmplările totale se găseşte* ***în China,*** *unde Svastika este* ***semnul numărului zece mii (10.000),*** *care e totalitatea*

existenţelor şi a manifestărilor. Este, de asemenea, forma primitivă a caracterului Fang, care ***indică cele patru direcţii ale spaţiului.*** *Ea poate fi, de asemenea, în raport cu dispoziţia numerelor lui Lo-Chou, care evocă în toate cazurile mişcarea giratorie ciclică".*

Aceasta a fost traducerea lacunară *(traduttore, traditore!)* a explicaţiei susenuntate.

1»

Crucea s-a născut... din svastică

Denumirea crucii apare în domenii neaşteptate, cum ar fi astronomia (Crucea Sudului); în mecanică (Crucea de Malta); în salvagardarea sănătăţii umane (asociaţia internaţională Crucea Roşie); în psihologia populară (expresia *„a se cruci"*), în

exprimări topografice curente (la răscruce de drumuri, de poteci etc.); în anatomia populară maramure-şeană (expresia *„mă dor crucile”* – se referă la zonele şalelor, unde se întretaie forţa gravitaţională cu forţa energetică de tip solar/Yang şi Bariera Yin, aflată între zona lombară inferioară şi sacroiliacă superioară).

Esenţial de reţinut este că **simbolul crucii este izvorât din nucleul Svasticii** şi ambele sunt legate de luminozitatea christică transtemporală şi transpaţială, **surse ale Armoniei cosmice** reflectate pe Terra.

Atât Sanswastika (Swastika, Svastica), numită şi crucea încârligată, Crucea lui Solomon sau Floarea cruciferă, **cât şi obiceiul răstignirii, datau încă**

dinaintea venirii Domnului pe Pământ.

Svastica demonstrează prezenţa unui efluviu cosmic pe care numai evenimentele majore ale istoriei le-au *tradus.* Tot ceea ce s-a petrecut sub *semnele svastice,* inclusiv sub cel al *Crucii,* fie că a luat forma războaielor duse de către popoarele ariene, fie că a luat formele creştinării şi bisericii, sunt **expresia voinţei transcendente de impuere a forţei spiritului inerţiei materiei neluminate, expresia forţelor arhanghe-lice asupra stării tamasice a materiei.**

Popoarele care au simţit avântul arhanghelic, asumându-şi-l încă din zorii civilizaţiei umane, au fost popoarele ariene.

Svastica – simbolul regenerării umane prin rasa albă

Este bine să facem, de la bun început, o distincţie clară între *esenţa etnică ariană* înscrisă în parametrii fermi tipoantropologici-antropometrici şi *esenţa spirituală ariană,* care admite în sfera ei chiar şi etnii sau indivizi care nu sunt, sub aspect raseologic, de origine ariană.

Spiritualizarea tagmelor s-a manifestat, încă de la începuturile existenţei umane, ca o forţă călăuzită de un simbol cosmic al creaţiei.

I 7.1» *1*

armoniei, echilibrului şi iubirii. Acest simbol a exercitat **o impulsionare a rasei celei mai adaptate, impunându-i un proiect divin de acţiune pe Terra,** un

proiect realizat din treaptă în treaptă, o cucerire în spaţiu şi în timp în vederea implementării civilizaţiei spirituale în aparatul social-mondial. **Cu timpul, alte rase mai adaptate vor prelua ştafeta!**

A fost nevoie de acest simbol, întrucât el este **simbolul regenerării speciei umane în urma cataclismelor care au distrus civilizaţiile anterioare,** fie că este vorba despre civilizaţia Atlantidă (cea de dinaintea Potopului), fie că este vorba despre alte civilizaţii umane despre a căror evoluţie nu avem încă nicio mărturie. (Atunci când vorbim despre alte civilizaţii umane, noi nu ne pronunţăm neapăra* asupra originii şi localizării lor, ci vorbim despre faptul, fenomenul în sine al civilizaţiei acestei specii).

De ce a fost aleasă neapărat **rasa albă, rasa ariană,** pentru a duce la îndeplinire această misiune proiectată de câtrë divinitate?

Această rasă a fost **aleasă** (a nu se neglija expresia de rasă selectă, adică de popor ales) întrucât în indivizii care compun această rasă, se îmbină, în chipul cel mai armonios şi optim, toate însuşirile cognitive şi caracterologice necesare îndeplinirii deziderateloor christice de salvgardare şi evoluţiei a speciei umane. Până în prezent, această rasă **s-a dovedit a fi cea mai eficace în toate manifestările de creaţie umană,** fie că

9.7

este vorba despre creaţia materială, tehnică, tehnologică, ştiinţifică, filosofică

sau spirituală. Ideala proporţionalitate a însuşirilor psihologice şi psihomatice a dat naştere acestei antropotipologii, deosebit de echilibrate dar **la care,** totuşi, **predomină cerebralo-spiritualitatea.**

Iisus Christheos – Fiul Zeului Soare!

Cititorul subtil şi-a dat seama că, pe de o parte, avem de-a face cu o **rasă ariană** deţinătoare a unor caracteristici fizice bine determinate şi în acelaşi timp **purtătoare a unui mesaj divin a cărui destinaţie este Omenirea întreagă,** o rasă ariană ale cărei neamuri au fost descrise din punctele de vedere care ne interesează.

Pe de altă parte, am avut de-a face cu alte rase şi neamuri, **influenţate raseologic** de către rasa ariană, dar şi cu

neamuri dintr-o altă rasă, **influenţate de către spiritualitatea ariană.**

Înainte de-a continua descrierea promisă, rog pe acelaşi cititor subtil să reţină ideea că, acum două mii de ani, în Iudeea a apărut **Fiul Omului,** a cărui construcţie antropologică şi spirituală se încadra perfect în **tipul arian al Europei septentrionale (de nord).**[16]

Ce să însemne acest lucru, **din punct de vedere mistic?**

Din punct de vedere mistic, acest lucru se explică prin faptul că **fiinţele umane**

---

16 N. edit.: Robert Charroux îl vedea pe Iisus ca având origine celtică!

Fiul Omului era şi Fiul lui Dumnezeu. Românii sunt singurul popor cu tradiţii despre Omul cel Mare (Uranus) şi Omul cel Mic (Saturn/Ram/Zalmoxe). Omul cel Mare, creatorul oamenilor, este reprezentat pe Munţii Bucegi...

De altfel, numele de Iisus Christos ne spune totul ! Iisus = Aisus = Fiul; Chris-theos = Zeul de Aur (Zeul Soare). Adică, blond precum Apollo, fiul lui Saturn/Ram/Zalmoxe !...

Ideea dezbătută având valabilitate doar până la începutul erei computerului !

civilizatoare sunt cele din rasa albă, iar tipici reprezentanţi ai acestei rase sunt **arienii.1**

Am vrut să spunem prin aceasta că rasele celelalte sunt inferioare rasei ariene?

Nu! Dar ceea ce trebuie recunoscut este că, **pe unde au trecut, arienii au adus lumina cunoaşterii, iar acolo unde ei şi-au lăsat fie sămânţa etnică, fie sămânţa spirituală, totul a înflorit!**

La o privire şi mai atentă, spiritualul căutător va observa că, în ţările germanice, la normanzi şi peste tot pe unde există popoare ce reprezintă o **descendenţă arică** sau popoare care se înscriu **într-o zonă a civilizaţiei spirituale ariene, totul tinde spre perfecţiune** începând cu condiţiunile fizice şi terminând cu necesităţile de ordin

spiritual.

Capitolul III

CELŢII – DISCIPOLII DACILOR

Mesia şi Aleşii erau arieni...

Cele mai valoroase sunt aşa-numitele moşteniri indo-europene. Prin aceasta, orice om cu bun simţ cultural îşi dă seama că este vorba, de fapt, de **moşteniri spirituale ariene.**

Dintre acestea, am citat mai multe, dar vom sublinia că unele sunt esenţiale. Citǎm, în acest sens, **reprezentarea simbolică a roţii,** care reflectă, doar secundar, veneraţia fată de Soare sau forţa cosmică

— J! 1

solară dar, de fapt, transmite în aria europeană **conceptul arie al** *Dharma-Chakra-e*\, adică al efortului sacrificial divin

care stă la baza existenţialului fenomenologic.

Este unul dintre conceptele fundamentale ale gândirii ariene.

Un alt concept este cel al coloanei simbolizând **Axa Cosmosului.**[17] Legat de acest concept şi de această reprezentare este conceptul **Pomului cunoaşterii** sau al **Arborelui cunoaşterii,** prezent la celţi dar a cărui sorginte filosofică se află în gândirea vedo-ariană şi anume în vestitul **Arasa Maram** sau **Arborele gnoseologic.**

Instituţia druidismului, atât de înrădăcinată la celţi, nu este altceva decât „europenizarea" şi acordarea temporală a instituţiei brahmanice, instituţie literalmente ariană.

17 N. edit.: Cunoscută de antici şi ca Polul Getic (Axis Mundi).

1.9

Cultul fecundităţii şi al feminităţii cosmice la celţi îşi are, desigur, **echivalenţele în cadrul cultului indo-arian** în persoana Sarasvaţi-ei, metamorfozată în zeiţa Brahmi, soţia lui Brahma-Creatorul Universului

— ***1.1***

sau în persoana zeiţei Shakti, soţia lui Shiva. Dar, împreună cu alte credinţe (în forţele magice ale elementelor naturii, în stâncile izolate, arbori izolaţi, crânguri „sacre”, zâne ale munţilor, ondine ale apelor, silfi ai aerului, gnomi ai pământului, salamandre ale focului, elfi ai mărilor ş.a.) sunt echivalenţe simple, rudimentare, minore în comparaţie cu cele care privesc **conceptul druidic al reîncarnării** (druizii

vedeau reîncarnarea nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe o şansă) sau cele escatologice; concepţiile despre **Sinele divin (Atman)** sau zonele **existenţialelor divine (Loka).**

În acest sens, citǎm concepţiile celţilor referitoare la **lumea de dincolo de moarte, Ţara tinereţii, Insulele fericiţilor, Tărâmul luminii,** toate acestea din urmă fiind prelungiri ale concepţiilor vedice. De exemplu în concepţia vedică există **Insula Albă**[18] asimilată cu conceptul nepieritor, cu pavăza lumii, insula Atlantidă Ruta (sau cu Shamballah) unde, conform Puranelor, urmează să apară **Mesia** pe un cal alb imaculat pentru salvarea celor **Aleşi.**

Tărâmul luminii în esoterismul vedo-arian este Nirvana-Loka; **Ţara tinereţii**

18 N. edit.: Insula Leuke (Albă) sau Insula Fericiţilor era Insula Şerpilor de azi.

este prezentată în *Deva-Loka* a hinduşilor şi totodată şi în *Poemul lui Ghilgamesh,* poem de inspiraţie arică.

Druizii şi... Apocalipsa

Dar ceea ce apropie cel mai mult cele două caractere spiritualnriene este **druidismul.**

Din punct de vedere etimologic **druid** ar putea să însemne **spiritualizat, stăpân al ştiinţelor.** Mai există şi o versiune comentabilă, cea de ***„preot al stejarului”.*** Druizii erau yoghini asceţi care constituiau forţa spirituală a neamurilor celtice. **Pentru a înţelege starea nemuritoare şi indestructibilă a Sufletului practicau, timp de 20 –** 21 **ani, studiul satvic al tuturor ştiinţelor lumii,** în paralel cu practicile secrete ale **Jinana-yoga** şi ale

Kundalini-yoga.

Numai la sfârşitul acestei pregătiri aspre li se permitea să susţină **examenul de druid,** care consta din **probe imposibile de susţinut pentru un individ al secolului nostru**. În urma acestui examen (a cărui probă practică era de a sta câteva ore într-un butoi mare cu apa plină de sloiuri de gheaţă), acesta era admis în **ordinul druidic** în care, pe măsura faptelor sale şi a trecerii anilo*, putea depăşi **cele trei nivele spirituale care confereau rangurile druidice.**

Din datele pe care le avem de la antici (Strabon, Tacitus, Iulius Caesar) şi de la cei din timpurile moderne (D.H.A. de Jubainville, J.J. IHatt, Proinsias Mac Cana, John Mac Neill, J. de Vries, Mircea Eliade şi

îndeosebi Ovidiu Drâmba) rezultă că **druizii celtici ocupau funcţii**ile **determinante în toate instituţiile acelor neamuri celtice,** în ce

9.1

când de la funcţia de **sfetnici** ai regilor celţi, până la cea de **cadre didactice** care asigurau predarea tuturor ştiinţelor vremii în şcoli.

Este de la sine înţeles că druizii erau implicaţi în aparatul juridic, în muncile medicale, în pregătirea războinicilor, în arta construcţiilor civile şi militare, a sanctuarelor (Stonehenge)[19], în general în activităţile multiple pe care viaţa acelor neamuri le putea susţine.

---

19 N. edit.: Sanctuarul de la Stonehenge este anterior apariţiei celţilor în zonă şi pare a aparţine unei civilizaţii din centrul Europei (a se vedea şi asemănările dintre Stonehenge şi Sarmisegetuza).

Din punct de vedere sacerdotal, ei erau cei care **deţineau prerogativele de cult**. În această ordine de idei, deducem că este posibil ca din rândul lor să se fi numit cei ce îndeplineau dificila muncă de **sacrificatori** în ritualul sacrificării **Taurului alb,** în cel al sacrificării calului şi chiar în sacrificiile umane (la celţi, sacrificiile umane nu luau forme orgiace ca la maya de pildă, căci, ca o dovadă certă a nobleţei lor sufleteşti, **ei sacrificau numai pe cei mai cruzi şi periculoşi prizonieri de război).**[20] în legătură cu sacrificiile de animale se ştie că acestea erau motivate de nişte scopuri precise, cum ar fi cele ale predicţiilor, ale divinaţiilor. În analogie cu mersul astrelor şi

20 N. edit.: Acest gen de sacrificii exista şi la daci sau azteci, spre deosebire de fenicieni (semiţi) la care erau sacrificaţi copiii, în număr mare...

zborul păsărilor, **ei cercetau măruntaiele animalelor jertfite şi rosteau prezicerea:** zilele faste sau nefaste etc. Se pare că haruspicii Romei antice cunoşteau de la druizi această artă![21]

Aveau concepţia că oamenii se trag din zeul morţii şi că sfârşitul lumii se va produce prin foc şi apă. Ambele prezumţii sunt adevărate, căci: a) Dumnezeirea manifestată implică fenomenul morţii, al stingerii; b) au prefigurat ideile christice rostite de către apostolul Petru: „5. *Căci în mod voit uită că odinioară erau* ***ceruri*** *şi un pământ... şi că lumea de atunci a pierit tot prin apă, înecată de potop... 10. Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ; în ziua aceea,* ***cerurile*** *vor trece cu un zgomot*

21 N. edit.: Haruspiciile au fost preluate de la etrusci, cu câteva secole înainte de apariţia celţilor la Roma (sec. IV î.e.n.)...

şuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi şi pământul, cu toate lucrările de pe el, vor fi arse”. **(Noul Testament:**A doua epistolă a apostolului Petru).

Oricum, **disolutia Cosmosului va fi marcată de manifestări incen**

1.9

diare cosmo-telurice şi revărsări ineluctabile ale oceanului planetar peste suprafeţele uscate ale Terrei, deci şi peste zonele locuite…

Celţii – un popor controversat

Practicanţi ai unei **Yoga** a cărei existenţă este astăzi atestată prin câteva zeci de pagini criptice, **druizii au organizat societăţile celtice** la un nivel apropiat de perfecţiune, creând, în acelaşi

timp, o **imbatabilă armată,** despre a cărei activitate vorbesc istorici antici şi moderni de cea mai înaltă ţinută.

Există, printre relatările despre războinicii celţi, Unele făcute cu un ton exagerat, care deformează adevărul şi chiar produc o atitudine ostilă celui ce le citeşte.

În acest sens, citǎm un **exerpt** dintr-o descriere a lui **Diodor din Sicilia:** *„Despre unii se spune că se hrănesc cu carne de om; astfel zice-se-ar fi britanii aşezaţi în locurile denumite Iris…”*

Iulius Caesar, unul dintre cei mai legitimi istorici, vine cu o completare deosebit de necesară sub aspect etico-moral: *„Galii socotesc că zeilor nemuritori le este mai plăcută sacrificarea de oameni*

care au fost prinşi cu vreun furt, cu vreo tâlhărie sau alt delict”.

Ammianus Marcellinus, un istoric roman, spune, printre altele, despre războinicii galii: *„Toţi sunt curaţi şi îngrijiţi… merg la luptă dispreţuind orice primejdie”.* Acelaşi istoric afirmă despre războinicii scordisci: *beau cu lăcomie sânge omenesc din craniile făcute cupe”.*

Revenim la Diodor din Sicilia: *„Galii sunt oameni* ***înalţi la trup… pielea albă. Părul*** *lor este de la natură* ***blond…*** *Şi-l spală mereu… ei nu se feresc de moarte****…*** ***Femeile galii lor au aceeaşi statură ca bărbaţii şi sunt vânjoase…*** *înfăţişarea gallilor trezeşte spaimă. Glasul le e răsunător şi foarte aspru. Când vorbesc nu spun multe cuvinte… Ameninţă uşor; te iau*

de sus şi rostesc cuvintele tărăgănat... Au mintea foarte pătrunzătoare şi sunt bine hărăziţi pentru a deprinde învăţătura".

Tot Diodor menţionează: *„... Pe răufăcători îi ţin închişi vreme de cinci ani, iar apoi* ***îi trag în ţeapă*** *şi îi ard... pe uriaşe ruguri".*

Acelaşi Diodor devine mai sobru şi mai realist adăugând: *„Mulţi îşi acoperă pieptul cu zale de fier. Alţii, drept platoşă au doar pielea lor şi se luptă goi".*

Acelaşi Diodor vorbeşte despre tactica lor de luptă: *„... în atac, luptătorii înaintau unul lângă altul cu scuturi din care făceau o pavăză comună".* Sau despre lipsa lor de frică: *„Unii dintre ei dispreţuiesc atât de mult moartea, încât se avântă cu totul goi în luptă... Când se află în linia de bătaie,*

obişnuiesc să iasă din rând şi să cheme la lupta în doi pe cei mai viteji dintre duşmani”.

Istoria vorbeşte despre obiceiul gallilor de a se folosi în lupte de **câini de război.** H. D’Arbois de Jubainville ne oferă detalii preţioase, dintre care menţionăm **obiceiul de a se sacrifica aceste animale pe mormintele stăpânilor lor** pentru a-i însoţi şi sluji în lumea cealaltă etc.

Coşmarul Europei

Strabon, în descrierile sale, recunoaşte trăsăturile de nobleţe spiritual-morală ale celţilor, zicând că sunt un popor *„pasionat de război, mândru şi gata oricând de luptă, dar în rest sunt un popor sincer, leal şi n-au o fire rea... Dacă îi lămureşti cu vorba bună, îi convingi numaidecât să-şi*

consacre bucuros propriile energii unor ocupaţii folositoare, şi chiar îşi însuşesc o educaţie literară”.[22]

Lată cum Strabon nu îşi dezminte înălţimea de mare istoric şi fin cugetător! Căci de fapt prin această afirmaţie avem, încă o dată o reconfirmare a naturii nobile a neamurilor de esenţă spirituală ariană!

Dacă prin expansiunea celtică, unii literaturizatori nu înţeleg decât **acţiunile pline de violenţă şi jaf ale unor triburi ultranumeroase,** perfect înarmate şi posesoare ale unor tehnici de luptă infailibile, noi am vrea să le atragem atenţia că, **în spatele acelor ample mişcări de expansiune celtică** (cum de altfel şi în spatele oricăror fapte aparente), **se**

22 N. edit.: Asemănător se scria, în antichitate, şi despre daci...

ascunde voinţa divină!

Gânditori prolifici ca: Jan Filip, J.J. Hatt, A. Grenier, Myles Dillon, Nora Chadwick, C.F.C. Howkes, A. Rivoallan şi mulţi alţii, dar nu în ultimul rând genialul om de cultură Ovidiu Drâmba, având ca surse de documentare scrierile anticilor Strabon, Platon, Aristotel, Xenofon, Diodor din Sicilia, Herodot, Hecaten din Milet, Arianus, Iulius Caesar ş.a. au arătat că **celţii au pătruns pe un vast teritoriu începând cu finele secolului al IV-lea! Chr.** Aducând cu ei, înspre cultura neamurilor din jur, elemente cultural-spirituale fără de care dezvoltarea Europei (şi prin aceasta a întregii omeniri) nu ar fi fost posibilă în coordonatele evoluţiei actuale! j

Sub lanterna istoriei îi vedem pe celţi

convieţuind cu creatorii civilizaţiei megalitice din Galia, Spania, Britania, Scoţia, Insula Man, Irlanda; în Frigia şi Asia Mică; în Catalunia, Portugalia.

Ca **celtiberi** (ceea ce a rezultat din combinaţia celţilor cu iberii) îi vedem având pe eroul lor Viriatus drept model, înfiorând pe cotropitorii romani timp de două secole; apoi pe aceiaşi celtiberi şi celţi îi vedem zădărnicind încercările Romei de a zdruncina vestita Cartagina.

În noua lor ipostază de **mercenari** îi vedem **slujindu-i pe etrusci în zonele nordice ale Italiei,** ca după un secol (cu aproximaţie anii – 500; – 400) să fi vedem pe post de **învingători ai etruscilor** şi întemeietori ai oraşului Mediolanum (Milano de azi) şi, în ciuda acestei victorii,

convieţuind paşnic cu ligurii localnici.

Îi mai vedem **jefuind Roma** (-390; – 385) pe care o reasediază în – 367**. În – 279 jefuiesc vestitul templu Delfi** din Grecia; se infiltrează la începutul perioadei La Tène în teritoriile llliriei, Austriei şi Daciei şi, odată stabilindu-şi unele triburi, îi vedem **trimiţând ambasadori lui Alexandru Macedón** (-335), iar apoi **invadând Peninsula Balcanică, zdrobind armata macedoneană şi ucigând pe regele macedonean (anul – 279).**

Scordiscii (celţi) întemeiază oraşul **Singidunum** (Belgradul de azi); tot celţii întemeiază **regatul Tylis** (-270; – 213) în Bulgaria de azi.

Îi vedem **prădând Efes, Milet, Troia;** întemeind **regatul Galaţia;** îi vedem **în**

Crimeea în contact cu sciţii stepelor1, apoi dominând teritoriile Austriei, Boemiei, Panoniei şi Transilvaniei2 (unde **vor sta două secole)** sau în migraţii dense, masive **spre insulele Britaniei** (aproximativ – 1800; – 600), aşezându-se mai temeinic în zonele Irlandei şi ale Caledoniei (nordul Britaniei).

Keltiké din vestul Europei

Acolo unde celţii s-au aşezat mai temeinic, romanii nu au putut pătrunde (Hidghlands: regatul nordic al picţilor şi insulele din nordul Scoţiei).

Numele de celţi este legat de cuvântul *Keltiké* folosit de către Hecaten din Milet spre a desemna **ţara celţilor** şi de la cuvântul *Keltői* folosit de Herodot spre a desemna pe **celţi.**

„Scoţii” au fost denumiţi aşa de către romani. Denumirea a fost dată cu ocazia pătrunderii cetelor de luptători celţi dinspre Irlanda în Caledonia (nordul Britaniei).

În secolul I d. Chr, trupele romane „conduse” de către împăratul Claudius (supranumit ulterior Britanicus) cuceresc prin şiretlicuri şi violentă Britania.

La începutul secolului V d. Hr., celţii bretoni din sudul Angliei interferează cu triburile germanice ale saxonilor şi anglilor.

Sud-vestul Britaniei şi Ţara Galilor rămân optimele păstrătoare ale vechilor obiceiuri şi ale limbii celţilor, **Irlanda** fiind, până spre sfârşitul l vului Mediu, **cea mai bună păstrătoare a spiritualităţii şi**

purităţii otnice a celţilor[23]**.**

Literatura bogată a celţilor exprimată în limba engleză s-a extins spre continentul european, până spre Evul Mediu târziu.

Irlanda îşi pierde independenţa în 1494, când Henric VIII impune Parlamentului din Dublin prçclamarea sa şi ca rege al Irlandei, ţară colonizată de către englezi în anul 1650. În **1937,** Irlanda şi-a proclamat independenţa, **Ulster-ul** (denumirea celtică a Irlandei de Nord) rămânând **încă** în regatul Marii Britanii.

Am efectuat această descriere despre celţi pentru a demonstra mai multe lucruri, dar în primul rând faptul că **acest neam de esenţă spirituală ariană a constituit**

---

23 N. edit.: în secolul XVIII, în Irlanda, „Tatăl nostru” era scris...în limba lui Miron Costin! Ceea ce dovedeşte foarte clar originea reală a celţilor, „fierarii Antichităţii”...

armătura metalică a imensului edificiu mondial anglo-saxon de astăzi. Nu este vorba doar de o hartă demografică, ci este vorba mai ales de nişte **zone spirituale** care catalizează uimitorul proces al evoluţiei speciei umane!

Vegheaţi de... 400 de zei

Nu ne vom mărgini la expuneri privind rolul celţilor în tehnologia prelucrării fierului sau al altor materiale, atestări de acest gen emanând din diferite izvoare istorice (obiecte făurite de celţi existând cu prisosinţă în marile muzee ale lumii, cum ar fi: Musée de CArtilerie (Paris); Naturhistorishes Museum (Viena); Musée des Antiquités (Saint-Germain-en-Laye); Arcul de Triumf din Orange; Musée de Sens; piesele numismatice aflate în Cabinet

des Médailles (Paris); Muzeul Naţional din Copenhaga; British Museum (Londra); Musée Historique et Archéologique (Orléans); Trinity Collège (Dublin); Nuitsăaint-Georges (Franţa) etc.

Scopul cărţii noastre este ceva mai subtil, căci se referă la **perspectivele armonizării vieţii umane pe Terra,** armonizare în care un rol decisiv îl are mereu **spiritualitatea arică.**

Această spiritualitate este ca un **foc subteran** care a ieşit la suprafaţă, transformându-se într-o mare care a inundat peste continente, **fertilizând civilizaţia umană.** Apoi, această apă a coborât din nou în imperiul în care se făureşte focul vieţii, imperiu din care va reapărea ca un noian de foc,

metamorfozându-se în una şi aceeaşi mare mereu resuscitantă!…

În filosofia religiilor, un loc înalt îl ocupă popoarele care adoră un singur Dumnezeu, adică cele cu credinţă monoteistă. Din acest punct de vedere celţii nu au excelat, **în pantheonul celtic** figurând aproximativ **patru sute de zeităţi.** Numărul acesta imens este explicat, după cum afirmă M. Dillon şi N. Chadwick, de faptul că fiecare trib sau uniune tribală îşi avea numeroasele sale zeităţi.

Romanii ne-au transmis o viziune deformată a credinţei cel*f* tice, latinizarea însăşi a multor nume de zei fiind o dovadă în acest sens. Nu este exclus să se fi exagerat şi în privinţa sacrificiilor umane

făcute celor **trei zei principali: Teutates, Esus, Taranis,** mai ales că cel ce a făcut relatările asupra acestei trinităţi nu era un istoric propriu-zis, ci un poet latin: Lucanus, autor al lucrării *Pharsalia*, deci un poet cu imaginaţie înflăcărată, ca orice poet!…

„Nu ne faceţi chip cioplit!”

Atitudinea spirituală a celţilor faţă de unele zeităţi este evidentă în cazul zeităţilor izvoarelor termale cu efect tămăduitor, fată de care ei *1*» aveau o veneraţie deosebită.

În aceeaşi ordine de idei, amintim de veneraţia celţilor irlandezi faţa de **zeul lor suprem Dagda,** pe care îl numeau **bun şi drept** pentru simplul motiv că veghea asupra îndeplinirii jurămintelor. Este o apreciere de care numai un arian este capabil! Motivul? încă nu s-a descoperit un

precedent devoţional de acest fel!

Druizii au interzis reprezentarea divinităţii sub formă umană, fapt care conferea de asemenea o superioritate a conceptului de divinitate, având în vedere că Dumnezeu este un fluid omniprezent, omniscient, etern, omnipotent, care l-a făcut pe om, acest lucru necondiţionând egalitatea Sa cu omul ci, în cel mai fericit caz, asemănarea omului cu unele din însuşirile sale, deci asemănarea manifestărilor omului cu unele manifestări divine.

Datorită uneia şi aceleiaşi intervenţii a druizilor se pare că **celţii nu** au **beneficiat de o zeiţă a dragostei,** în ciuda reminiscenţelor târzii dinspre epoca matriarhală1. La un neam controlat de către

yoghini, IUBIREA şi nu trupul femeii, şi nu acuplarea erotică au importanţă! în această optică, iubirea nu trebuie personificată prin zeităţi, ci preţuită!

Lumea de Dincolo – Tărâmul Fericirii

Lumea de Dincolo, Tărâmul Fericirii sau al **Tinereţii** era imaginat de către celţi într-o formă cu totul insolită, fapt ce aduce, desigur, un adaos valoric esenţei lor mentale. **Existenţialul misterios** spre care sufletul omului tinde, ca spre o oglindă a propriei sale perfectitudini, este, din punct de vedere psihologic, **Lumea de dincolo...**

Majoritatea concepţiilor din lume plasează *Lumea de Dincolo* într-un spaţiu paracosmic.

La celţi, acest existenţial

metacosmic era undeva pe aproape. S-ar putea spune că, din punct de vedere al distanţei, era **accesibil oricui,** sau aproape oricui. La el se putea ajunge **traversând,** cu o mică ambarcaţiune, o anume fâşie de apă, un lac, **un fluviu,** o fâşie de mare. Bând dintr-un pocal câteva înghiţituri de nectar cu efecte

Adorarea trupului feminin, conform unei viziuni pur psihologice, ca de altfel şi Mdorarea trupului masculin se poate încadra într-o atitudine ce oscilează între complexare oedipiană şi narcisism. Druizii educau pe discipolii lor deosebit de Mspru, ceea ce avea ca urmare înfrângerea unor astfel de „anomalii” a conduitelor comportamentale. Aşadar, existenţa unui număr mic de astfel de statui ar iivea o

explicaţie pur filozofico-spirituală!...

Mistice te puteai pomeni în *Lumea de dincolo*. În acea *Lume* mai puteai ajunge şi printr-o simplă scufundare în apa unui iaz. De asemenea, aveai acces în acea *Lume* intrând într-o hrubă fermecată sau într-un palat fermecat... într-un cuvânt, **intrarea în Celălalt Tărâm era rezultatul unui demers magic, al unui act transcendental.**

În acea *Lume de Dincolo* nu sălăşluiau fiinţe zeieşti arhicunoscute ale pantheonului parnasic al grecilor sau zeii anoşti, asperi şi bucolici ai pantheonului roman, ci acea *Lume* era populată de entităţi supraumane, unde sufletele alese puteau poposi pentru desfătări înalte, dintre care nu lipsea nici măcar amorul sau unde aceleaşi suflete

alese puteau rămâne pentru o veşnide.

Armonia infinită, minunatele jocuri, întreceri de luptă şi petreceri, plăcerile fără de sfârşit, aceasta era *Lumea de Dincolo,* pentru celţi. Câtă deosebire între drumul infinit către Parnas şi drumul scurt spre **raiul de pe micile insule din vestul Irlandei;** câtă deosebire între lumea bântuită de umbre cenuşii şi fără glas a lui Charon şi Hades şi mirificele fiinţe sau mirificele stări ale extaziantei *Lumi de Dincolo* a celţilor străvechi!

Care este oare corespondentul mistic al acelui rai al celţilor? La un studiu mai atent, ne dăm seama că este *Kama-Loka* al mitoesoterismului vedic. Căci doar spre *Kama-Loka* **(Lumea fiinţelor astrale)** se poate ajunge pe **căi transcendente** şi

numai în *Kama-Loka* au loc **criantele** manifestări ale vieţii pământene, din care nu lipsesc jocurile, petrecerile şi, mai ales, amorul! lată **legătura vedo-ariană** pe care o căutam!

Druizii – şamani şi savanţi

Filiaţiunea spirituală ariană care leagă neamurile spiritual-ariene nu s-a dezvoltat în exclusivitate pe izvoarele şi doctrinele secrete ale Yoga. **Yoga** este prezentă în spaţiul indo-european de 12.000 ani, conform testelor cu carbon 14, în picturile şi desenele rupestre[24]. Ea a constituit **armătura edificiului spiritual arian,** dar în imensul templu spiritual al

---

24 înfăţişând fiinţe umane în posturi yoghine (posturi = asane). La acestea, se adaugă statuile şi reliefurile din templele brahmane şi în genere din întregul spaţiu spiritualizat indo-arian: Cultura Harappa; Mohenjo-Daro; Angkor-Watt ş.a.m.d.; în plus, ilustraţiile, stampele, guaşele etc.

Terrei, pe lângă **doctrinele secrete,** care constituie **structura voliţională,** funcţionează şi o altă structură a cărei esenţă nutritivă este iub rea celestă, emotivitatea celestă, armonia celestă.

Dacă **din domul voliţional** se desprind **Preceptele** după care se constituie întreaga arhitectură istorică a spiritului, **din domul emoţional** se desprind **toate operele de artă** fecundate de flăcările inspiraţiei siderale.

La popoarele celtice, druizii întruneau ambele înzestrări: voliţionalul exprimat la cele mai înalte cote ale audienţei spiritual-devoţionale şi emoţionalul-estetic atingând vibraţii multicolore din ale căror semnificaţii lirice vom aminti pe cele de dragoste, encomiastice, satirice.

Druizii aveau, pe lângă **calităţile războinicilor** celor mai duri şi pe lângă calităţile unor **şamani** cu puteri taumaturgice sau calităţile unor **savanţi multidisciplinari** (istorie, geografie, cosmografie, astronomie, filosofie, morală, esoterism), şi calităţile unor **artişti** capabili de operă de artă plastică, arhitectonică, dar mai ales poetică.

Până târziu în Evul Mediu, descendenţii lor spirituali, **filizii** şi **barzii,** preumblându-se din cetate în cetate, îşi cântau producţiunile proprii, acompaniindu-se cu cruth-ul, lira lor specifică. În Irlanda, în Evul Mediu, această artă se bagatelizase, compoziţiile barzilor fiind de factură distractivă, pe când în Ţara Galilor, **filizii** (filidh) erau **poeţi docţi,** posedând o artă şi

o măiestrie rare, în acest sens, istoria putând cita şi unele nume: Llywarch Hen, Taliesin, Aneurin.

Ce anume a determinat puterea romană, începând cu perioada dominaţiei lui Augustus şi mai ales pe vremea împăraţilor Tiberius şi Claudius, **să se îndrepte împotriva druizilor?**

Tacitus considera că **druizii** încurajau rezistenţa populară împotriva puterii romane.

J.J. Hatt socoteşte că riturile medicinii magice, ale divinaţiei şi ale haruspicismului ar fi deranjat pe romani, căci **druizii practicau toate aceste rituri pe lângă templele lui Apollo,** în imediata vecinătate a unor izvoare…

„Preoţii stejarului”.

*

Până în zilele noastre la români se întâlnesc deosebit de frecvent nume inspirate din denumiri de locuri, dar mai ales de arbori (copaci), cum ar fi: Stejar, Cireaşă, Alun, Scoruş, Tisa; frecvente la celţi, la care stejarul (druizii se mai numeau şi „preoţii stejarului”), dar mai ales scoruşul, alunul, socul, porumbarul, tisa erau socotiţi arbori sacri.

Ghinda stejarului era consumată de către druizi pentru a se obţine **stările divinatorii,** căci în compoziţia acestei ghinde există principii care exacerbează facultăţile prorocitoare.

Scoruşul era simbolul cel mai înalt printre simbolurile arborilor sacri la celţi.

În zonele Pirineilor era **fagul.**

De fapt şi astăzi în întreaga Irlandă aceşti arbori sunt consideraţi **sacri.**

Reminiscenţe de genul numelor inspirate după denumiri de arbori s-au păstrat în zonele irlandeze şi în toate zonele celtice. Exemple în acest sens: Mac Dara *(„fiul stejarului”),* Mac Cuill *(„fiul alunului”)* etc., precum şi nume inspirate din denumiri de unelte: Mac Tail *(„fiul rindele* Mac Cecht *(„fiul plugului”),* Ordovices *(„războinicii ciocanului”)* etc.

În Carpaţi există mici chilii de apartenenţă creştină săpate în stâncă sau în intrări de grote. Şi în acest sens există corespondenţe cu cultul stâncilor şi al „pietrelor sacre” ale căror amintiri există şi azi în unele biserici din Austria şi Boemia, în

catedrala din Mans existând chiar un menhir. Sunt practici christice (cf. J. de Vries) luând chiar forma **gravării semnului crucii pe menhiri.**

Aminteam de o trinitate existentă în religia celţilor despre care ne-a relatat poetul latin Lucanus. Această **treime** era compusă din trei entităţi sacre: **Teutates, Esus şi Taranis.**

Dacă admitem principiul aliteraţiilor, **Esus** poate fi un rezultat al transformării fonetice a numelui lui **Iisus.** „Anacronism”, vor zice unii. Dar am stabilit că transcendentul anihilează timpul, spaţiul, materia, fenomenologicul. Aşadar, nu este exclusă prefigurarea transcendentală a numelui lui Iisus în trinitatea celtă.

Acelaşi lucru se poate afirma dacă

descompunem numele complementarului solar al lui Dumnezeu dacic. Obţinem **ecuaţia:** Gebele-lzis (Isis), al doilea termen, **Isis,** putând fi reprezentarea sonoră a numelui **Iisus,** ca urmare a unei recepţionări (revelaţii) prin **claraudiţie.**

Singurul autor valid în confirmarea monoteismului daco-getic a fost **Herodot** care, în *Istorii,* IV. 94, citându-l pe Gebeleizis imediat după Zamolxis, sugerează, într-o iniţiatică manieră, că este vorba despre **două ipostaze ale uneia şi aceleiaşi divinităţi!**

Expansiunile celtice în Dacia nu au fost străine de linia druidismului, ci dimpotrivă. Odată cu poposirea acestor cete de războinici celţi au poposit şi druizii, a căror ţintă era de altă natură decât luptele şi

jaful. **În decursul celor două secole de conlucrări subtile între cele două ordine sacerdotale, celtic şi dacic, s-au pus la punct şi s-au consolidat cele două strategii culturale,** aceasta implicând corespunderi de detaliu ritualic, plus comunicările docte necesare ţinutei moral-spirituale a anahoreţilor şi alte date privind arhitectonica sanctuarelor, implicarea social-politico-militară a corpului preoţilor etc.

Sanskrita – limba universală

Limba însăşi se pare că era **o anume limbă sanskrită, universală la acea dată, pentru popoarele de origine indo-europeană,** limba cultică scrisă nefiind accesibilă decât preoţilor de rang

superior[25].

Un mic argument în acest sens este denumirea marii sărbători din cadrul cultului morţilor în care partea funebră era neglijabilă în comparaţie cu întrecerile şi serbările, târgurile, procesele, cursele de care, recitările barzilor sau concursurile muzicale care aveau loc.

Această **mare sărbătoare** în limba celtă se numea **Oenach carman,** cuvântul **karman** în limba sanskrită însemnând **acţiune, faptă, realizare, manifestare.** Un pasionat cunoscător de sanskrită ar putea aduce dovezi mai îndestulătoare pentru edificarea acestei prezumţii!

Cele mai vechi documente scrise ale

25n iei romanii să fi desfiinţat vorbirea acestora, scrisul lor, dar mai ales dialectul cultic, iar ivirea alfabetului ogamic să fi fost o reacţie firească defensivă!

celţilor irlandezi datează din epoca precreştină, mai exact din secolul IV d. Hr., şi prezintă asemănări vădite cu limba sanskrită.

Aproximativ trei sute de inscripţii în irlandeza veche sunt redactate într-un alfabet straniu, numit **alfabetul ogamic.** Este o **scriere ceremonială** care apare în inscripţiile de pe pietrele comemorative conţinând, în marea lor majoritate, nume proprii. Este un **alfabet criptic din care lipsesc literele p, j, v, x, ÿ, u,** textele fiind dispuse pe verticală.

Se ştie că, **până în secolul VI d. Chr,** legendele mitologice, poemele, povestirile în proză, genealogiile şi chiar tratatele de drept (compuse în versuri) erau de circulaţie orală, într-o **limbă sanskritică**

vorbită în diferite dialecte, în funcţie de zonă: Irlanda, Scoţia, Insula Man, Ţara Galilor, Cornwal sau Bretagne.

Alfabetul ogamic inventat în Irlanda consta din 5 vocale transcrise prin 1 – 5 puncte şi 15 consoane împărţite în trei grupe de câte 5. Fiecare consoană este reprezentată **prin 1 – 5 linii scurte, drepte,** marcate pe o linie verticală, fie în dreapta, fie în stânga ei, fie intersectând-o, perpendicular sau oblic[26].

Preoţii daci şi... secretele Yoga

Nu există informaţii ştiinţifice asupra datei inventării alfabetului ogamic, dar se ştie că ţara în care a fost el inventat este Irlanda. Este uşor de presupus că numai mintea subtilă a unui druid a putut inventa

26 Vezi „Istoria şi Cultura Civilizaţiei”, vol. II, pag. 54, Ovidiu Drâmba.

aşa un alfabet perfecţionat şi secret. Motivul este clar: dorinţa ca autorităţile romane să nu cunoască sistemul de comunicare scrisă între **confreeriile druidice şi secretele religiei druidice!** Care erau secretele acestei religii druidice? Iată, aşadar, întrebarea care priveşte nemijlocit şi **secretul religiei dacice!**

Aceste secrete erau: Legea unui singur Dumnezeu şi legile care guvernează forţele spirituale şi forţele fizice supraumane obţinute prin practici secrete yoghinice.

Aceste practici constituie, în ultimă instanţă, chiar şi la ora actuală (şi mai ales în viitor), **mari secrete militare.**

Vom cita doar câteva **capacităţi paranormale prin intermediul cărora**

poate fi câştigată victoria, chiar şi într-un război nuclear! Este vorba despre telepatie, telepsihie, telekinezie, teleportare, levitaţie, clarviziune, claraudiţie, detectare radiestezică (a armamentului convenţional sau nuclear duşman) etc.

Textele vechi menţionează despre **preoţii daci** cărora li se mai spunea ***„Călători prin nori”*** sau ***„Călători prin fum”.*** Oare cum poate un om călători prin nori fără avion? Este de la sine înţeles că preoţii daci aveau această forţă supraumană, adică **forţa levitaţiei**! Cum altfel li s-ar fi spus *„Călători prin nori”?*

Europeni, romanii şi englezii practicau persecuţia...

Dacă regii germanici protejau artele în ţările supuse odinioară Imperiului Roman,

cât şi pe înşişi creatorii de artă de origine latină, nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu reprezentanţii culturii şi spiritualităţii ariene în ţările „supuse” de către monstruoasa putere romană.

În Gallia, druizii aveau, pe vremea domniei lui August, un statut de toleraţi, cărora nici nu li se acorda măcar cetăţenia romană. Sub Tiberius şi Claudius druizii au fost supuşi unor **persecuţii ieşite din comun.** Acest lucru a indignat populaţia ariană şi, în repetate rânduri, ea s-a răzvrătit, avându-i în frunte pe vajnicii druizi. Tacitus, acel bărbat spiritualizat al Romei, a făcut mărturii în această direcţie menţionând că aceste răzvrătiri s-au produs în perioadele de criză ale Imperiului Roman.

Druidismul a continuat în Irlanda până în epoca creştină, din secolul VII d. Hr., locul druizilor fiind luat de către ***filizi*** (în original *filidh*). Având o pregătire asemănătoare druizilor, filizii, conform lui Proinsias Mac Caona, şi-au creat, împreună cu autorităţile ecleziastice creştine locale, un mod de viaţă social-spirituală, ceea ce le-a facilitat accesul la multe prerogative şi funcţii deţinute odinioară de către druizi.

Secolul XVII este secolul în care **ordinul filizilor s-a disipat sub presiunea guvernului englez,** căruia îi era teamă de forţa lor satiricopamfletică, filizii fiind înzestraţi cu multe daruri spirituale, cum ar fi cel al *divinaţiei* şi *exorcizării.* Mulţi dintre ei au îndeplinit funcţii de consilieri egotici ai şefilor

clanurilor din Irlanda, întocmind, dacă este nevoie, şi documente oficiale, contracte etc, dar marea lor vocaţie rămânea în continuare medicina spiritualistă, justiţiaritatea şi creaţia poetică. Cele trei esenţe divine primite de la învăţător pentru a căror practicare au fost mult urgisiţi pe pământ, încă de la crearea speciei umane!

În locul filizilor au rămas **barzii,** poeţii şi cântăreţii care, în permanenţă, găseau protecţia aristocraţiei înalte şi a regalităţii. În Gallia, odată cu rrjpdificările limbii şi barzii şi-au pierdut importanţa, astfel că, prin secolul ÎI d. Hr., au început şi ei să dispară. Totuşi, în Irlanda au leuşit să reziste cuceririi romane şi chiar şi invaziei saxone. Compuneau poezii encomiastice şi satirice pe care, acompaniindu-se cu lira lor

(numită *cruth)* le recitau, desfătându-şi ascultătorii…

Barzii au fost **deosebit de bine apreciaţi în Ţara Gallilor,** unde crau văzuţi într-o deosebit de favorabilă lumină, fiind consideraţi

> *»

persoane docte.

Barzii celţi spuneau prea multe…

După cum am mai afirmat, **întreaga literatură lirică a celţilor a** fost **opera barzilor din secolele VI-VII** cu toate că vestitele *cisteddfin* (cenacluri, reuniuni poetico-filozofice) ale barzilor din Ţara Gallilor au, upravieţuit până în secolul XVI.

După cucerirea acestei ţări de către englezi (1283), aceştia au exercitat presiuni mari asupra lor, cu vădit scop de a-i

lichida. Ce t se acest fenomen, al cărui debut s-a produs în Cartagina şi Dacia (autor al acestui gen de agresivitate fiind armata monstruoasă a Impenului Roman de Apus) şi a continuat sub diferite forme în chiar inima i. orzilor lyrei ariene? Se ştie doar că romanii au procedat peste tot aşa, exemplul cel mai apropiat zonal fiind Dacia.

S-ar putea naşte întrebarea dacă nu cumva noile relaţii sociale au incitat la aşa-numite persecuţii şi distrugeri, atât cu ocazia cuceririi de e; ltre romani a anumitor ţări, cât şi cu ocazia cuceririi Ţării Galilor de e; ltre englezi.

Răspunsul este Nu. Dar cine i-a îndemnat pe englezi să facă, aceste presiuni asupra barzilor?

Nu trebuie să uităm două lucruri: **la**

debarcarea lui Claudius pe (Armurile Britaniei, armata Romei deţinea legiuni de iudei şi logiuni de daci. Se pare că iudeii au rămas în Anglia, iar dacii s-au răspândit în Scoţia şi Irlanda.

Aşa se face că politica şi-a găsit în descendenţii negativi un instrument de oprimare a religiei celţilor, a culturii lor şi a barzilor celtici.

Este acelaşi instrument care, ascultând de îndemnul diavolului a desfiinţat chiar şi la Israel harul poetic, odată cu uciderea pe cruce a lui Iisus Christos. Şi, ca un argument de necontestat, punem întrebarea: *„Câţi poeţi lirici s-au ridicat din Israel după moartea lui David şi a lui Colomon? * Şi câţi poeţi lirici a avut Anglia,*

de la Shakespeare încoace? [27]

Persecuţiile poeţilor au continuat şi continuă şi azi, fie chiar sub forma perfidă a simulării demonetizării poeziei. În orice ţară în care economia globală este prosperă şi poezia este la mare preţ, şi invers.

Astăzi, bizara politică, deosebit de instalată în S.U.A., Elveţia şi Anglia distruge, rând pe rând, orice ultim refugiu al *lyrei,* introducând cultul altei *„lire”* (sterline)! Dar vom reveni la această idee!

Interesant în această problemă este că, în ciuda acestei *persecuţii a esenţei divine,* în Ţara Gallilor şi la această oră, se oficiază străvechile *cisteddfin,* subtilele reuniuni

271 Să nu uităm niciodată de tăierea coloanelor de andezit ale sanctuarului dacic, de modul în care s-a arat cu plugul pământul pe care a fost construită Cartagina ş.a.m.d. Cui, oare, i-a aparţinut expresia: „Tabula rasa”?

(cenacluri) lirice…

Celţii – promovaţi de… evrei!

Înainte de a adăuga câteva lămuriri şi asupra contribuţiei celţilor la valorile europene şi mondiale, vom preciza că celţii această esenţă ariană, **nu au putut fi cuceriţi de către romani. În Irlanda, nu a călcat picior de roman! Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu dacii din Transilvania de astăzi…**

Este o „coincidenţă” care ar trebui să dea de gândit istoricilor!

Încă de pe la începuturile mileniului I î. Hr., celţii şi-au făcut simţite primele tresăriri ale artei lor, care în perioada ***La Tène*** (aprox. **500 î. Hr.)** ia forme deja individualizate, Irlanda este aria de dezvoltare matură a acestei arte, zonă în

care romanii, distrugătorii de valori etno-spirituale1, nu au putut pătrunde.

P. Jacobsthal[28] reliefează contribuţia deosebită a artei celţilor, ca popor neroman, la arta europeană, iar J. Harmand scoate în evidenţă efortul creativ al celţilor, ca factor de contracarare a atoniei estetice multimilenare.

— *1*

După P.M. Duval*, arta celtă s-a ridicat chiar la înălţimea fenomenului artistic cretano-micenian, în ea combinându-se armonios elaborarea, simbolul, raţiunea, rafinamentul, cu

---

28 N. edit.: De origine iudaică. De trei decenii se încearcă transformarea celţilor

în Oamenii Primordiali". Mai nou au fost inventaţi... celto-germanii. Aceasta
pentru a demonstra că SUA sunt îndreptăţite să „reocupe" Terra. Cum SUA sunt dirijate de „fiii lui Israel", totul devine extrem de clar ! Adevăratul Popor Ales (românii !) nu trebuie aflat...

libertatea de invenţie.

M. Dillon şi N. Chadwich insistă deosebit de mult asupra caracterului abstract al motivului artei celtice, expresie a unei capacităţi superioare de reflectare a trăirilor şi a motivaţiilor creaţionale umane. Motivele extrase din natura vegetală şi animală sunt ingenios combinate, iar imixtiunea motivului uman este de un înalt rafinament.

În timp ce arta altor popoare antice se zbătea în efortul reproducerii directe a naturii, arta celtică, prin fantasticul compoziţional, a reuşit să «lopăşească limitele artei de reprezentare. **Puterea de stilizare,** forţa de înviere a motivului, sărăcit prin copierea placidă sunt şi ele caractenstici ale, acestei arte.

• J. Déchelette insistă în mod deosebit asupra opulenţei în motive misterioase, tainice, mistice, a artei celţilor irlandezi, dintre care putem ila predominanţa simbolurilor, a leit-motivelor ternare (repetarea triplă**.1** motivului *abscons),* ceea ce vădeşte **vocaţia mistică a creatorului** «olt **pentru cifra 3,** ca *cifră cu efecte mistice.*

Influenţa dacilor asupra artei celtice în contrabalans cu aceasta, arhitectura funerară este parcă special abandonată la stadiul primitiv al tumulului.

Atât René Joffroy, cât şi P. Jacobsthal se referă la **o anumită indisponibilitate a artiştilor celţi faţă de motivul corpului uman şi faţă de posibilităţile reprezentării sale în piatră.** Să fi fost

prezent încă din acea perioadă spiritul critic al nepastişării acestei posibilităţi sculpturale?

A nu se înţelege prin aceasta că în arta celţilor irlandezi nu există iixemplare de sculpturi înfăţişând animale, regi, eroi etc, dar este vorba de maniere profund grosolane, anticipând parcă voit curentele ifârşitul nostru de mileniu: cubismul şi abstracţionismul.

Fie că este vorba despre capete de animale sau de oameni, lucrate topárát sau înscrise pe coloane ori obeliscuri de calcar, după cum spune P.M. Duval, artiştii celţi prelucrează original materialul artistic, realizând reprezentări de fiinţe şi precizie, preferând formele suple ca olemente decorative, amalgamându-le trăsăturile

conform unor mecanisme tipice imaginare, evitând deliberat avântul animal sau încrâncenările ipostazelor sângeroase.

Sunt abundente lespezile sculptate ale artiştilor proto-celtici încă de in sfârşitul neoliticului, în Irlanda şi Britania, precum şi **motivul crucilor de piatră** montate pe socluri masive şi decorate în întregime cu liguri omeneşti, păsări, capete de animale, scene cinegetice, călăreţi, ticene biblice, datând din perioadele târzii (sec. X – XII).

Un arabesc de o mare încărcătură desfiinţează interstiţiile de pe suprafeţele pietrelor lucrate făcând în schimb loc unui adevărat labomtor de simboluri, **linii geometrice** (de preferinţă curbe) şi **motive vegetale.** Această încărcătură de sinuozităţi demonstrează **afinitatea ariană**

cu arta perşilor arhaici.

Sculptura arhaică în piatră este prezentă şi în zonele Germaniei şi ale Proventei sau în Gallia secolului I î. Hr., iar cea în lemn mai ales tiub forma capetelor umane, care decorau, de regulă, construcţiile sanctuarelor locale. Numai în săpăturile din 1957 pe locul unui sanctuar gallo-roman au fost descoperite 190 de piese, dintre care 27 statui variind între 50 cm şi 1,25 în înălţime; 40 de capete omeneşti lucrate la mărimi naturale, 14 busturi-nuduri, 12 imagini de diferite animale ş.a.

Vom aminti că **celţii decorau lemnul cu culori,** de asemenea pereţii caselor, pietrele sculptate, ceramica[29] precum şi

29 Această tehnică de acoperire a unui material dur cu email fiind expresia clară a apropierii artei celtice de cea a vechilor perşi, unde

diversele obiecte de piele, pictura celtică fiind la ora actuală atestată de fragmentele de ceramică ce au rezistat vremurilor…

Axa arianăind-Atlantic

Se mai poate vorbi de o înaltă artă a prelucrării artistice şi a baterii monedelor, a executării cu risipă de fantezie, a diverselor obiecte decorative şi, după cum am mai spus, despre **domeniul miniaturizării manuscriselor.** Se pot remarca **vădite rezultate artistice în realizarea obiectelor mici din aur, argint şi bronz,** cum ar fi inele, brăţări, cercei, fibule, mânere şi teci de spade sau pumnale, coifuri, scuturi, obiecte de toaletă, piese de harnaşament.

O piesă caracteristică pentru vocaţia

---

emailul apare surprinzător, fără a ţine seama de distanţele fizice care separau Persia de Europa nord-vestică.

absconsă a celţilor este aşanumtul *torques,* în fapt un colan masiv cu capete separate, nesudate (i*tampoane terminale,* cum le numeşte maestrul Ovidiu Drâmba), executate de regulă de aur sau bronz, uneori simbolizând capete de animale încrustate cu pietre semipreţioase, coral sau email.

Un astfel de *torques* din aur a fost găsit la Snetisham (Norfolk) şi păstrat la British Museum. Acest minunat *torques* are ovlimensiune şi o greutate impresionante (diametrul de 20 cm şi greutatea de 6 kg), datând din a doua jumătate a secolului **I** Î. Chr.

Apariţia acestui obiect, se pare de utilitate ritualico-mistică, dovedeşte încă o dată **existenţa unei axe ariene care**

uneşte Orientul vedic-arian cu Occidentul vedic-arian, întrucât el era utilizat de bărbaţi şi în Persia şi Sciţia, iar apariţia lui peste spaţii atât de întinse este semnul clar al unei uzanţe ritualico-mistice *comune.* Este posibil ca obiectul acesta să aibă rolul de polarizátor al energiilor duale cosmice, el fiind purtat de către preoţii yoghini cu prilejul ceremoniilor rituale.

Piesele de artă efectuate din aur de către celţi întrec în valoare orice exemplare similare efectuate de către alţi artişti ai perioadei proto-istorice occidentale.

O altă dovadă a funcţionalităţii Axei spirituale ariene care lega Orientul vedic de Occidentul vedic este **utilizarea emailului roşu,** care **a substituit utilizarea coralului.** Meşterii celţi foloseau cu mare

măiestrie emailul roşu, utilizarea acestuia întâlnindu-se, în acele perioade istorice, **doar în Persia.**

Vestitul *Cazan din Gundestrup* este un exponat care demor strează capacitatea tehnologiei în metal a celţilor antici şi, în acelaşi timp, modul în care tehnologia metalelor a putut fi utilizată de către celţi în Murirea obiectelor de artă.

Această faimoasă operă de artă se află la Muzeul din Copenhaga „i este, după cum e şi denumit, un cazan, dar din argint, cu plăci care «locorează atât interiorul, cât şi exteriorul său, cu figuri şi scene din mitologia celţilor.

Acest vas de argint are formă circulară, diametrul fiind de 69 cm iar înălţimea de 42 cm. Are greutatea de 8,885 kg.

Motivele artistice care au inspirat decorarea exterioară şi interioară, inclusiv fundalul *Cazanului,* vin să argumenteze ipoteza funcţionalităţii Axei vedo-ariene orientale şi a continuităţii ei prin cea vedo-ariană occidentală, în primul rând datorită existenţei unor motive **reprezentând animale inexistente în Europa, cum ar fi lei şi elefanţi,** şi în al iloilea rând, datorită existenţei unor animale simbolice, cum ar fi **grifonii** sau **vulturii hieratici,** motive, de asemenea, **tipic asiatice.**[30]

Dacă la acestea adăugăm practica policromizării şi a emailării ilocoraţiunilor care acoperă: în interior şi în exterior acest

30 N. edit.: Leii şi elefanţii au trăit şi pe teritoriul României ! Grifonii şi vulturii hieratici urau reprezentativi pentru Dacia antică... Grifonii păzeau aurul Ardealului iar vulturul hieratic era „Ceahlăul”, singura pasăre care zbura direct spre Soare.

' Vezi Istora Culturii şi Civilizaţiei, voi. 2, pag. 54, Ovidiu Drâmba.

celebru recipient, argumentarea ipotezei Axei spiritualo vedo-ariene transemisfeuce este mult consolidată. Căci în Europa acelei perioade nu se poate vorbi despre asemenea mijloace şi procedee artistice, ele apărând doar în zonele asiatice şi mai ales în zona Persiei arhaice.

Ipoteza prezentată este puternic susţinută de către studiile lui J. I larmand asupra modului de tratare a ornamentaţiei *Cazanului de la o Gundestrup*: „În care arta stepelor se combină cu elemente mai îndepărtate, din Orientul apropiat, singurul mediu în care a putut fi realizată această formulă fiind cel al câmpiilor din nord-vestul Mării Negre”.1

Includerea *dacilor arieni* în funcţionalitatea spirituală a *Axei spirituale*

hansemisferice, de asemenea, nu constituie o exagerare, întrucât sunt nrhicunoscute în istorie ipotezele unor istorici referitoare la **posibilitatea ca acel *Cazan din Gundestrup* să fi fost lucrat chiar pe pământul actualei României,** deci pe teritoriul străbunei noastre Dacii (Cf. W. Bray, D. Trump)!

R. Joffroy, o altă somitate în domeniul aprecierii artei celte, atrage atenţia asupra înfloririi acesteia în condiţiile evadării ei din obligativitatea reprezentărilor realiste şi a adoptării stilisticii înlănţuirilor liniilor curbe şi a contracturbelor.

Al. Nicolli este, la rându-i şi în felul său original, susţinătorul teoriei *„dezintegrării oricărei imagini figurative într-un*

decorativism simbolic şi abstract"[31]*;* valabil şi pentru *Cazanul din Gundestrup* în Dacia.

„Crucifixul lui Athlone", o valoroasă piesă aflată în Muzeul Naţional din Dublin (placă de bronz aurit, executată între secolele VII ŞI IX) reprezintă un viu argument al **ecourilor vedice în creaţia celtică.** Spiralele şi liniile legate şi înlănţuite amintesc desigur de vestita linie a *Pranamaya – Kosha* (a *Ajur – Vedei – yoghinice hinduse)* iar figura umană (care apare tot pe acea placă) reprezentată în cinci variante este, indubitabil, o interpretare contextuală stilizatoare a celebrei *Pancha Koshas,* a practicii elevate hinduse, adică o reflectare a celor *Cinci*

---

31 Vezi Istora Culturii şi Civilizaţiei, voi. 2, pag. 53, Ovidiu Drâmba.

.

_ Ovidiu Drâmba - „Istoria Culturii şi Civilizaţiei", vol II, pag. 62.

corpuri energetico-subtile a fiinţei-om.

Practica miniaturizării

Am amintit în paginile precedente faptul că unul dintre cele mai mari aporturi aduse de către celţi la dezvoltarea culturii mondiale a constat în **miniaturizarea manuscriselor,** dând în acest sens ca exemple *Cartea lui Durow, Cartea din Lindisfarne* şi *Cartea din Kells.*

Ne-am reancorat în acest detaliu pentru a demonstra că **poporul celt era, în fond, continuatorul unor măiestrii tipice popoarelor asiatice ariene,** măiestrii care, după cum bine se ştie, s-au perfecţionat tocmai în preocupări şi abilităţi privind miniaturizarea, până la incredibil, a diferitelor obiecte uzuale (casnice, meşteşugăreşti, medicinale, cum ar fi acelea

pentru terapia acupuncturală, instrumentele de navigaţie, arme minuscule etc.) dar mai ales miniaturizarea obiectelor de artă, a căror contextură, filigranare, pictare, gravare etc., dar mai ales subdimensionare, a uimit în toate timpurile, o lume întreagă, şi continuă să o uimească! ...

Practica miniaturizării a fost introdusă în Occident de către popoarele ariene germanoide şi reflectă, desigur, o prelungire europeană a abilităţilor tehnico-artistice a popoarelor vedo-ariene.

Ea a revoluţionat nu numai scrisul publicistic (Gütenberg) ci ulterior şi alte sfere, cum ar fi mecanica fină, optica, microscopul electronic, medicina,

automatica, electromecanica şi, ca un corolar, electronica, tehnica spaţială şi robotica!

Literatura vedică domină... Evul Mediu prin celţi

Am amintit (în contextul contribuţiei celţilor la valorile lumii) şi despre *scrierea criptică ogamică,* ea fiind, de asemenea, o reflectare indubitabilă a *caracterului şosejns* al textelor ariene.

Am amintit şi de vechile texte literare galleze transcrise de călugării celţi; de vestiţii barzi Aneurin, Taliesin şi Lliwarch Hen, **atât operele** lor (bănuite a fi) – *„Cele patru cărţi vechi”, „Gododin”–,* **cât şi propria** lor **factură creativă izvorând din aceeaşi sursă vedică.**

Kuno Meyer, vorbind despre poemele

acestea şi despre cele din literatura irlandeză a secolelor vi s-au IX, afirmă că ocupă poziţii inegalabile în literatura lumii.

Vestiţii poeţi care au dat strălucire curţilor monarhice ariene asiatice *„reapar”,* după cum ştim, la curţile monarhilor irlando-celtici şi gallezi; ub numele *gogynfeirdd* (Ţara Galilor, sec. XII), idem povestitorii (*cyfarwidd),* plus vestiţii *mabinog* (povestitori rustici). Reapar nu numai **în** ariile şi timpurile celţilor arhaici, dar **influenţează, peste timp, literaturile medievale franceze şi germane.**

Amprentele ideatice ale literaturii vedice reapar astfel la celţi (curaj, onoare, lealitate, ospitalitate etc.), **dar mai ales viziunile tărâmurilor imaginare, actele magice sau evenimentele**

miraculoase atât **de specifice capodoperelor vedice.**

Mai ales (după Dillon şi N. Chodwick), poeţii celţi transplantează loma dragostei care sfidează moartea şi legile pământeşti, cum ar fi loma zugrăvită magistral în *Tristan şi Isolda, celebrul* poem de inspimţie celto-irlandeză.

Vom aminti *Leabhar gabhala* Cireann, *(„Cartea cuceririi Irlandei"),* **în** care reapare **mitul venirii arienilor.** De această dată, nu sub formă de *stăpâni, nobili sau cuceritori,* ca în semnificaţiile denumirilor arhaice, ilo popoarelor hinduse supuse sau ale celor din Iranul arhaic, ci chiar **nub forma zeilor strălucitori.**

În povestirile din acea perioadă se întâlneşte **tema celor două potopuri,** dar

şi a pasiunilor lumeşti **şi a călătoriilor în** *lumea cealaltă.* Acestea ar constitui primul ciclu de povestiri.

Al doilea cuprinde *„Ciclul regilor”* iar al treilea este *„Ciclul din Ulster”,* care, conform lui M. Dillon şi N. Chadwick, conţine şi **cel mai** vochi **exemplu de iubire tragică din literaturile Europei.** Pe lângă, nvuroase alte povestiri cuprinse în acest al treilea ciclu, menţionăm: *„I am Bo Cualnge”,* un episod central numit şi *„Furtul vitelor din Cooley”,* o quintesenţă a genului şi un model european pentru literaturile de mai lărziu, de acest gen, ale popoarelor medievale europene.

Al patrulea ciclu are ca personaj central pe **zeul Finn** şi încorpoloază tradiţii mitologice şi eroice.

Vom reaminti că **mănăstirile irlandeze au fost citadele laborioase** în care foştii *filidh* (filizii), urmaşii druizilor, au lucrat la **transcriorea vechii literaturi celte,** irlandeze şi galleze. Aceşti *filidh,* deja creştinaţi, împreună cu barzii şi cu povestitorii *(cyfarwidd)* au contribuit llecare, în măsuri diferite (mai puţin barzii şi povestitorii rustici), la această valoroasă activitate care avea să facă servicii atât de însemnate culturii posterităţii.

Secolele IX-XII au fost bogate în astfel de producţiuni literare, printre care se disting poeme de lungimi variabile, de tematică laică, dar strălucesc minunate producţii lirice de înaltă realizare, datorită valorii inspiraţiei şi a tehnicii metrice ireproşabile, stilisticii bogate în tropi şi

procedee, cum ar fi: aliteraţiile, asonanţele, rime interioare şi exterioare (finale), diverse scheme metrice, strofe armonioase din punct de vedere al lungimii; leit-motive etc.

Arhaicele *echtrai* au constituit o **sursă de inspiraţie** pentru vestitele lucrări în proză în care abundă *viziunile* şi *lumea de dincolo.* Ele, la rândul lor, aveau să se constituie ca modele pentru literaturile de aceeaşi specie ale Europei Medievale.

Dante avea să se inspire după o astfel de lucrare (intitulată *Viziunea lui Adamnan)* aducându-şi *Divina comedie* la înălţimi ameţitoare.

Pe lângă *Viziunea lui Adamnan,* manuscris aparţinând secolului X, maestrul Ovidiu Drâmba mai citează nişte arhaice *immrama* irlandeze, care au constituit, la

rândul lor, izvoare de inspiraţie pentru literaturile de mai târziu a călătoriilor în *lumile imaginare.*

Este subliniată opera *Călătoria corăbiei lui Mael Duin,* datând din secolul X, care se pare că a inspirat o operă a unui autor anonim scrisă peste un secol, deci în secolul XI, de-o intensă circulaţie în epoca medievală europeană.

Este vorba despre *Navigaţio Sanctis Brendani,* care circulă chiar şi astăzi, sub forma ei de legendă, printre cătunele de pescari din Liguria, sau repovestită savuros prin ţinuturile irlandeze.

Eroul central al legendei este episcopul-abate Brendan care, prin sec. V-Vi, ar fi fondat mai multe mănăstiri prin Irlanda.

Insula lui Brendan, se pare, o insulă la fel de imaginară, **figura totuşi pe unele hărţi maritime ale Evului Mediu,** aflându-se, cu aproximaţie **în zona Insulelor Canare.** Revendicarea ei de către Portugalia şi apoi cedarea ei regelui Castiliei (care, incitat de legendă, ar fi pornit civar şi o expediţie maritimă spre a o depista) sunt dovezi grăitoare ale **uriaşei puteri de influenţare a acestei legende!**

Celţii – „agenţii" culturii greco-latine

Celţii, încă din secolele V-III î. Chr, ne-au lăsat atâtea dovezi istorice ale prezenţei lor constructive, dar au fost şi **idealii intermediari al valorilor culturilor greceşti şi latine în zonele Europei Centrale.**

H. Hubert ne atrage atenţia că profesorii **galii formaţi în şcolile druidice au fost factorii culturali de bază ai culturii Galliei, ducând ştiinţa lor chiar şi la Roma,** unde erau preţuiţi în mod deosebit. În ciuda I ostricţiilor civice la care au fost supuşi de puterea politică a Romei1.

Mulţi dintre *descendenţii spirituali ai druizilor,* odată ajunşi la Roma, au distins ca renumiţi retori, poeţi sau politicieni, dintre „aceştia pul, mdu-se cita poetul şi oratorul Ausonius şi Sidonius Apollinaris, poet ilar şi episcop creştin, şi alţii care au ocupat un loc de cinste în cultura i. ilină a secolelor IV ŞI V.

Călugării irlandezi ai primelor secole ale Evului Mediu au impus Europei preţuirea pentru cultura

Greciei antice şi cultura latină.

Creştinismul irlandez a constituit avangarda creştinismului occidental* iar în cadrul său se petreceau laborioase activităţi de învăţământ, de cultura laică şi religioasă; de răspândire a literaturii antichi i. iţii, juridice etc.

Artele au fost intens cultivate de către călugării celţi, aceştia imid semnatarii multor realizări artistice, printre care menţionăm: imaginile sacre, basoreliefurile decorative şi comemorative şi miniaturiarea manuscriselor.

În secolul VI, şcolile aparţinând mănăstirilor irlandeze preiau întreaga tradiţie a druizilor, înfiinţând catedre şi ateliere pentru aplicaţiile **I**» tactice ale ştiinţelor predate. Urmarea acestei

activităţi fructuoase este loncretizată într-un **aflux nemaiîntâlnit de şcolari. Concepţiile şi metodicele de predare cresc în valoare.**

- Un călugăr creştin celt numit **Mugint** *„propune”* Evului Mediu europiâan, dar şi posterităţii, un experiment unic de emancipare a interiflaţiilor sociale pe fundament cultural: **fondarea în Scoţia a primei jeoli mixte** (băieţi şi fete), fapt de o îndrăzneală extraordinară pentru, acel ev sever. Mugint a fost beatificat după moartea sa, ceea ce la atolici se traduce ca o trecere în categoria *fericiţilor* (o categorie infel loara sfinţilor).
- Apariţia unui astfel de fenomen de emancipare socială este, desigur, încă **o dovadă a concepţiei active ariene,** o

emanaţie culturală a unui popor arian. Să nu uităm că au existat modele retrograde care au fiinţat i”. mă la mijlocul secolului XX în multe ţări ale Europei moderne: şcoli are separau persoanele de sex feminin de cele de sex masculin!

Irlanda din acea vreme a fost un adevărat focar cultural a cărui iradiere era deosebit de puternică cuprinzând spaţii geografice întinse. Influenta şcoală irlandeză a ajuns până în Saint-Gall în Elveţia şi până la Bobio, în Lombardia, unde a atins impresionantul număr de cincizeci de centre.

Celţii au adus marile valori tehnologice în metalurgie, folosirea neîntrecută a ornamentelor cu email şi coral. Trebuie să aducem aminte că celţii,

punând bazele miniaturizării manuscriselor, **au pus,** de fapt, **bazele tehnologiilor miniaturizării în Occident.**

H. Hubert se referă la influenţarea, de către arta galilor, a artei romane. **Erudiţii Irlandei** în aria de dominare a francilor au devenit **monopolizatorii limbii greceşti,** astfel că, în secolul IX, Carol cel Pleşuv a oferit o protecţie bine meritată acestor valoroşi învăţaţi de origine irlandeză şi galleză.

Constelaţia strălucitoare a erudiţilor celtici se îmbogăţeşte necontenit, la ea adăugându-se nume ca Sedulius Scotus şi **Scotus Eriu* gena** (nu trebuie să ne inducă în eroare numele, de rezonanţă latinică, căci moda vremii încuraja astfel de „autobotezuri”!). Primul, savant şi poet

prolific, autor de opere erudite şi fondator al unei colonii irlandeze la Liège, al doilea elenist de esenţă rară, invitat de rege la şcoala palatină din Paris, cotat ca **cel mai mare filosof al Evului Mediu timpuriu european.**

Valorile consacrate ale vieţii social-culturale în care sunt înglobate practicile juridice şi administrative ale instituţiilor vechilor celţi au avut diseminare şi **o longevitate rarisimă,** funcţionalitatea lor dovedindu* se viguroasă până prin secolul XVI şi chiar mult mai târziu, în viaţa familială ele avându-şi, chiar până în zilele noastre, un viu răsunet! Este vorba de obiceiurile, superstiţiile şi credinţele celţilor.

Episcopii celţi creştinatori au avut

mai mult de furcă în lupta lor pentru anihilarea cultului stâncilor, a izvoarelor, a zeităţilor campestre şi silvestre. Se poate spune că multe dintre ele au fost anihilate de către puterea *luminii christice* şi totuşi ele au rămas, în aspectele lor nevinovate, în folklórul populaţiilor ariene contemporane vest-europene. Cititorii atenţi pot face comparaţii în acest sens cu aspectele similare pe care le îmbracă epoca creştinării slavilor de tip arian, acest lucru dovedind şi o funcţionalitate intraariană a axei emisferice ariene!

Irlanda – noul focar spiritual

Ştim modul în care romanii îi tratau pe spiritualizaţii celţilor (druizii şi mai apoi filizii şi barzii). Cu toată această oponenţă

grosieră, **mulţi dintre împăraţii Romei au fost literalmente fascinaţi de spiritualitatea celtică şi germanică,** putându-se cita, în acest sens, **Caracalla,** care a venerat divinitatea gallică a izvoarelor, **Diocleţian** şi **Maximian,** care au venerat pe zeul Belenus etc.

În ceea ce priveşte **literatura irlandeză,** M. Dillon şi N. C.hadwick ui apreciat-o ca fiind **cea mai valoroasă literatură indigenă, până în secolul XII...**

•Comportându-se ca nişte catalizatoare ale literaturii medievale, liadiţiile celte au inspirât şi vivificat creativitatea medievală europeană, exemple în acest sens putându-se da *Legenda arthuriană* şi *Ciclul Graalului.* Acestea, la rândul lor, au furnizat

valori inspirative literaturilor franoză, engleză şi germană, timp de două secole, prilejuind reapariţia i ioilor din Obinogion: Gerlint, Owein şi Peredur (la Chrétien de Troyes „i la Wolfram von Eschenbach), sub nume, de-acum consacrate: Erec, wain (sau Twein) şi Perceval (sau Partival), Lohengrin (Li loheren crin) sau „Gerin din Lorena" fiind personaje de esenţă spirituală celtică.

Revenind asupra problemei **poeziei barzilor celţi,** putem adăuga că ea, prin tematicile ei intrinseci (iubirea, natura şi peregrinările prin l. Îiâmuri miraculoase), stă **la baza poeziei europene de mai târziu.**

Astfel, *Tristan şi Isolda* a insuflat un nou concept al iubirii pe care Imbadurii provensali îl vor clarifica pe deplin

urmaşilor creativi. Dovadă**.1** veridicelor trăiri ale personajelor poeziei celtice, o suită numeroasă

• Io personaje shakespeare-iene se vor dezvălui posterităţii pretenţioase ale Europei ca veritabile modele, născute prin inspirata pană a poeţilor celţi.

• *1* **j**

Cine rămâne încântat de natura unor personaje ca Macbeth, Glendover.

•: iinbeline sau uluitorul rege Lear trebuie să ştie că **Shakespeare le-a plăsmuit după modelele barzilor celţi**! Mab şi Puck îşi au originea lot în tezaurul literar (folkloric) celt. Neîndoielnic, piese celebre, hakespere-ieane, cum ar fi *Cum vă place, Visul unei nopţi de vară, I nveste de iarnă, Furtuna,* au aceeaşi emergenţă

inspiraţională. Charismaticul bard Ossian reapare într-o nouă lumină prin efortul loativ al lui J. Macpherson, sensibilizând deja exigentul public consumator de legende al secolului XVIII, secol care punctează primele luciri feerice ale preromantismului european.

Sheley, Spenser, Keats, Coleridge au reluat şi ei efervescenteleteme lui ce ale poeţilor celţi.

Pe lângă James Macpherson se pot cita, ca descendenţi spirituali

- «nici ai poeţilor celţi, şi alte figuri de seamă ale creaţiei literare vest Miiropene, cum ar fi: **Swift, Robert Burns, Sheridan** şi veşnic-prezentul şi mult preferatul autor al vârstelor adolescentine: **Walter Scott.**

Întreaga zonă a Scoţiei, Irlandei şi a

întregii Anglii, şi a lumii întregi chiar, trebuie să se simtă fericită de această **descendenţă nobilă r. oltică** prin creaţia literară a lui **O. Wilde, G.B. Shaw „E. O'Neill.**

W.B. Yeats, J.M. Synge, R. Frost, G. Meredith, Ch. Morgan, S. Beckett, Sean O'Kasey, A.J. Cronin etc. Căci toţi aceştia şi mulţi alţii, cărora le-au stat ca model, s-au adăpat la nepieritoarele izvoare ale creaţiei celtice!

Convieţuirea daco-celtică

Strabon a exagerat afirmând că Burebista ar fi stârpit pe boii (bouriscii) şi tauriscii aflaţi sub regele Cristasiros. Căci niciodată o armată nu a fos* nimicită până

la ultimul luptător!

Tot Strabon face referire la reprimarea celţilor care trăiau printre neamurile tracilor şi ale ilirilor dar şi în această privinţă exagerează vrând, se pare, a reliefa vitejia regelui dac Burebista.

Dovezile istorice au contrazis aceste afirmaţii şi au arătat că, dimpotrivă, în ciuda vreunor posibile şi neînsemnate răfuieli trecătoare între celţii din Transilvania şi dacii de baştină s-au stabilit legături deosebit de durabile, reflectate în producţiuni materiale şi culturale, militare sau cultice ale căror vestigii au fost descoperite în vremurile noastre (vestigii despre care am amintit în prezenta lucrare).

I.H. Crişan afirmă că *„în urma unei convieţuiri cu influenţe reciproce, multiple,*

celţii din Transilvania au fost integraţi, asimilaţi, au dispărut ca etnie în masa autohtonilor daci”, ceea ce pentru cititorii subtili poate însemna că în urma acestui *proces de infuzie etnică* a rezultat o etnie spirituală nouă, înzestrată cu noi capacităţi creative şi devoţionale.

Rămâne valabilă şi afirmaţia lui Vasile Pârvan că *„geţii au învăţat metalurgia de la celţi” *,* dar, idem, *Că* roata olarului ar fi fost pentru prima oară introdusă în Dacia de către celţi mai trebuie analizată, căci şi **dacii cunoşteau figura geometrică a cercului** (aveau chiar şi un sanctuar construit în forma aceasta!). Poate dacă e vorba despre o roată meşteşugită dintr-un anume material metalic supoziţia este valabilă căci **dacii puteau executa din**

lemn orice confecţie industrială sau obiect utilitar, la acea oră a istoriei!

Nu este exclusă posibilitatea ca dacii să fi luat modele de podoabe de la maeştrii celţilor, întrucât, după cum bine se ştie, celţii au inaugurat-perioada *La Tène*[32], ceea ce este echivalent cu ideea că ei erau deţinătorii celei mai avansate tehnici a prelucrării materialelor metalice în acea vreme. Chiar şi în perioadele moderne tot urmaşii lor etnici au fost deţinătorii celor mai avansate tehnologii ale metalelor. Chiar şi în anii noştri, tot ei deţin întâietatea mondială în acest domeniu!

S-au găsit, de către arheologi, multe astfel de podoabe (fibule, coliőre, lănţişoare,

32N. edit.: Atunci, cum de au fost asimilaţi aşa de rapid ?!...

N. edit.: Ambele de origine pelasgică, pe care le găsim chiar şi în Creta!

brăţări, cercei etc.) executate din metale, **tezaurul de** la **Blaj** dezvăluindu-ne cupe minunate de argint şi un vas biconic cu ornamentaţii lucrate, ca şi *Cazanul de la Gundestrup,* în aceeaşi manieră (.it/ *repoussé)* tipică artei celtice.

Atunci când două popoare se întrepătrund, cum a fost cazul dacilor, uieni din zonele Transilvaniei şi a celţilor, nu-şi împrumută unidirecţional valorile, ci reciproc! Aşa se face că **şi celţii au luat de la dacii transilvăneni anumite modele de bunuri de diferite destinaţii.**

A ***9***

În acest sens, ne stă ca argument afirmaţia lui Vlad Zirra: *„şi celţii din Transilvania au preluat în schimb un număr de elemente de civilizaţie de la daco-geţi”*

(Ovidiu Drâmba, *Istoria Culturii şi Civilizaţiei,* vol. 2, pag. 60), în general, o producţie de factură locală *„dirijată mai mult spre confecţionarea de arme şi olărie”* (Vlad Zirra).

Desigur, istoricii nu au reuşit să demonstreze o anumită liniaritate, au compactitudine geografică a stilisticii celtice din enclavele transilvănene ale celţilor, dar piesele din bronz şi fier (sau din alte metale mult mai nobile) vorbesc convingător şi de la sine despre influenţele icciproce ale celor două civilizaţii întrepătrunse.

Coiful de fier cu pasăre de pradă din bronz cu ochi de geme (pietre preţioase) de la Ciumeşti, statueta de la Luncani din bronz, reprezent. Înd un mistreţ, sunt

dovezi grăitoare ale unor **confluenţe spirituale miene intracarpatice!**

O piesă înfăţişându-l pe zeul celto-gallic **Cernunnos** ţinând ciocanul a fost descoperită, sub forma unui relief de cult, în centrul Mibjugat de romani şi botezat **Ulpia Traiana Sarmizegetusa.***

Acest zeu, cu un ciocan în mână, demonstrează pe deplin, deoobit de convingător şi fără posibilităţi de replică, concepţia constructivistă şi cultul pentru muncă ale popoarelor arianice. Căci **nu mai există nicăieri în lume o astfel de reprezentare.** Reprezentări asemănătoare, cum ar fi cea a zeului grec Hefaistos, nu sunt altceva decât copiori ale modelelor ariene-vedice aparţinând teritoriilor orientale ale Asiei antice spiritualizate!

Întrepătrunderile civilizaţiei celtice cu cele ale dacilor arieni nunt de necontestat, ele fiind garantate de ştiinţa istoriei şi arheolotliei româneşti.

Conform Vlad Zirra (vezi *Istoria şi Culturii Civilizaţiei* de Ovidiu Diámba, pag. 60) merituos cercetător în domeniu, în Transilvania, în peste 140 de localităţi au fost descoperite aşezări, cimitire şi materiale izolate de tip *La Térte*, ceea ce vorbeşte de la sine de o masivă prezentă a etniei celtice în zonă.

Conform aceluiaşi, se ştie că **celţii foloseau ambele ritualuri funerare, înhumaţia şi incinerarea în groapă,** însoţite de un material funerar constituit din **ofrande:** animale (porci întregi, mistreţi, oi, capre, păsări) şi podoabe, arme,

vase de lut lucrate în marea lor parte la roată sau care de tracţiune, căşti, cămăşi din zale, cnemide.

În acelaşi subsol, apare o specificaţie despre **existenţa unei implantări vremelnice a scordiscilor în extremitatea sud-vestică a Olteniei de astăzi** şi o alta referitoare la posibilitatea circulaţiei obiectelor de *„fabricaţie”* celtică prin intermediul unei **reţele comerciale active** prin care acestea ajungeau în diferitele regiuni dacice, cum ar fi Moldova din România de astăzi.

Deosebit de interesante sunt menţionările unor oameni remarcabili ai ştiinţei româneşti, cum ar fi Virginia Cartianu, care, în *Urme celtice în spiritualitatea şi cultura românească,*

demonstrează corespondenţe celtice în ornamentica noastră **(motivul crucii cu braţe egale înscrisă într-un cerc şi motivul spiralelor îngemănate** apărute pe obiecte de olărie, ţesături şi miniaturile manuscriselor) ** şi în literatura folklorică unde, de asemenea, se constată unele asimilări de motive, existenţa sentimentului cosmic ş.a. Autoarea punctează **o serie de corespunderi** (de port, tradiţii, dansuri populare şi ceremonii celtice de nuntă) existente în Irlanda şi Anglia dar şi în anumite zone româneşti), în această privinţă existând şi remarci (1931), anterioare, ale omului de ştiinţă Andrei Rădulescu.

Capitolul IV

GERMANII – „FRAŢII BUNI” AI DACILOR

Roma a plătit scump ocuparea Daciei!

Un episod terifiant pentru puterea romană: **apariţia celor mai duri cavaleri** pe care i-au văzut, romanii vreodată. Este vorba despre **dacii liberi, în frunte cu carpii, într-o deosebit de eficientă alianţă militară cu armatele goţilor,** care presează „provincia” Dacia (în fapt trupele romane de ocupaţie) în toată perioada domniei împăraţilor – ordian al III-lea şi Filip Arabul.

Apoi putrezirea forţei romane din Dacia se accentuează sub împăiatul roman Gallienus.

Presiunea celor mai duri cavaleri

creşte şi este cu neputinţă de a mai fi oprită, aşa încât împăratul Aurelian, în anii **271 – 272 d. Chr**” O întinde englezeşte” cu toată liota sa de mercenari şi „consilieri”. Dacia rămâne liberă, dar cu spiritualitatea rănită.

În mod intenţionat, nu am descris riguros periplul imperatorilor romani în cei aproximativ 166 **ani de dominaţie romană în Dacia,** «looarece noi nu scriem istorie ci ne servim de informaţiile istorice spre h aduce dovezi de factură subtilă.

Intervenţia armată a unor neamuri germanice, cum ar fi marcomanii *,. i goţii, în problemele de neatârnare ale Daciei este o chestiune cel puţin interesantă chiar şi sub aspect istoric, motiv care ne determină;

i spunem câteva cuvinte despre germani.[33]

Locul de naştere ai popoarelor germanice este situat în aria doografică dintre sudul Suediei, Peninsula lutlanda şi partea cuprinsă între fluviile Weser şi Oder (Germania nordică). În această /onă, prin combinarea elementelor neolitice băştinaşe cu elementele otnice indo-europene s-au format triburile germanice, care, cu aproximaţie prin anii **1200 – 1.000 î. Hr.,** deja populau această zonă.

Nu vom insista ca să lămurim care este locul de baştină al elementdor indo-europene sus-amintite, întrucât există

---

33 N. edit.: în latină, german însemna „frate bun, de mamă şi de tată''. Acest nume mai vine şi de la Hermann, sinonimul lui Saturn / Cronos / Zalmoxe.

De remarcat: românii sunt, poate, singurii care îi mai numesc astfel şi nu iilnmani, ca restul popoarelor...

_ N. edit.: Tradiţiile strămoşeşti spun că primul om născut pe teritoriul României s-a numit Ram.

controverse pe această iernă, controverse în care cea mai remarcabilă ipoteză este cea a „inergenţei populaţiilor ariene din zonele litorale ale Mării Caspice.

O mie de ani mai târziu, expansiunea germană ajunge până la Vistula (în est); până la Rhin (în vest), atingând linia Dunării Superioare, în nord germanicii ocupând jumătate din Peninsula Scandinavă.

Dincolo de linia Dunării Superioare, expansiunea germană era împiedicată de către romani, motiv pentru care germanii îşi propun să desfiinţeze această maşinărie militară care teroriza o mare parte a lumii civilizate a acelor timpuri.

Genialul om de cultură Ovidiu Drâmba, vorbind despre **neamurile germanice ale cimbrilor şi teutonilor,** afirmă că, pe la

sfârşitul secolului al **II-lea! Chr.,** aceştia au intrat **în conflict cu romanii** şi că acest conflict nu îşi avea originea în spiritul de cucerire, ci în **lipsurile materiale** de care aceste două neamuri sufereau.1

Cimbrii erau originari din nordul lutlandei, iar teutonii din zona cvasicentrală a Germaniei.

În anul **113 î. Hr.,** la Noreia, cimbrii zdrobesc trupele romane, apoi, unindu-se cu teutonii, traversează Gallia. Cer pământ consulului roman, sunt refuzaţi, armatele se întâlnesc din nou şi trupele romane sunt din nou sfărâmate.

În luptele care urmează la Aquae Sextiae (102 Î. Chr.) şi Verceli (101 î. Hr.), romanii obţin victorii trecătoare asupra teutonilor, respectiv a cimbrilor dar

divinitatea hotărăşte ca, **în lupta din Pădurea Teutoburgică (anul 9 î. Hr.), legiunile romane** conduse de generalul Varus să fie **spulberate** de trupele germane conduse de către **Arminius.**

În ritualul sacru care a urmat luptei, preoţii germani au sacrificat pe altare pe toţi ofiţerii romani, au spânzurat soldaţii, batjocorind totodată flamurile imperiale, necapturate până atunci! Pare a fi un tratament oribil, dar în comparaţie cu cel practicat de către **celţii scordisci şi taursici care-şi făceau haine din pieile adversarilor lor temerari şi cupe din craniile acestora,** spânzurarea generalilor romani este o simplissimă bagatelă!

Sunt ciudăţenii care, totuşi, nu caracterizează popoarele ariene, ci

considerăm că au fost exacerbări regretabile.

Lupta din Pădurea Teutoburgică nu a fost nici pe departe ultima confruntare dintre oştile germane şi cele romane, întrucât invaziile masive şi bine organizate ale marilor confederaţii de triburi germanice continuă şi în secolele **IV-VIII,** stihia germanică neîncetând nici între secolele **VIII-XI,** perioada invaziilor şi a migraţiilor germanicilor normanzi.

Nu ne propunem să facem aici o trecere în revistă a epocii militare germanice din acea perioadă istorică, dar nu am vrea ca să se uite faptul că, în final, zeii Romei au fost „călcaţi (anul **410)** în copitele cailor” trupelor de **vizigoţi** conduse de tânărul (34 ani) lor rege, **Alaric.**

Desigur, este o metaforă, căci **trupele lui Alaric au cruţat templele romane,** obicei înrădăcinat în psihologia arienilor, care respectă religia popoarelor.

Înainte de a ne ocupa de latura spirituală a germanicilor străvechi, vom menţiona faptul că ostrogoţii, vizigoţii şi goţii au primit loviturile puternice ale hunilor (anul 375), vizigoţii cerând ajutor împăratului roman de răsărit (Valentius), iar ostrogoţii fiind siliţi să se supună şi chiar să acorde hunilor ajutor militar.

Zeii germanicilor erau arieni!

În secolul al IV-lea goţii au adoptat creştinismul arian. Numele acestui tip de creştinism vine de la numele preotului Arie din Alexandria, excomunicat în anul 323, a cărui doctrină „***nega divinitatea Verbului,***

identitatea de substanţă dintre Christos şi Dumnezeu-Tatăl pentru Arie *„Christos nu întruchipa decât o divinitate secundară sau subordonată…”*

„Arianismul, condamnat ca erezie de primul Conciliu ecumenic din Niceea din 325, a fost adoptat de goţi, apoi de vandali, burgunzi, suevi şi longobarzi”.[34]

Cu toată această restricţie trebuie să admitem că aceste neamuri germanice au făcut un pas deosebit spre credinţa lui Dumnezeu, în ciuda lungii epoci de prosternare la o sumedenie de zei.

Zeii germanicilor, conform depoziţiilor lui Tacitus, Caesar, precum şi a datelor extrase din tradiţiile literare păstrate nealterat în Islanda (în vestitele

34 Ovidiu Drâmba - „Istoria Culturii şi Civilizaţiei”, vol II, pag. 64.

Sagurşi Edda, din care desprindem sau presupunem idei privind credinţele religioase ale scandinavilor, dar şi referitoare la ceea ce este comun popoarelor germanice) erau **împărţiţi în două mari categorii: Asii,** aparţinând aristocraţiei militare şi **Wanii,** aparţinând îndeosebi agricultorilor şi păstorilor.

Zeul suprem al Asilor era Odin (Odihnn) sau Wodan la scandinavi. Era zeul luptătorilor cei mai neînfricaţi (*bersekir.*: din nou o denumire cu sonoritate vedică), **singurul zeu căruia i se aduceau jertfe umane.**

În legătură cu Odin s-a fantazat destul de poetic, căci Odin îşi trimitea nişte serve speciale, nişte fecioare războinice, **walkirii (le),** care aveau un rol maiestuos, acela al

conducerii eroilor căzuţi pe câmpul de luptă (**Einherir**) spre **Walhalla, sediul divin al eroilor.**

Odin este **însoţit de doi corbi, Hugin** şi **Munin** („Cugetarea” şi „Memoria”), care îl informează pe zeu în permanenţă despre orice se petrece în lume.

Wodan este inventatorul scrierii cu ajutorul semnelor magice denumite **rune;** cel ce inspiră pe poeţi şi le dăruieşte **hidromelul,** băutura care oferă extazul creaţiei lirice, lată din nou o apropiere indiscutabilă cu gândirea vedică, unde găsim corespondentul hidromelului în diferite elixire ca Soma şi Amnta!

Al doilea zeu ca importanţă este **Donar,** numit **Thor** de către scandinavi, reprezentat ţinând o **secure** şi un **baros**

(prezenţa acestui baros ca instrument al construcţiei este reprezentativ pentru spiritul arian!). **El aduce furtuni şi ploi** care fac roadele bogate. **Apără pe oameni împotriva uriaşilor.** I s-au consacrat mai multe temple în ţările scandinave.

Alţi zei mai importanţi: **Balder (Balor),** fiul lui **Wodan,** ucis mişeleşte de către **Loki** (se pare un zeu al focului, conform aliteraţiei **Logi = foc).** Această ucidere este o altă dovadă a confluenţei conceptuale cu Vedele, căci se ştie că **hinduşii nu socoteau pe zei nemuritori!**

Există şi zei secundari: **Nerthus,** personificând pământul-mamă, gemenii **Alcis, Nehalenia** (zeiţa vegetaţiei), **Baduhenna, Tanfana, Hariasa, Harimella** – zeiţe menţionate de către

Tacitus; zeul **Ulir** (al iernii), **Heimdalr** (paznicul zeilor), **Bragi** (zeul poeziei şi al poeţilor) sau **Hoenir** (interesantă aliteraţia: onir-oniric!). Desigur, lista este mai lungă, dar ne limităm la aceştia.

Practicile magice ale germanicilor străvechi sunt atestate de anumite obiecte găsite: amulete sau gravuri rupestre, miniaturi din teracotă reprezentând animale etc.

Ca şi celţii, germanii antici credeau în existenţa unor entităţi supranaturale, pentru atragerea cărora efectuau **sacrificii de animale.**

Pe lângă ritualurile de sacrificare ale animalelor este atestată existenţa efectuării ritualului de **incinerare** a trupurilor morţilor, **ritual prezent atât la celţii**

străvechi, cât şi la străbunii geto-daci, dar, în acelaşi timp, şi la popoarele indo-ariene, cum ar fi hinduşii contemporani.

„Noi de la Ram (a) ne tragem!”

În morminte datând din epoca bronzului s-au găsit corăbii minuscule de bronz şi de aur pe care erau gravate imagini simbolice ale Soarelui, laitmotiv spiritualist, care invită la reflexia că **Soarele era venerat de către germanii antici.**

Ceea ce nu exclude nici cealaltă realitate: descendenţa lor solară, pe acei *Agniswatas-Pitri* sau *Kumaras,* descendenţa care a dat pe acel erou druid Rama, figura princiară ariană care a condus coloana de războinici arieni pentru a distruge armatele negus-ului african. Căci **rasa neagră,**

conform *Istoriei secrete a religiilor* (vezi Edouard Schurè: *„Mari iniţiaţi”)* **a terorizat rasele albe** (cu tentă albă, alb-şofrănie, albcenuşie, alb-arămie).

Numele prinţului arian se pronunţă în două feluri, scriindu-se: **Râma** sau **Râm,** conform convenţiei de transliterare. Este cel puţin ciudată strămoşeasca zicală: *„Căci noi de la Râm ne tragem”,* o zicală datând de pe vremea dacilor, a căror afinitate spirituală, dacă nu chiar şi consanguinitate, cu războinicii prinţului Rama poate deveni evidentă, într-o nouă optică!”

Ernest Tonnelat presupune că trupurile morţilor erau puse pe corăbii şi lăsate în voia valurilor. Este poetic, dar nu şi practic! Câte corăbii ar fi trebuit construite, mai ales după o luptă, pentru a desfăşura o astfel de

ceremonie romantică?

Mai curând se impune ipoteza **călătoriei sufletului celui decedat înspre strămoşii solari (sau lunari), cult eminamente arian!**

Existenţa unor scene gravate în stâncă reprezentând figuri ritualice ciudat ordonate poate evoca realităţi ale culturii prearice şi deosebit de posibil pentru practici yoghinice sau alte manifestări de esenţă sacrificială (a nu se uita că **yoga este, literalmente, un proces sacrificial!).**

Un salt-peste spaţiile geografice ale acelor vremuri ne edifică asupra unor interferenţe de această natură. Este vorba despre serbările sacrificiale ale geto-dacilor, ţinute din cinci în cinci ani, în cadrul cărora

bărbaţii tineri se autosacrificau sărind de sus în vârful unei suliţe, spre a-şi trimite fericiţi sufletul la Zamolxis.

Pe Gange şi Dunăre – ritualuri comune

Săgetarea nourilor, de asemenea, este un **act ritualic întâlnit la daci, şi numai la daci.** Este – întrucâtva – **asemănător baterii** (de către zeul vedic) a **Oceanului de Lapte!...**

Dar dacă facem comparaţia între actul ritualic al cuminecării anuale a dacilor în Dunăre şi actul de purificare al hinduşilor în Gange, act ritualic care se îndeplineşte şi în prezent, analogia (cât şi afinitatea spirituală ariană) este indiscutabilă!

Elemente frapant de comune, ca obiceiurile înmormântării, riturile de

fecunditate, magia şi venerarea astrelor, a meteoriţilor, a apelor, a arborilor sau a pădurilor, în întregime, atribuirea de înzestrări şi puteri magice unor obiecte uzuale sau arme (spade, pumnale, securi etc.), precum şi credinţa în existenţa entităţilor (spiritelor) bune sau rele caracterizează atât pe vechii germani, cât şi pe străvechii celţi.

La popoarele germanice, înaintea apariţiei castelor preoţeşti, a sanctuarelor şi a templelor cu inerentele venerări de obiecte de cult sau de imagini ale unor zei, şi existând chiar şi în paralel cu acestea, istoria atestă existenţa vrăjitorilor, ghicitorilor şi a prezicătorilor ca **forme de manifestare şamanică, şamanismul fiind o manifestare spirituală tipic indo-**

arianã, des întâlnită şi la ora actuală în întreg spaţiul indo-tibetan, siberian, chinez şi amerindian.

Şamanismul a ajuns, din insulă în insulă, până în zonele amerindiene sau chiar până spre calota glacială, înspre întinderile imaculate ale eschimoşilor (este posibil ca şamanismul să fi fost transplantat în continentul american odată cu migraţia eschimoşă spre ţinutul Alaskăi!)

Dacia şi mitologiile comune

Să revenim la captivantele analogii pe care le oferă spiritualitatea celtică, germanică, dacică, în cuprinzătorul cadru al spiritualităţii ariene, dar nu înainte de a aminti contribuţia celţilor la cultura lumii prin miniatura manuscriselor.

În mănăstirile Irlandei, cum ar fi

mănăstirea Bangor (alt cuvânt cu sonoritate sanskrită), **prin secolele VII-VIII au fost create acele mici capodopere: *Cartea lui Durow, Cartea din Lindisfarne, Cartea din Kells.*** Sunt manuscrise (pergamente) cu iz religios, psaltiri şi evangheliere în limba irlandeză sau latină.

Spiritul arian, cel mai fecund spirit în direcţia invenţiilor tehnice, privind şi modernizarea tipăririi cărţilor, a fost prezent şi în Germania, ce e drept, a secolului XV, prin persoana lui Johan Gutemberg, care a inventat tiparul cu litere mobile de metal, invenţie care a avut ca efect principal multiplicarea şi ieftinirea cărţilor şi, prin urmare, **prima explozie informaţională** care a avut loc pe Terra.

Încă o similitudine naturală

încorporabilă gândirii pure vedo-arice este existenţa la germanii străvechi a credinţei în **forţa magică a semnelor sacre,** în cazul acesta **runele. Runele corespund aproape în totalitate *yantras*-elor sau *yantrelor* hinduse,** cu deosebirea că **yantrele** nu erau simboluri grafico-emblemetice ca **runele** germanilor, ci erau **simboluri iniţiatice** încărcate, în cele mai frecvente cazuri, de semnificaţii devo*f 1.1* *y*ţionale şi rituale sacerdotale sau, cum este cazul practicii ***Maithuna,*** revelatoarele unor **corespondenţe cosmice.** Esenţial în chestiunea runelor rămâne efectul de imagine proteguitoare asimilată în conştiinţă.

Aşa cum există corespondenţe spirituale celto-daco-ariene există şi

corespondenţe spirituale germano-daco-ariene. Exemple destul de concentrate, în acest sens, considerăm că sunt **Şarpele Lumii, Câinele Garmr, Lupul Fenrir,** monştri cosmici care primejduiesc integritatea astrului solar, în concepţia germanilor (scandinavi) străvechi.

Nu vom insista în vederea demonstrării similitudinilor cu exemple prea multe din domeniul gândirii vedo-arice, dar vom menţiona pe elefantul **Airavana** (unul dintre cei **opt** elefanţi primordiali), **Vritra** monstrul cosmic, **Monstrul tricefal (Tripura sau Tripurasura),** animale implicate în procesele cosmice al căror erou este **Indra**[35] „zeul suprem şi călăuza spirituală” a formaţiunilor orice care au

35 N. edit.: Adică Ra de la Ind !...

stăpânit India străveche. Alt exemplu este taurul **Nandi,** pe spinarea căruia **Shiva** străbate Cosmosul, într-o clipită… Se mai poate cita metamorfozarea zeului **Brahma** în vietate cu patru capete şi patru braţe, apoi, în vederea actului reproducător (cu Sarasvaţi-antilopa), metamorfoza în antilopă-mascul; cazul **şarpelui Naga** cu cap de om…

La strămunii daci exista un astfel de echivalent cosmic transmis, pe calea legendelor, până astăzi: Vârcolacul. Conform legendei dacice, **Vârcolacul mânca Luna,** care, în astfel de ipostaze, se arăta trunchiată oamenilor.

Ursitoarele, Geneza şi Apocalipsa

O altă corespundere spirituală ariană consistă în concepţia germanilor arhaici în

privinţa unei **Forţe eterice absconse care subordonează până şi pe zei.** Ea era personificată de aşa-numitele **Norne,** entităţi majore feminine care îşi aveau lăcaşul **sub rădăcinile Arborelui cosmic** numit de germani **Yggdrasi** II (din nou un nume de rezonanţă arică). **Singurele corespondente ale Nomelor** (Urd = trecutul; Werdandi = prezentul; Skuld = viitorul) **sunt cele de origine dacică** şi astăzi existente în persoanele **Ursitoarelor,** căci forma primitivă în care au luat naştere **Nornele** la germanii străvechi era cea a unor **entităţi benefice** care apăreau în momentul naşterii fiecărui copil, **Moirele** grecilor antici (şi similarele lor romane: **Parcele)** fiind inspirate din **Nornele** germanicilor şi **Ursitoarele** dacilor.

Spre sfârşitul epocii precreştine, în aria scandinavă iau un contur final o cosmogonie şi o escatologie matur şi ingenios modelate: **Ragnarök,** adică **versiunea apocaliptică a lumii.**

După cum am mai arătat, conceptul cosmogonic al germanilor arhaici dovedeşte o maturitate unică: **Nifiheimr,** ţinutul gheţurilor şi al umidităţii, polarizează cu **Muspelsheimr,** ţinutul Luminii şi al căldurii, această polarizare dând naştere **Vieţii** şi, ca un corolar, creându-l pe uriaşul **Ymir** (alt nume de rezonanţă vedică) şi pe cei trei zei **Odihnn, Wili** şi **We** (**We** este întâlnit în esoterismul japonez, iar **Wei** în taoismul chinez). Cei trei îl ucid pe **Ymir** şi creează din trupul său pământul, munţii, marea, lacurile, râurile, pădurile, norii,

bolta sideralã, ziua şi noaptea, anotimpurile, cuplul uman, sublima **Walhalla**. Întreaga creaţie este menţinutã prin **fibrele energetice** ale incomensurabilului **Yggdrasill...**

Modul în care Universul este creat: pământul din trupul lui Ymir, munţii din oasele sale, apele din sângele său, pădurile din părul său, norii din creierul său, bolta cerului din ţeasta sa; Soarele, Luna, stelele şi Walhalla separat, pe lângă alte asemănări cu cosmogonia vedicã, au o **asemănare frapantă cu schema creării castelor hinduse din trupul zeului suprem,** conform ierarhiei anatomice a zeului!...

Pe lângă **formulele ritualice** (echivalente cu cele **mantrice** din **Vede**)**,** germanii antici cunoşteau **rugăciunile.**

Rugăciunile germanilor au echivalentul lor hindus în **Japa** şi **Japa-Ajapa** hindusă şi prefigurează **Mantra christică** de mai târziu, rugăciunea **Tatăl nostru.**

Germanii străvechi practicau **magiile,** una dintre formele magice concretizându-se în **riturile de fecunditate şi fertilitate** prezente în întreaga arie vedică indo-tibetană şi în vechile obiceiuri dacice transmise până azi sub formă de serbări şi invocaţiuni câmpeneşti, atât de răspândite pe plaiurile române.

Şamanismul, una din preocupările mistice tipice zonei indo-tibetane era deosebit de răspândit la vechii germani, dar între **şamani** *(seior)* şi categoriile de **magicieni** şi **vrăjitori** era o strictă delimitare.

Sacrificiile – cerute de zei?

Ritualul şi sărbătoarea sacrificială la germani prefigura într-un mod barbar şi grosier **împărtăşania** creştină de mai târziu, stabilirea unei apropieri, pe această cale, **cu divinitatea.**

Toamna, primăvara sau de Anul Nou se sacrificau boi, oi, porci sau cai. Cu sângele animalelor sacrificate se oficia **stropirea celor prezenţi:** gest simbolic al apropierii faţă de zeul considerat prezent printre ei.

Urma **„hrănirea” zeului** cu bucăţi din carnea friptă sau fiartă pe vatra de lângă altarul plasat în centrul templului. Restul cărnii era împărţit celor prezenţi pentru a fi consumat.

După ce carnea era mâncată, participanţii îşi treceau unul altuia **cornul**

transformat în **cupă,** în care se afla băutura lor ritualică, **hidromelul.**

La vikingi, acest ritual era urmat de cânturi şi dansuri ritualice, recitări de secvenţe mitologice, precum şi de acte divinatorii.

E. Tonnelat considera că **a consuma carnea animalului sacrificat presupunea realizarea unei legături „euharistice” cu zeul şi, chiar mai mult, accesul la multe din înzestrările supraumane ale acestuia.**

Foarte rar se întâmpla ca să fie sacrificată o fiinţă umană la astfel de **ritualuri.** Dacă se întâmpla vreodată acest lucru, **cel sacrificat era din rândul delincvenţilor care ispăşeau deja o gravă condamnare, din rândul sclavilor**

primejdioşi sau din rândul prizonierilor care prezentau un pericol la adresa păzitorilor, deci şi a comunităţii.

Tacitus, în opera sa „Germania” (X 1 – 3), arăta că, la germani, preotul, de regulă capul familiei, îndeplinea **ritualul divinaţiei** (este posibil, cu acest prilej, să se fi rostit **formulele magice cântate:** ***galor).***

Pentru a cunoaşte (pronostica) rezultatul unei lupte care urma să aibă loc, Tacitus ne povesteşte cum un războinic german provoca un prizonier (din acel neam) la o luptă cinstită.

Preoţii germanici şi crângurile sacre

Am amintit despre **crângurile sacre** ale germanilor antici. Acelaşi Tacitus (op.

cit., XXXIX, 1 – 2) relatează că germanii acelei perioade istorice aveau aşa un mare respect faţă de aceste crânguri încât cei care intrau în ele trebuiau legaţi cu lanţuri, ca semn de supunere maximă, iar dacă un om cădea, nu putea să iasă pe picioare din acel crâng, ci trebuia să iasă rostogolindu-şi trupul pe sol…

În aceste crânguri sfinte, de obicei aveau loc **ritualuri de foarte mare însemnătate** la care luau parte toate triburile germanice ale neelui spaţiu.

În vestitul **templu din Upsala,** unde răspunzător de organizarea ceremoniilor solemne era însuşi regele **sviarilor** (normanzii suedezi), conform istoricilor Tacitus şi Procopius, în perioada echinocţiilor de primăvară se celebrau

sacrificii timp de nouă zile. În fiecare din aceste zile era **un om sacrificat, plus şapte animale.**

Conform unor *sagur* islandeze, **vikingii deţineau temple rectangulare din material lemnos** cu lungimi atingând 30 metri şi cu o lăţime de 15 metri, întrucâtva asemănătoare locuinţelor regilor şi a şefilor de trib.

Desigur, un astfel de templu era consacrat actelor de cult, în mijlocul său existând **altarul de sacrificiu** şi o vatră supradimensionată, despre care am mai amintit, plus o încăpere de mică mărime, rezervată **preotului sacrificator** şi obiectelor necesare actului sacrificial; statui şi alte reprezentări antropomorfe neexistând în templele de acest Fel pe

vremea istoricului latin Publius Cornelius Tacitus.

Actele de cult se oficiau de regulă în dumbrăvi, pe culmi de munţi, lângă izvoare, în poiene.

Aceste locuri sacre se puteau recunoaşte după o împrejmuire constituită dintr-un gard de lemn sau după aşa-numitele *hörgr,* împrejmuiri constituite din pietre necioplite care dădeau forma altarului având în vârf o imagine protejată de un acoperiş rudimentar.

În comparaţie cu celţii (druizii) şi cu dacii, **germanii străvechi nu** aveau **o castă sacerdotală,** ceea ce presupune automat inexistenţa doctrinei secrete din care generaţiile următoare de preoţi s-ar fi putut iniţia.

Totuşi, **ceremonialul cultic trebuia transmis** într-o anumită formă şi singura formă era cea familială. **Capul familiei îndeplinea, pentru familia sa, toate funcţiile sacerdotale,** rituri prilejuite de naşterea unui copil, la ghicirea viitorului (divinaţia), de căsătorie, moarte, sacrificii etc.

Se pare că exista o selecţie a celor mai pricepuţi şi a celor mai dotaţi dintre preoţii de familie, o **selecţie** ocazionată de adunările lor anuale. Cu acest prilej se distingeau cei care aveau să devină preoţi şi care oficiau riturile cele mai însemnate. Demnă de remarcat este existenţa **preoteselor.**

Preoţii erau deosebit de respectaţi la germanii arhaici, fapt care îi investea cu

puteri care de multe ori rivalizau cu cele ale regilor sau ale şefilor de trib. Ei erau **cei mai eficace păstrători ai ordinii şi ai legilor.** Tacitus menţionează că regii înşişi nu aveau dreptul de a dispune pedepsirea cu moartea, înlănţuirea sau aplicarea unei bătăi, ci preotul.

Conform lui **F.** Heiler, **preotesele** erau deosebit de **dotate cu darul divinaţiei** (prezicerea viitorului), aceasta fiind o trăsătură accentuat şamanică. Este şi cazul preoteselor *(hofgydhjur)* vikingilor care deserveau şi cultul zeilor Wani.

Scrierea secretă ariană

Istoria confirmă **existenta, încă din secolul ÎI d. Hr., a scrierii**

— ***9*** **runice.** În cele mai multe limbi arhaice germane, cum ar fi irlandeza,

gotica, islandeza sau limba anglică, semnificaţia runei este cea de **taină,** de **mister,** de **abscons,** sau de secret, **rünen** sau **raunen** însemnând o **murmurare mistică** sau o **descântare,** adică o rostire a unui **cuvânt** sau a unei **fraze mantrice.** De fapt, **runele** nu sunt altceva decât **semnele care compun o scriere criptică instituită într-un scop mistic.** Este posibil ca această scriere să fi existat mult înainte de anul 200 d. Hr., dar tocmai răspândirea ei în acea perioadă în mai toate colţurile statelor germanice este posibil să-i fi atribuit poansonul acestei datări!…

Atât **scrierea ogamică** a druizilor celtici, **scrierea runică** a germanilor, precum şi **scrierea secretă** a anahoreţilor daci (eradicată odată cu retezarea şi

dispariţia coloanelor de andezit care susţineau sanctuarele de la Sarmizegetusa) erau **scrieri orice adaptate** în tot atâtea moduri de către cei care le foloseau, adică **variante ale aceleiaşi limbi spirituale ariene de utilitate secretă.**

Cercetările ştiinţifice ulterioare vor dovedi temeinicia acestei afirmaţii!

Conform concluziilor lui L. Musset şi F. Mosst, **scrierea runică avea două variante:** una veche, denumită **Vechiul futhark** şi una nouă, denumită **Noul futhark.**

Vechiul futhark datează, după evaluările lor, cam din jurul **anilor ’200 d. Hr.,** conţinea **24 de rune** (semne secrete), era răspândită în toate ţările germanice şi a servit scrierii unor texte scurte, dar

deosebit de interesante din punct de vedere lingvistic. Textele **Vechiului futhark** au fost puţine la număr.

Noul futhark a fost **utilizat doar de către scandinavi,** conţinea **doar** 16 **rune** (semne secrete) şi, cu începere din secolul IX, a servit la redactarea câtorva mii de texte conţinând informaţii preţioase, mai ales de factură istorică.

Mulţi autori se leagă de faptul că **alfabetele futhark ar fi avut o oarecare asemănare cu scrierea etruscă,** dar uită pesemne că etruscii înşişi erau de origine indo-europeană şi că, în acest caz, amprenta ariană este la fel de valabilă!

Cuvântul Futhark s-a format din reuniunea **primelor şase semne ale alfabetului runic. F-u-th-a-r-k,** cea mai

veche inscripţie runică fiind cea de pe fibula (agrafa metalică servind anticilor la încheierea veşmintelor) descoperită la Himlingöje (Danemarca), zona în care s-a utilizat cu preponderenţă *Vechiul futhark.*

O deosebit de preţioasă **interrelaţie spirituală a celor două spirite ariene, cel gotic şi cel dacic,** este atestată de inscripţia de pe colierul (lăsit odată cu vestitul tezaur de la Pietroasa, datând din secolul IV, inscripţie alcătuită din cincisprezece rune: GUTANIOWIHAILAG, interpretabilă ca o dedicaţie sau afirmare de proprietate, dublată de o **formulă magică** (got: *wihailag*: resp, *wih-hailag* = lat, *sacro-sanctus,* cf. M. Izbăşescu). Iată, deci, funcţia certamente magică a acestor semne secrete!

Textele runice sunt inscripţii pe pietre de stâncă sau pietre comemorative, unelte, arme, monede, obiecte de lemn, bijuterii. Se desprinde cu uşurinţă ideea că folosinţa semnelor se extindea de la obiecte practice până la **obiecte cu destinaţie mistică** (o podoabă cu astfel de inscripţii fiind totodată şi un **talisman,** idem o monedă sau o armă, a cărei eficacitate ofensiv-defensivă creştea odată cu apariţia **inscripţionării mistice!)**.

În general, o astfel de scriere putea apare pe orice obiect a cărui utilitate putea fi de orice domeniu sau putea apare pe orice suport material care confirma petrecerea oricărui eveniment psiho-social, cultural sau devoţional.

În Noul futhark apar aşa-numitele

bodkelfi (din nou un cuvânt **de sonoritate arianã,** cuvânt care în norvegiana arhaicã ar însemna *baslonaşe cu mesaje* sau *linii semnificative*), deosebit de frecvent utilizate până prin secolul XIV ca veşti oficiale: adunări ale obştei, corvezi, chemări la oaste etc.

N. edit.: în „Dacia Preistorica", N. Densuşianu a demonstrat pe larg inconsistenţa „teoriei runice" a lui Al. Odobescu: Tezaurul de la Pietroasa nu este gotic, ci opera meşterilor aurari geto-daci! Aceste inscripţii celebre se traduc prin ***„Vulcan le-a făcut"...***

Astfel, există texte laconice cum ar fi cele de pe **Fragmentul de casetă, cu inscripţii runice** (Arta anglo-saxonă, sec. VIII – Museo Nazionale, Florenţa)**; Piatra**

din Jeling (Danemarca) cu motive ornamentale caracteristice artei germanice, având în partea inferioară a celor trei laturi **misterioasele inscripţii** (runice), dar şi texte mult mai extinse, cum ar fi cel **de pe Monumentul din Rök,** conţinând nu mai puţin de **725 rune** datând din secolul IX, considerată a fi **cea mai lungă inscripţie runică.**

În concluzie, **scrierea runică, scrierea ogamică** şi **scrierea secretă** a anahoreţilor daci au fost **scrieri mistice,** care s-au extins după ce au intrat în contact cu invadatorii romani, cum a fost **scrierea sancrosantă dacică;** mult mai greu cea **ogamică a druizilor celtici** şi deosebit de greu, cum a fost **cea runică** a germanilor vechi.

Despre ultima avem informaţii spirituale că **ar exista şi astăzi,** informaţii valide desigur, întrucât istoria ştiinţifică atestă funcţionarea ei în Suedia sec. XVII şi în More (Norvegia) sec. XVIII, cu menţiunea că au fost observate astfel de texte chiar şi la începutul secolului nostru, în unele ţări germanice unde persoane spiritualizate din zone mai retrase le folosesc pentru a-şi însemna anumite date asupra cărora acestea nu vor să lase să cadă violenta lumină a publicităţii!...

Peste tot pe unde invadatorii romani au reuşit sau nu să învingă sau să subjuge nişte popoare întâlnim acelaşi fenomen de spiritualizare concretizat prin funcţionarea unei **scrieri secrete de esenţă mistică** şi o vocaţie a poporului care deţine această

scriere către o **credinţă elevată** sau chiar deţinerea unei **doctrine secrete!**

9 I

Printre aceste popoare am văzut că se aflau celţii, toate popoarele germanice şi dacii.

Dar, oare, numai aceste trei popoare se înscriu în categoria sus amintită? Simţul cercetării spirituale ne demonstrează că mai există astfel de popoare, chiar dacă ele nu fac parte spiritualmente din arieni, ca celţii, dacii şi germanicii.

Un al patrulea astfel de popor a fost **poporul ebraic vechi.** Nu vom insista asupra episodului cotropirii acestui popor de către romani, căci nu acţiunile militare sunt ţinta căutărilor noastre febrile, ci **natura**» ***1*** **resortului ocult** care a activat

în spatele acţiunilor militare a monstruoasei puteri militare romane.

Capitolul V

ARIENII ÎN PERSIA

Aryanam, Avesta şi... psalmii vedici

Am amintit în treacăt de *„Tara arienilor”* menţionând că acest nume

77 **f»**

a fost **dat Persiei străvechi ca urmare a invaziilor orice şi a stabilirii neamurilor ariene pe meleagurile acelea,** cu aproape patru mii de ani înaintea venirii Domnului printre noi.

Numele actual al străvechii Perşii şi anume **Iran** provine de la acel nume: *Aryanam* **(Ţara Arienilor). Persia** este o denumire arabo-turcomongolă derivată din cuvântul **Fars** prin care sus-amintiţii

desemnau Iranul străvechi.

Limba veche a iranienilor este avestica şi este o limbă de esenţă spirituală ariană, categorisită de către oamenii de ştiinţă ca făcând parte din marele grup al limbilor indo-europene.

Avestica a avut **două dialecte:** unul vorbit în regiunea **Fard,** care apare şi în inscripţiile din epoca ahemenidă şi un alt dialect, denumit **Zend,** vorbit în Media, dialect în care a fost scrisă ***Avesta,*** cartea sfântă a vechilor perşi, atribuită lui Zoroastru, deci făurită în epoca ahemenidă şi redactată în epoca sassanidă. *Avesta* **a cuprins 21 de cărţi, din care ne-a rămas doar una completă, celelalte patru fiind incomplete.**

Avesta **înseamnă (ca şi** *Veda)*

cunoaştere, ştiinţă, aceasta fiind una dintre marile dovezi ale apartenenţei spiritual-ariene a iranienilor! Europenii secolului XVIII au adăugat cuvântului **Avesta** şi cuvântul **Zend** ca prefix, ceea ce este o inutilitate, ***zend*** însemnând ***„comentarii”.***

Avesta cuprinde texte liturgice, cuvântările lui Zoroastru, profeţii, rugăciuni, 21 de psalmi, texte de morală, texte teologice, fragmente de legende.

Existenţa psalmilor este încă o dovadă a contingenţei spirituale orice, această esenţă psalmică regăsindu-se în textele sanskrite (Veda)[36].

Elamiţii au constituit **prima**

36N. edit.: Daia = Dacul ! Mezii au stat la baza civilizaţiei persane, fiind consideraţi o populaţie sfântă...

populaţie iraniană (atestată) cu 3.000 ani! Chr. **Peste ei vin triburile negroide ale kasiţilor (sec XIV î. Hr.).** Dar Elamul se eliberează (sec. XII), ocupând chiar Babilonul şi stăpânind toată valea Tigrului.

Artiştii elamiţi ne-au lăsat o minunată **statuie de bronz:** cea **a reginei Napir-Asu,** o statuie fără cap şi fără braţul stâng de 129 cm, cântărind 1.750 kg, turnată dintr-o singură bucată (ceea ce demonstrează înalta tehnologie a metalului pe care o deţineau elamiţii).

Din aceeaşi perioadă datează **vestitele bronzuri din Luristan,** câteva mii de statuete şi figurine, printre care se remarcă cele înfăţişând **idoli cu două feţe sugrumând doi monştri.**

Paradisul persan

Perioada care urmează este **perioada ahemenidă.** Ea se consolidează în urma **migraţiei dinspre zonele caucaziene (cca. 1.000 î. Hr.),** spre sud şi spre sud-vest, a triburilor de păstori.

Prin secolul al VIII-lea, sub regele med Daiankku (Deioces) * se fondează statul med, cu capitala Ecbatana (Hamadanul de astăzi).

Un alt rege de origine medă, Urakciatra (Cyaxares), în alianţă cu babilonienii, distruge oraşul Ninive.

În jurul anului **700 î. Chr,** are loc **unirea triburilor perşilor** *(persua)* **sub Ahemene,** de unde şi numele perioadei ahemenide.

Kurus II (Cyrus II) reprezintă începutul

unei dinastii care va consolida imperiul persan.

A urmat o serie de alţi regi mezi numiţi Ksatrita (Phraortes), Iştumegu (Astyages), Kambuja (Cambise), Darvav (Darius); numele din paranteze reprezentând transcripţionările lui Herodot, după denumirile originale.

În perioada ahemenidă, **Kurus îl cel Mare (Cyrus) întemeiază megastatul persan (557 – 530 î. Hr.),** care în cei 30 ani care urmează, se extinde, **luând dimensiunile celui mai mare imperiu cunoscut până atunci:** imperiul ahemenid, care va dura **între 530 şi 331 î. Hr.**

În această perioadă, Kurus II (Cyrus) va unifica triburile perşilor cu ale mezilor, întemeind (550 î. Hr.) **dinastia ahemenidă.**

Pentru a ne da seama de extinderea acestui imperiu, vom menţiona că el cuprindea oraşele greceşti de pe litoralul mediteranean, regatele Armeniei, Feniciei, Capadociei, Hyrcaniei, Pârtiei şi Bactrianei, până la Indus, plus trei imperii: Media, Lidia şi Babilonia.

Istoria menţionează despre Kurus îl că era un om de o rară subtilitate şi este de ajuns să amintim de unele acte memorabile ale lui, cum ar fi **eliberarea evreilor din captivitatea babiloniană,** restaurarea oraşelor feniciene distruse şi **respectarea culturii şi a religiei popoarelor supuse** ca să ne dăm seama că această apreciere luminoasă e bazată pe adevăr!”

Sub Darvav I (Darius), istoria ne relatează despre **un adevărat rai** care

domnea în imperiu, imensele parcuri de vânătoare fiind într-atât de fascinante, încât grecii le-au numit ***paradeisos,*** ceea ce în româneşte s-ar traduce *paradiselöe* pe vremea lui datează regula împărţirii imperiului în **satrapii** şi cea a **introducerii monedei unitare.**

Esenţa spiritual-arianică a iranienilor şi-a spus cuvântul, căci nu numai în Iran, ci şi în statele imperiului ahemenid domnea **o perfectă administraţie şi organizare,** care au făcut ca statele înapoiate să se ridice la nivelul cuceritorilor iranieni.

De la Alexandru Macedón la… reptila romană în această stare luminoasă, un vlăstar regal macedonean, care a preferat sabia gândirii şi filosofiei şi anume **Alexandru Macedón,** cucereşte zona civilizată a imperiului ahemenid, incendiază magnificul palat de la Persepolis (practic, de la Pasargade) neutând, bineînţeles, să-şi însuşească imensul său tezaur. Este demnă de analizat starea demoniacă a acestui impulsiv macedonean şi paradoxul acestei stări demoniace: psihopatologia individului în antiteză cu efectul de ansamblu al expediţiei sale.

Acelaşi prădător violent este şi semnatarul unuia dintre cele mai măreţe procese de întrepătrundere cultural-spirituală între două mari arii

etnogeografice, proces denumit de către istorici cultură elenistică! întreaga lume greacă a preluat multitudinea elementelor culturale iraniene şi invers.

După **suspecta moarte a tânărului macedonean** care a ales spada în locul filosofiei, agresivele triburi iraniene ale părţilor cuceresc o mare parte a imperiului persan.

Urmează **perioada seleucidă,** cu o durată de 160 ani, cu realizările ei mari, printre care enumerăm deschiderea drumurilor comerciale spre India şi China, extinderea agriculturii (măsură tipic ariană), incluzând toate binefacerile tehnicilor agricole şi procedeelor de irigare a terenurilor agricole.

Urmează **perioada arsaciză,** după

numele conducătorului uniunii de triburi de părţi: **Arsace,** fondatorul dinastiei Arsacizilor. În dinastia Arsacizilor s-au perindat 28 de regi, care au domnit 474 de ani, adică între anii 250 Î. Chr. Şi 224 d. Hr. **Părţii** ocupă întregul Iran şi Babilonia, stăpânind între Caucaz şi Golful Persic şi între Eufrat şi Indus.

În acest timp, **reptila romană îşi întinde trupul (**anul 53 î. Hr.) spre imperiul nou format al Arsacizilor dar, în deşertul sirian, 40.000 de mercenari romani sunt încercuiţii de către războinicii părţi şi măcelăriţi în marea lor majoritate, norocoşii fiind cei zece mii de prizonieri romani. **Crassus,** triumvirul roman care-i comanda, s-a ales cu capul retezat de sabia unui războinic part.

După această înfrângere crudă, totuşi Roma nu renunţă, încredinţând rând pe rând misia de cucerire (a părţilor) lui Octavianus Augustus şi lui Hadrianus, dar ambii se „împacă” înţelept cu părţii.

Traian, vestitul Traian care a uzurpat Dacia, îşi încearcă norocul, dar aici nu îi mai surâd zeiţele sale, aşa că se întoarce cu coada între picioare dinspre Golful Persic spre Roma (114 d. Hr.).

În 197 d. Hr., Septimius Severus îşi încearcă şi el norocul cu părţii. Nu reuşeşte ce-ar fi vrut Roma de la el.

Urmează încercarea lui **Caracalla** care, ca să-şi merite soarta, profanează mormintele regilor arsacizi. Are soarta lui Crassus, fiind răpus la Edessa.

Artaban V, ultimul rege part, zdrobeşte în două rânduri armatele romane, determinându-l pe împăratul roman Macrinus să cumpere o prea ruşinoasă pace, cu o sumă imensă!...

Avesta, Biblia şi Coranul

Urmează **dinastia** (şi perioada) **Sassanidă** cu o durată de 427 ani **(224 – 651),** numele dinastiei trăgându-se de la Sassan, fost mare preot al templului.

Primul rege al dinastiei Sassanide a fost **Ardasir,** care a creat o armată deosebit de disciplinată**. În anul 235 zdrobeşte armatele romane.** A fost un rege reformator: meşteşugurile, justiţia şi religia cunoscând pe vremea domniei sale o înflorire fără precedent. **Apare cartea**

Avesta[37]**.**

Fiul său **Sapur** I (241 – 272) a fost unul dintre geniile militare ale lumii aceleia: a zdrobit trei armate romane, una comandată de imperatorul Gordianus, alta de împăratul Filip Arabul şi a treia de către împăratul Valerianus, pe care îl ia şi prizonier, împreună cu 70.000 de mercenari romani, demonstrând că romanii, în mâinile părţilor, erau simple şi mici surceluşe! A fost un bărbat spiritualizat. Din ordinul său s-au tradus opere greceşti şi hinduse din domeniile matematicii, medicinei şi filosofiei.

Un alt rege, **Khosron** I **Anuşirvan (531 – 579),** a adus la apogeu cultura şi

37 Este demn de reţinut că opera sacră (Avesta) apare în vechea Persie după zdrobirea armatelor romane, ca un act luminos consecutiv celui al întunericului !

arta Persiei Sassanide, fiind în acelaşi timp victorios în confruntările militare cu Bizanţul şi deosebit de eficient în administraţie şi în ordinea internă.

La curtea sa veneau mari erudiţi şi filosofi neoplatonicieni, artişti de geniu şi literaţi care traduceau în pahlavi operele poetice ale literaturii hinduse şi adunau legendele care vor sta la baza Cărţii regilor a lui Ferdousi.

Sub Khosrou îl au fost ocupate: nordul Siriei, Asia Mică, Palestina, Egiptul.

Intrigile de la curte şubrezesc vechile rânduieli spirituale. Capacitatea de apărare a Imperiului Sassanid scade.

Arabii pătrund (604 – 611) pe teritoriul imperiului şi în 651 imperiul este transformat într-un teritoriu arabo-islamic.

Se înregistrează noi invazii ale unor califi arabi, regi turkmeni, hani mongoli, până spre anul 1502.

Urmează **dinastia** persană **Safavidă** şi **Kadjara** (1787 – 1925). Persia începe să aibă legături cu Europa modernă.

Tezaurul persan

Cum oare se explică această **„enigmă”?**

Este uşor de răspuns la această întrebare, dacă avem în vedere că **perfecţiunea este simplă,** căci la baza perfecţiunii stă **Armonia,** iar la baza Armoniei stau **Echilibrul** şi **Disciplina.** Iar arienii, în primul rând, sunt **o rasă superdisciplinată.** Dumnezeu i-a creat astfel pentru a contracara tot ceea ce derivă negativ din spontaneitatea animalică!

Dar fructul lucrării acesteia nefiind pe deplin copt pentru a putea emite concluziunea concluziunilor, propun să ne întoarcem la relatările surprinzătoare legate de viaţa vechilor perşi.

Vom reliefa existenţa unor **piese de artă datând din epoca ahemenidă,** lucrate după acea misterioasă tehnologie întâlnită şi în arta celţilor, deci la o mare distanţă geografică, peste timp şi spaţiu. Este vorba despre obiectele de artă persane *„Leu înaripat şi cu coarne”* (Muzeul Louvre, Paris) şi un *„Motiv decorativ”,* aflată la acelaşi muzeu parizian, ambele executate prin tehnologia emailării.

După cum am şi relatat în capitolele anterioare, această tehnică se recunoaşte, în chip maiestuos, în arta celţilor străvechi

reprezentata prin opere precum acea *„Statuie”* de înălţimea de 45 cm din bronz şi email (Musée des Antiqités Nationales, St. Germain-en-Laye, Paris), *„Cazanul din Gundestrup”* (sec. Il-I î. Hr., Muzeul Naţional Copenhaga), *„Punga de aur”* decorată cu email, *tezaurul de la Sutton Hoo,* (sec. VII, Artă anglo-saxonă, British-Museum, Londra) etc.

Cu prilejul acestei exemplificări, nu ne putem reţine dorinţa de a face şi o altă comparaţie mult mai frapantă, de această dată, între *„Piatra sculptată din Pfalzfeld”* (zona Rhinului) – sec. V-IV Î. Chr. (Rheinisches Landesmuseum, Bonn) şi „bizarele” *pietre conice* întâlnite în vestitele sanctuare feniciene, sanctuare de forma unor curţi deschise înconjurate cu porticuri,

în mijlocul cărora apăreau aceleaşi „pietre misterioase de formă conică”. Să nu uităm, apoi, mormintele de formă cilindrică ornate cu statui de lei (aşa-numitele megazile) şi cele săpate în stâncă (*hipogee*), **tehnică întâlnită la templele brahmane.**

Motivul *„statuilor cu lei”* apare şi în arta persană, împreună cu *„Motivul decorativ”,* ambele lucrate pe plăci de ceramică emailată (Muzeul Louvre, Paris).

În ceea ce priveşte pietrele prezente în incinta sanctuarelor feniciene, se poate uşor presupune că reprezintă miniaturizarea obeliscurilor şi menhirelor prezente în cultura celţilor arhaici. Pe lângă alte repere posibile, ne referim la ansamblul de menhire de la **Stonehenge**[38] şi, de ce nu,

38 N. edit.: Fascinaţi de teoria „celţilor primordiali”, chiar autorii occidentali demonstrează că sanctuarul de la Stonehenge a fost ridicat

chiar la **miniaturizarea piramidelor** sau în tot cazul jalonarea lor simbolică. Nu se exclude nici semnificaţia lui funerară, cu atât mai mult cea comemorativ-istorică (vezi **asemănarea cu *Columna lui Traian,*** al cărei proiectant era, desigur, Apollodor din Damasc, posesor al arhetipului original oriental!). Dar cu atât mai puţin ne putem îndoi de **rolul lor cultic şi secret!**

Marele Preot dac, Marele Mag şi Marele Druid

Se pare că numele *magilor* (sau *magului)* este tot de origine persană, întrucât magii Persiei antice îşi trăgeau denumirea de la numele unuia din cele **şase triburi ale mezilor,** trib care se specializase în practici ritualice.

---

cu mult timp înainte de apariţia celţilor pe scena Istoriei !...

La perşii vechi, magii aveau o putere deosebită, fiind reprezentanţi inflexibili ai religiei persane şi deţinători ai supremaţiei în şcolile din Persia veche. Prin prisma spiritualităţii ariene se poate spune că se puteau oarecum compara cu **preoţii brahmani** ai Indiei străvechi şi chiar cu **druizii celţi,** la care găsim însuşiri şi, mai ales, **prerogative religioase asemănătoare.**

În timpul epocii sassanide, **magii perşi** ajunseseră la o politică supremă, deoarece, **secondaţi de către Marele Vizir şi Comandantul suprem al armatei, numeau sau revocau pe regii Persiei.** Se pare că, în acest caz, **se reeditează situaţia Marelui Preot al dacilor,** care, de regulă, ajungea rege, căci la regii epocii

sassanide funcţia regală se contopea cu cea a *Marelui Mag.* Asemănări există şi în regalitatea indo-ariană şi celto-germanică.

Din cei trei magi (Gaspar, Melchior şi Baltazar) veniţi să se închine la naşterea Domnului nostru Iisus Christos se pare că **Melchior** apare **purtând tiară persană.**

O altă pildă de principii ariene pretabilă la viaţa perşilor arhaici constă în faptul că statul scutea de corvezi şi plata dijmelor pe cei o jumătate de milion de locuitori ai provinciei **Fars,** a căror puritate etnică era indiscutabilă.

În aceeaşi perioadă (sassanidă) **regăsim, ca pe un ecou,** desigur restructurat, **cele patru caste hinduse,** din cele patru mari categorii sociale ale societăţii persane (preoţi, militari,

funcţionari, popor). A nu se uita că în categoria funcţionarilor intrau scribii, medicii, astrologii şi poeţii.

Evreii au venit... cu Banca şi Poliţia

în perioada imediat următoare regilor seleucizi s-au format, **în Persia veche, colonii de negustori ebraici şi sirieni,** de prezenţa cărora se leagă nenumărate expediţii comerciale până în zona Dunării", chiar a Rinului, cu posibile infuziuni etnice, desigur nu atât de masive ca cele cauzate de legiunea ebraică (pe vremea cuceririi Daciei) în /era Olteniei de astăzi. Tot de activitatea lor se leagă **apariţia băncilor particulare şi a poliţiei**[39]**,** fapte care au consolidat atmosfera spirituală a vechii Perşii.

În timpul primei dinastii s-au realizat pietruiri de drumuri şi remarcabile progrese în construcţia de **nave** (cu o capacitate de

39 N. edit.: Lacătul a apărut în Sumer, după invazia semită...

300 tone) şi corăbii (cu pânze şi vâsle), care puteau să efectueze deplasări de **80 mile marine pe zi.**

Drumurile de caravane, în timpul celei de-a doua dinastii, beneficiau de amenajări speciale constând în **hanuri şi rezerve de apă proaspătă.**

Încă din prima dinastie **(sec. IV î. Hr.)** datează **tehnica protejării copitelor cailor** cu un înveliş de aramă sau păr de cămilă ori capră şi**.1** altor animale de povară, fapt care ne duce cu gândul la binecunoscutele obiceiuri ale arienilor străvechi şi contemporani în privinţa protecţiei, hrănirii şi igienizării animalelor (şi asta într-o dureroasă disonanţă cu modul, uneori, bestial al anumitor ţigani care îşi chinuiesc Vi subnutresc caii şi le

exploatează forţa până la ultima lor suflare).

Tragerea în ţeapă şi răstignirea – pedepse persane

l. O altă dovadă a prezenţei spiritului arian la vechii arieni o constituie iptul că **textele legilor aprobate de rege erau concepute de către poeţi** şi că aceşti **poeţi** au îndeplinit secole de-a rândul funcţia de **ludecători**. În Vedele sacre, Dumnezeu **(Brahman)** are numele metaloric *Kava,* ceea ce înseamnă **poet primordial cosmic,** adică cel ce împrăştie armonie prin **Sabda-Brahman:** sunet eteric având efecte generatoare de viaţă subtilă. Cu acest prilej mai amintim de **daci şi agatârşi,** care **vorbeau în versuri!...**

Delictele cele mai grave, printre care şi crimele, erau **aspru pedepsite** cu

mutilarea, scoaterea ochilor, însemnarea cu fierul roşu şi chiar cu moartea. Astfel, **trădarea, furtul, sodomia, omuciderea erau pedepsite cu moartea,** de această pedeapsă nescăpând nici cei ce atentau într-un anume fel la tronul sau viaţa intimă a regelui.

După cât de gravă era abaterea, execuţiile se puteau duce la îndeplinire prin otrăvire, lapidare, strivirea capului, acoperirea cu cenuşă înfierbântată, îngroparea de viu până la gât, spânzurarea cu capul în jos, **tragerea în ţeapă, răstignirea...**

Este de la sine înţeles că, într-o astfel de societate, nu prea puteai găsi ticăloşi activi!

La sărbătoare, vechii iranieni se

îmbrăcau în straie albe. Erau **deosebit de igienici,** motiv pentru care niciodată nu mâncau pe stradă. Scuiparea pe jos, pe pavajul căilor publice, era pedepsită.

Tipică era poligamia, dar se pare că una dintre abaterile cu consecinţe biologice grave a fost aprobarea căsătoriei incestuoase între frate şi soră.

Prezenţa spiritului arian se face simţită **şi în cazul adulterului,** căci în timp ce la vechii evrei femeia care comitea adulter era ucisă prin lapidare, la vechii perşi era iertată, mai ales în situaţia în care femeia respectivă rămânea însărcinată şi nu-şi provoca avortul.*

Menţionăm ca pe o influenţă ebraică (şi foarte discutabilă) **leviratul!...**

Asceţii şi Nemuritorii

Naşterea unui copil de sex masculin era un prilej de mare bucurie, dar nerespectarea tatălui ducea până la dezmoştenirea băiatului neascultător sau nerespectuos.

Educaţia, până la vârsta de cinci ani, o dădea mama iar în următorii doi ani tatăl îi prelua această atribuţie. Era o măsură spirituală, întrucât în această perioadă se produc primele acumulări.com portamer iale.

Şcoala putea să dureze **până la 24 ani,** iar predarea cursurilor era oficiată, de regulă, **în temple de către preoţi**[40]**.** Se învăţa **scrierea cuneiformă,** se studiau comentariile la ***Avesta,*** tradiţiile şi miturile

40 Iată încă una dintre fundamentalele corespondente peste timp şi spaţiu: şi la indo-arieni, precum şi la druizii celţilor, predarea cunoştinţelor era îndeplinită de către anahoreţi: la arieni de către brahmani, la celţi de către druizii yoghini !

persane, medicina, dreptul, matematicile, astronomia, religia etc.

Se punea un mare accent pe pregătirea ostaşului, ca bărbat şi combatant. Astfel, muncile câmpului pe arşiţă, marşurile istovitoare sau cursele lungi de înot, exerciţiile militare erau ceva obişnuit. Dar nu erau excluse nici pregătirile pentru funcţiile administrative, iniţierea în treburile publice şi în practicile cancelariei regale.

Ascetismul alimentar al tinerilor persani era **o altă particularitate iirică.** Această asceză era prezentă şi în modul de înveşmântare, cu excepţia gărzii de arcaşi ai regelui, aşa-numiţii *„Nemuritori”.* Aceştia, iveau o**ţ inută luxoasă:** veşminte de brocart, tunici cu mâneci largi împodobite

cu pietre scumpe. Cozile lăncilor celor**nouă mii de** *„Nemuritori”* erau sclipitoare, căci erau argintate, **alţi o mie** dintre ei, care erau mai apropiaţi fizic de rege, aveau **cozile lăncilor aurite.**

I Se uşor de închipuit ce priveliştе extraordinară ofereau cei zece mii de „nemuritori” trecând prin razele strălucitoare ale Soarelui!).[41]

În general, **vechii perşi nu admiteau abuzurile şi mai ales viciile,** oingura ocazie de desfătare şi beţie era **sărbătorirea zeului Mithra,** care **era şi sărbătoarea Anului Nou la perşi.** Cu acest prilej se mânca mai copios, se bea, se dădeau spectacole şi se împărţeau pe străzi

41 N. edit.: „Nemuritorii” persani voiau să semene cu „Luminoşii Adityas” sau „Strălucitorii Nemuritori îmbrăcaţi în lumină solară” (în fapt, „zei” cu aură) din Mahabharata şi Ramayana.

ramuri de mirt...

Credinţele dacilor... din Persia

Toate neamurile indo-europene antecomentate, plus elamiţii, mezii, sciţii, urartienii, dar mai ales perşii (înainte de reunirea şi stabilirea lor în podişul Iranului) aveau o **credinţă comună cu cea a hinduşilor,** motiv pentru care anumite zeităţi şi elemente de cult sau de ritual apar ulterior în credinţa vechilor perşi.

Ca un argument în acest sens exemplificăm **cultul zeului Mithra, zeu solar de origine vedică,** reprezentat în operele plastice ca un tânăr care ucide un taur.[42]

Acest cult al zeului Soarelui,

42N. edit.: Mithra era reprezentat în... iţari dacici şi cu o fizionomie tipic pelasgică. Amănunte în „Dacia Preistorică"(Ed. OBIECTIV).

luminii şi al fertilităţii a fost introdus, în vechiul Iran, de către regele Artaxerxes îl şi era un zeu oponent zeului Varuna care, într-o anumită semnificaţie, reprezenta Icnomenul cosmic al nopţii.

Spre sfârşitul mileniului **I** Î. Chr., acest cult s-a răspândit aproape pe lot cuprinsul Asiei Mici şi chiar în întreg Imperiul Roman, unde era practicat în sanctuare subterane.

Misterele mithraiste cuprindeau şapte niveluri iniţiatice: Corax (Corb), **Cryptus** (Ocult), **Milles** (Luptător), **Leo** (Leu), **Pers** (Persan), **Hellodromus** (Vestitor solar), **Pater** (Tată).

În ceea ce priveşte „penetrarea” cultului mithraist în credinţa romană ar fi mai multe de spus, având în vedere că **întreaga cultură romană era una furată**

de la toate popoarele înrobite prin jaf şi sânge. Pe lângă adevărul că **vechii perşi au continuat cultul hindus al Soarelui, Lunii, Pământului, focului** şi a multor altor elemente din natură există şi realitatea păstrării, vreme îndelungată, a unor denumiri indo-arice (indo-vedice) ale unor zeităţi cultice intacte sau uşor modificate, cum ar fi: **Vaju** (Vântul) sau **Apam** (Apa) şi denumiri ritualice, cum ar fi **Haoma,** aliteraţie a lui **Soma, băutura mistică** folosită şi azi de către Marii iniţiaţi, în vederea facilitării demersului transcendental suprem...

De la Buddha la Mesia

Religia vechilor perşi a fost marcată de **cinci trepte succesive: Mazdeismul, Zoroastrismul, Mithraismul,**

Maniheismul şi **Mazdakismul.**

Denumirea de **Mazdeism** derivă de la numele divinităţii arhaice

A I

persane **Ahura Mazda,** considerată a fi un **împărat ceresc, reprezentat tronând pe un disc solar înaripat.**[43] Descompunând denumirea de **Ahura Mazda** obţinem explicaţiile următoare: **Ahura** = zeu ceresc demiurg şi **Mazda** = **înţelept,** Creator şi Stăpânitor al elementelor naturii şi a divinităţilor îndrituite cu **forţe extrapământene.**

În cadrul Mazdeismului persistau **influenţe vedice şi sub formele unor mituri,** cum ar fi mitul demiurgic şi cel al

43 N. edit.: Simbol tipic arian (pelasgic), divinizat de sumerieni şi hittiţi dar purtat şi de... extratereştrii înalţi şi blonzi, numiţi „învăţătorii” sau „(Supraveghetorii”...

disoluţiei universale, existente atât în **cultul vishnuist,** unde transpare în cel de-al nouălea Avatar al lui Vishnu **(Kalkî-Avatara)** cât şi în **Purane,** unde Kalkî apare venind pe **Insula Albă (Shamballah),** călare pe un cal alb imaculat. Va apărea în concepţia budhistă ca **Maitreya Buddha,** iar în perioada înfloririi vieţii spirituale a părţilor apare ca **Sosioh,** prefigurând venirea **adevăratului Mesia: Iisus Christos!**

Ca şi germanicii şi celţii, **vechii perşi nu îşi construiau templo** (în perioada sus amintită) şi îşi desfăşurau cultul **sub cerul liber,** având un altar al sacrificării aşezat faţă în faţă cu un **altar consacrat cultului focului, un cult indo-arian la origine,** cultul lui Agni (Foc).

Se pare că Magii slujeau în această perioadă şi ca preoţi sacrificatori (în ideea divinizării focului), nefiind excluse chiar şi sacrificiile umane.

O altă dovadă grăitoare a **afinităţii spirituale indo-ariene** a vechilor perşi era **„casta" Magilor,** care trăiau izolaţi de vulg, iar atunci când murea vreunul dintre ei, nu era îngropat, ars sau pus pe apă, ci trupul lui era **expus sub arşiţă spre a fi devorat de păsările cerului.** Acest obicei există şi azi în India la zoroastrienii perşi, care îşi expun morţii p. isărilor de pradă, în Turnurile Tăcerii.

Grăit-a Zarathustra...

II Zarathustrismul a avut ca reformator pe **magul-profet Zarathustra,** în im it de către Herodot **Zoroastrum.** Este autorul

prezumtiv al cărţii, linte a vechilor perşi, *Avesta.* Din **zend,** Zarathustra s-ar traduce întrvariantă care stimulează fantezia: *„Omul cu cămile galbene”* sau*: steaua de aur”.*

Zarathustra a spiritualizat credinţa arhaică a perşilor utilizând elemente ale vechii religii şi adaptându-le cerinţelor sociale şi umanitare, de epocii sale.

În Zarathustrism se conservă principiul dualist preexistent în redinţa mazdeistă: supremaţia cosmică a lui **Ahura Mazda** şi principiul luptei dintre **Lumină** şi **întuneric.** Este considerată şi escatologia mazdeistă: un **Mesia, judecătorul cel din urmă,** valul de metal topit

- .are va acoperi pământul, lupta dintre

Ahura Mazda şi Ahriman, reprezentantul întunericului, şi **învingerea lui Ahriman. Remarcabilă asemănare cu Armaghedonul apocaliptic!**

• Conform concepţiei lui Zarathustra, **Ahura Mazda era însumatorul atributelor divine,** zeii nefiind altceva decât ipostazelor forţelor sale osmice, adică emanaţiile Sale. Această concepţie a lui Zarathustra sie o **reflectare fidelă a esenţei lui Brahma în Pantheonul vedic!**

Marile virtuţi vedice se regăsesc în predicile lui Zarathustra:

ı indul bun, vorba bună. Aceasta este esenţa spiritualităţii lui Zarathustra Vi a conceptului arian. Profetul înfiera orice act sângeros şi dispreţuia eremonijle religioase. **Omului i s-a dat, încă de la naşterea sa,**

liberul tirbitru: alegerea Binelui sau al Răului.

Un alt element al concepţiei zarathustriene este că sufletul celui mort mai rămâne trei zile în preajma corpului inert, după care un anume curent îl poartă spre cei **trei judecători,** printre care se află şi oul Mithra. Deci, **o prefigurare a Judecăţii de Apoi!”**

Cei virtuoşi pot străbate **Puntea Alegerii** şi pot ajunge în **Lăcaşul cântărilor (Walhalla** vechilor scandinavi, **Nirvana** buddhistă, împărăşia (i. i christică a cerurilor), cei nevirtuoşi se prăbuşesc în **Lăcaşul Sufeilnţei** veşnice (*Asura-Loka* vedică, Iadul în conceptul christic) pentru a oi! purifica timp de 12.000 ani (modelul purgatoriului dantesc?).

Sclipitoare gândire arianăprefigurând sublimele teze ale lui Iisus Christos!

Zoroasthrismul a avut o largă răspândire: Iran, Azerbaidjan, Asia Centrală.

Mithra, precursorul lui Iisus...

În Imperiul Roman trona, în acea vreme, Antihristul, încurajând mitul zeului Mithra, cult impus de către ei (într-o versiune diabolică), încă mult timp după aceea, în toate pământurile înrobite.*

Cu toate că, sub sassanizi, zoroasthrismul devenise religie oficială, în păturile nespiritualizate ale locuitorilor Persiei Vechi, imaginea lui Mithra devine dominantă, căci **Mithra a fost confundat cu adevăratul Mesia (Iisus Christos).**

În legenda proaspăt născută, Mithra urma să se încarneze pe pământ, adorat la naştere de către nişte naivi păstori. Era, desigur, n confuzie creată de către forţa întunericului, care a debutat în rândul

I[44]

sclavilor, a soldaţilor de rând şi (altfel nici nu se putea) în rândul negustorimii care, e uşor de închipuit, era, în marea ei majoritato, nespiritualizată. Aşa se face că, în Babilon (unde era asimilat cu Şamaş şi în Grecia cu Helios), zeul Mithra ajunsese din nou venerat, în zona persană şi babiloniană, veneraţia acestuia era însoţită de pătimaşe sacrificii aduse lui Ahriman, adică diavolului!

Nu este o întâmplare că printre marii

44 HJIECTIV).

„devotaţi” ai zeului Mithra şi printre înfocaţii practicieni ai „misteriilor” mithraice se numărau împăraţi (pe care lumea „nu putea să-i mai încapă”) ca **Diocleţian, Commodus, Caracalla, Iulian Apostatul** şi total diabolizatul **Nero,** pe care istoria îl cunoaşte pentru faptele sale dezgustătoare şi terifiante!

Ceremonialul „misteriilor” desfăşurat prin grote era o copie fidelă a modurilor de adorare a zeilor frigieni şi a celor egipteni şi chiar greci, cum ar fi: Attis, Isis, Cibela, Osiris, Orfeu, Dionysos, Kore etc.

Dar trebuie să facem o strictă demarcaţie între modul de desfăşu rare a „misteriilor” romane, a adorării lui Mithra în Babilon sau Grecin şi modul în care

decurgea ceremonialul în grupurile Magilor persani. În aceste grupuri, unde Antihristul nu reuşise să deformeze predieţiile divine, mitrele se desfăşurau într-un mod cel puţin frapant chiar şi pentru un creştin contemporan: **după Botez** (sacrificiul taurului semnificând creaţia Universului), urma **prânzul sacru (Cina cea de taină),** în cadrul căreia avea loc actul euharistie al mâncării pâinii şi al băutului vinului pe care Domnul nostru Iisus Christos avea să-l definească, în conformitate cu Noua Lege sacramentală.

N. edit.: Iniţial, mithraismul, cultul Soarelui învingător (Sol invictus), a fost interzis în Imperiul Roman, până a fost preluat chiar de către împăraţi.

În cadrul acestor mitree, **Maestrul**

Magilor propovăduia nemurirea sufletului şi necesitatea actelor umane în contextul eradicării minciunii, anihilării cerinţelor grobiene ale simţurilor şi a oricăror manilcstări antijustiţiare, inumane.

În ciuda unor manifestări antichristice ale mithraismului în afara

I ersiei, se putea constata (în *Cofheria Magilor)* **apariţia flăcării prevestitoare a Venirii lui Dumnezeu printre oameni.**

Prima revoluţie de tip comunist – în Persia!

- **Maniheismul** a fost întemeiat de către **Mani (215 – 273),** care a creat ti religie sincretică ce includea elemente de zoroastrism, buddhism, leştinism şi mai ales gnosticism.

După moartea regelui persan Şapur I

(protectorul lui Mani), clerul a început să exercite o reacţie violentă împotriva religiei maniheiste, Mani însuşi căzând pradă acelei sângeroase reacţii, fiind condamnat la jupuirea de viu urmată de decapitare. Bineînţeles că acea condamnare h şi fost executată...

În ciuda faptului că această religie a fost anihilată în Persia, ea s-a i. Îspândit în Spania, sudul Franţei, nordul Africii şi până în îndepărtata chină.

- **Mazdakismul** a avut ca întemeietor pe Mazdak şi a constituit o mişcare religioasă în care dualismul Bine-Rău rămânea în vigoare, dar onţinea o **tentă de revendicări economice şi sociale ale păturilor** Io **nemulţumiţi din Persia,** revendicare ce avea să se materializeze

9.9.7

prin izbucnirea, în anul **529 d. Hr.,** a unei adevărate revoluţii a sclavilor şi a iobagilor perşi. A fost **prima revoluţie de tip comunist**[45]**,** dar n revoluţie care, pe lângă propagarea ideologiei egalităţii oamenilor**... I** a permis **atrocităţi,** cum ar fi jefuiri, siluiri, răpiri etc., ceea ce a dus în o cruntă reprimare şi masacrare a adepţilor lui Mazdak, confiscarea I» linurilor acestora şi arderea cărţilor lor religioase.

Evenimentul măzdakist are totuşi o importanţă spiritual-politică oxlraordinară, nesesizată până în prezent de niciun către gânditor al lumii: are ca resort o **emergenţă de tip creştin-arian,** dar se

45 N. edit.: O astfel de revoluţie mai avusese loc, însă, în Egiptul faraonic, când sclavii s-au răsculat, şi-au omorât stăpânii şi nu au mai vrut să muncească...

manitastă **ca o ideologie comunistă.**

La figurat vorbind este **prima unire între fascism şi bolşevism.** Monţionăm că **a doua unire,** vorbind la propriu, a avut loc **pe Vistula.** Ca un argument în favoarea acestei afirmaţii stă faptul că, propriu-zis, **ideologia comunistă a izbucnit în Germania,** a fost programată ştiinţific ilo germani şi anglo-saxoni (Marx şi Engels), **dar a izbucnit pe teritoriul** Uusiei **ţariste** în anul de graţie **1917,** sub conducerea directă a lui Lenin.

Capitolul VI

SLAVII Şi... CREDINŢELE DACILOR

Esenţa spirituală a slavilor

Este nevoie să analizăm succint **esenţa spirituală a slavilor,** căci fără această analiză nu vom putea înţelege unele

corespunderi arienel

Este interesant de analizat ceea ce a numit S.A. Tokarev mitologio inferioară şi modul ei de contopire cu conceptele filocreştine, la ruşi.

În principal este vorba despre divinităţile arhaice care aş rezistat până astăzi. În zonele împădurite din Rusia, Bielorusia şi Polonia dăinuio crezul că ar exista **spirite ale pădurii.** La ruşi, acestea se numesc ***leşii*** (sau ***leşuk*)*,*** la bieloruşi – ***puşceavik*** iar la polonezi – ***duch lesni*** (sau ***borowy*)*.***

Spre deosebire de teama turanicilor faţă de desişul pădurii, teama izvorâtă din concepţia că fiece copac posedă un anume duh (spirit), totalitatea acestora devenind pentru om un cumul malefic, la ruşi,

bieloruşi şi polonezii agrari teama de pădure conţinea semnificaţii legate de greutatea defrişării pădurii în vederea obţinerii pământurilor arabile şi de ameninţările din partea fiarelor sângeroase ale pădurii.

Duhurile apelor sunt şi ele prezente. La ruşi poartă denumirea de *vodianoi,* la polonezi se numesc *wodnik* (sau *topielec)* iar la cehi – *vodnik* Dar în timp ce ***spiritul pădurii*** **este considerat un spirit blând** (iai teama este sugerată de greul defrişării sau de fiarele pădurii), la ruşi ***spiritele apelor*** **sunt considerate periculoase.** Excepţie fac *poludniţa,* un spirit câmpenesc care (la ruşi) vesteşte venirea plăcutei clipei a pauzei de masă a lihniţilor şi extenuaţilor mujici.

Skarbnik este un spirit protector al comorilor şi al minerilor, foarte răspândit în zonele montane ale Poloniei, în Ceho-Slovacia, el numindu-sii *perkman,* un cuvânt derivat se pare din Bergman (om al munţilor).

Exista, la sclavii sudici, credinţa în existenţa *vilei* numită la bulgari *samovila* sau *samovida. Vilele* apar mult mai frecvent în credinţele rell gioase ale sârbilor dar se pare că această credinţă are rădăcini arhaico şi o răspândire totală la populaţiile slave.

***Vilele* sunt fecioare bune sau rele,** divinităţi care colindă prin păduri, câmpii, prin munţi, dealuri, pe ape sau prin văzduhuri. Se comportă bine faţă de cei buni şi se comportă rău cu cei răi.

Rusalka este o zână îmbrăcată într-un veşmânt lung şi alb care trage, prin vâltori, spre fundul apelor, pe oameni. Numele ei vine de la cuvântul *ruslo* (albia râului) sau de la cuvântul *rusâi* (limpede, luminos), întrucât, în ciuda faptelor sale îngrozitoare, Rusalka are o înfăţivare captivantă şi nişte ochi de o limpezime şi frumuseţe de nedescris!

Există o serie întreagă de speculaţii referitoare la proveniența Kusalcăi în zonele slave, unele susţinute de existenţa rusaliilor grecolomane sau a unor sărbători ale primăverii şi verii la unele popoare mediteraneene. Dar sunt neconvingătoare, căci există în zonele slave mituri deosebit de expresive care susţin, în modul cel mai original, ipartenenţa slavă a Rusalkăi: în

săptămâna Rusaliilor, la ruşi se practică un adevărat ceremonial al luării de bun rămas de la o Rusalcă, ilogorizată printr-o momâie din paie sau reprezentată simbolic de «. între o fată, de regulă foarte frumoasă.

Încă din secolul XIII există mărturii bazate pe o legătură tainică între, afletele fetelor, copiilor sau femeilor, morţilor înecaţi în apă şi zâna (Kusalca) ce îşi petrece existenţa pe fundul apelor. Această legătură există şi între zână şi **sufletele rătăcinde ale copiilor nebotezaţi.**

I Dar Rusalcele nu trăiesc numai pe prundul tulbure al vâltorilor, ci şi îi în câmpiile şi holdele mănoase ale verii. Ele se tăvălesc prin lanuri ilo grâu, secară, m şi cânepă, imprimând energia divină în vegetale „ivântându-le creşterea. Această

nouă ipostază relevă şi calităţile lor honefice de entităţi luminoase.

A înrudite cu Rusalcele, dar nu şi identice cu acestea, sunt şi alte spirite, ilo apelor, dintre care citǎm pe *vodianiţe* şi pe *bereghine* (Biserica «xtodoxă obişnuia să le numească *forţe necurate).*

I Este revelatorie afinitatea conceptuală a *slavilor arieni* (slavii blonzi îi însuşiri antropologice asemănătoare arienilor germani şi anglo – ... ixoni) cu cea a arienilor germanici în privinţa imaginii Rusalcăi şi a nllor entităţi spirituale slave, în comparaţie cu imaginile unor semi/ «.ităţi asemănătoare vest-ariene, de tipul hamadriadelor, ondinelor şi illidelor şi este revelatorie asemănarea sus-enunţată cu imaginile întiţăţilor corespunzătoare

menţionate în textele vedice sau în textele Mibsumate acestora. În credinţele esoterice hinduse, spre exemplu, iKiurează astfel de fiinţe supranaturale, unele benefice, altele malefice, am ar fi entităţile feminine *Dakini,*

zeiţe de o nespusă frumuseţe

• ;are apar în grotele în care meditează marii yoghini, spre a-i îmbărbăta în temerarele lor audienţe la Absolut (Brahman).

Un exemplu la fel de potrivit este cel privitor la entităţile *Apsara*... în *Sumadat Maha,* nimfe sau ondine dansatoare pe ape, care încântau cu minunăţia lor corporală până şi pe marii *Ghandarvas* (clasă de zei sau muzicieni celeşti), pe *Devas* **(zei)** [46] şi

46n obiliare...Marii yoghini (preoţi) erau, se vede, îndrumaţi de...preotesele dace, considerate zeiţe.

-j »
La fel ca la germanii antici, la celti sau alte neamuri ariene !

chiar pe Asuras (I itani deveniţi ulterior demoni şi mai târziu spirite gregare).

O altă categorie de astfel de entităţi feminine de esenţă vedică este cea desemnată de către denumirea de *Raghini,* care însumează pe cele treizeci de nimfe ale muzicii, în credinţele mitice hinduse.

Regina entităţilor *Apsara* enunţate mai sus se numeşte *Rambha,* **a cărei naştere din spuma mărilor se pare că a generat mitul grecesc al zeiţei Afrodita.**

Exemplele pot continua căci **în concepţia vedică femeia este încărcată cu forţă magnetică, forţă controlată de ape şi de Lună,** ceea ce face ca, la hinduşi, însăşi zeiţa purităţii *(Ganga)* să devină o personificare a Gangelui.

Preoţii daci coordonau credinţele... celţilor şi slavilor!?

9 y t 3

La slavii arhaici s-a dezvoltat o **medicină magică** din care a derivai ulterior medicina populară slavă. În anumite texte sacerdotale slavo apar, într-un veşmânt mai încifrat, anumite pasaje referitoare la *medicina magica* exercitată prin *nouze* sau amulete care, împreună cu ros tirile magice (descântece şi rugăciuni), făceau ca bolile să fie lecuito iar forţa diabolică generatoare de boli să fie alungată.

La acest capitol, **asemănarea cu** *Ayur-Veda* este importantă, ea extinzându-se şi asupra medicinii druide, asupra medicinii perşilor arhaici, dar mai cu seamă asupra

medicinii dacilor arieni, carpatini şi intracarpatini, care practicau o medicină spiritualistă despre care învăţaţii Greciei antice au făcut anumite referiri consemnate de către istorie

Preoţii daci vindecau dizarmoniile psihice iar în urma acestor *vindecări adevărate* fiziologia trupului îşi recăpăta parametrii normali.

Se pare că îndeplinirea atribuţiunilor sacerdotale **la slavii arhaici** fi avut şi ea **asemănări cu evoluţia sacerdoţiului arhaic al vechilor germanici.**

La început, cultul preoţesc a fost îndeplinit de către **capul familiei sau al gintei1.** Dar, pe măsura amplificării necesităţilor cultice, asistăm la o profesionalizare a atribuţiilor preoţeşti,

adică la **apariţia preoţilor** propriu-zişi.

Aceştia satisfăceau permanent serviciul divin în cadrul necesităţilor spirituale ale obştei şi se numeau *volhvi.* Acest cuvânt ne ajută să fa cern lumină în privinţa **legăturii nucleelor spirituale ariene** existent» la acea oră, nuclee care existau **într-o vastă reţea spirituală** carn însumează popoarele celtice, dacice, germanice şi slave pe continentul european, adăugând la acestea pe vechii perşi şi, bineînţeles, *izvorul şi spaţiu vedic.*

I Cuvântul volhvi exista în mai multe variante emolingvistice. Unul dintre cele mai interesante îl constituie cuvântul *voloh – valah* care a constituit termenul arhaic care **desemna pe celţi.** Dar totodată acest icrmen arhaicii **desemnează şi pe urmaşii**

direcţi ai dacilor, termen ilostat istoric arhirecunoscut de către ştiinţă ca valabil în acest sens. În acest context este deosebit de întărită argumentarea unei **vâne i. tnice care lega celţii, dacii şi slavii arhaici,** rămânând totodată inontestabilă ideea unei **denumiri comune** care se dădea în vechime **preoţilor celţi, daci şi slavi!**

• Mai mult de-atât, la germani, prezicătorii se numesc *völva,* iar un *piozicător* sau *divinator* este un spiritual consacrat, denumirea sa în loneral, ca şi în acest caz, fiind de-o vechime aproximativ egală cu msăşi preocuparea spirituală care a generat-o pe parcursul istoriei.

Cuvântul *volvi,* cu toate derivatele sale, **a avut o circulaţie deosebit de autoritară prin întregul spaţiu spiritual**

arian, lucru atestat în existenţa unei variante finlandeze şi anume cuvântul *velho* ceea ce

1. **1** finlandezi însemna *vrăjitor.*

c. Vom însuma semnificaţiile acestui reper lingvistic de-o importanţă tolosală pentru a demonstra multiechivalenţa sa interlingvistică şi ca ilare şi universalitatea sa spirituală ariană europeană. Aşadar: *volhvi* lav) = preot; *voloh-valah* = celt – celţi; *völva* (german) = prezicătoare; *volho* (finlandez) = vrăjitor; *voloh-valah* = celţi plus daci. Semnificaţii ilo unor vocaţii sacre izvorând din cel mai sacru cuvânt care se află islăzi pe buzele oricărui credincios iranian: *Alah*. Iată deci şi o legătură Mirprinzătoare între spiritualitatea ariană europeană şi orientală!

În legătură cu acest cuvânt *volhvi* trebuie adăugat că el însumează toate vocaţiile spiritual-devoţionale: preot, vrăjitor, prezicător, şaman (vraci cu puteri subtile).

- În contextul unei uniuni de vederi spirituale ariene este explicabilă inludinea de apreciere preferenţială a slavilor faţă de *volhvii* finlandezi *(volho),* kareli, mordvini sau de alte neamuri. De asemenea, nu trebuie mint că **aceşti volhvi erau oameni duri, ale căror însuşiri se apropiau de cele ale druizilor,** argument, în acest sens, stând că **nu o dată ei s-au pus în fruntea unor revolte îndreptate împotriva (nezilor şi a marii feudalităţi ruse,** cum a fost cea din anul **1071.**

Foarte puţine sanctuare slave au

fost descoperite până în prezent: Sanctuarul de la Arkona din insula Rügen, Sanctuarul de la

I otra şi cel de la Kiev (de sub biserica Desiatinnaia). Se presupune că în aceste sanctuare se oficiau jertfiri de animale sau chiar şi sacrificări iii; fiinţe umane.

N. edit.: N. Densuşianu analizează pe larg această denumire alternativă a /cehilor pelasgi: blachi-vlahi. Aflăm, astfel, originea reală a celţilor!...

Slavii – arieni carpatici?!

În ceea ce priveşte **sursele mitologice,** ele sunt **inexistente,** singurul indiciu care dovedeşte, totuşi, existenţa unui tezaur arhaic mitologic consistă în apariţia, în scrierile bisericeşti, a aşa-numitelor *kuşciune,* al căror echivalent

lingvistic grec semnifică mitul.

În privinţa penuriei de mituri sau sanctuare slave s-au făcut diverse presupuneri printre care cea mai neadevărată este cea referitoare l; i sărăcia religioasă a slavilor!

Ceea ce putem afirma cu siguranţă, având în vedere datele etalata până în acest punct al lucrării, este că **slavii nu sunt uniformi** din **punct de vedere raseologic,** în cadrul lor relevându-se o uriaşă grupă detinătoare a unor caracteristici vizibil ariene[47]; **slavii deţin un liant**

— 1.5

spiritual de esenţă ariană care se substituie ideal constantelor tipo antropologice; există corespunderi

47N. edit.: Vezi credinţa pelasgo-dacilor în Gaia, Zeiţa Pământului !...

spirituale surprinzătoare între elementele activităţii spirituale ale slavilor arhaici şi elementele corespunzătoare ale unor popoare făcând parte din aria spirituală ariană, cum ar fi celţii, dacii, germanicii şi **asemănări logic deductibile cu surselo vedice originare;** se constată nu numai o lipsă de dovezi istorice de natură autografică şi de natura aşezămintelor sacre arhaice (sanctuare), ci şi o lipsă de date referitoare la folosirea unui alfabet care să fi funcţionat înaintea introducerii de către Kiril (827 – 869) şi Metodiu (815 – 885), cei doi fraţi de origine slavă originari din Tesalonic, n scrierii cu litere chirilice.

Nu se ştie dacă limba vorbită a slavilor arhaici era identică limbii slave de astăzi. În această ordine de idei, se

poate afirma că, într-un anume interval de timp, după introducerea alfabetului chirilic, limba slavă s-a perfecţionat, a suferit modificări esenţiale şi funcţionalo pentru a se automodela ca limbă naţională.

Slavii de astăzi sunt descendenţii grupului de triburi indo» europene care, prin mileniul al doilea! Chr., se aflau pe teritoriile cuprinse între Nipru, Carpaţi, Oder şi Marea Baltică. Ulterior, triburilo de slavi au ocupat un teritoriu vast, cuprins între Elba, Doneţul nordic, Oka, Volga superioară, între litoralul Mării Baltice şi până în regiunen cursului median al Dunării şi Marea Neagră.

Între secolele VI ŞI VII, triburile slavilor, migrând spre apus, au format cehii şi slovacii de astăzi. Restul sclavinilor

pătrunzând în Peninsula Balcanică au dat naştere sârbilor, croaţilor, slovenilor şi bosniacilor actuali care împreună reprezintă grupul sudic al slavilor.

Veneţii, un alt grup de slavi*, au migrat spre apus şi amestecându-se cu luzii (nişte triburi băştinaşe) au format pe **polonii** de mai târziu. Polonii, împreună cu slavii **polabi** şi **pomoreni,** plus cehii şi slovacii, în constituit marele grup al slavilor de apus.

Alte triburi slave (ale antilor) au format nucleul grupului slavilor răsăriteni, cei mai numeroşi astăzi: ruşii, bieloruşii şi ucrainenii.

În a doua parte a mileniului întâi, popoarele slave au întemeiat **state feudale** (timpurii): Bulgaria şi Serbia la slavii de sud

(sec. VII-XI); Kusia kieviană la slavii de răsărit (sec. IX); statul lui Samo la slavii de spus (sec. VII) şi Moravia Mare, Cehia şi Polonia (sec. IX-X).

Între sec. **VI-VII, unele triburi slave** au pătruns şi pe teritoriul ţării noastre fiind **asimilate de populaţia post-dacică** aflată la acea oră pe actualul teritoriu al României. Aceşti slavi s-au întrepătruns etnic cu poporul numit daco-roman, influenţând într-o măsură notabilă limba şi viaţa social-economică a acestuia.

Credinţe ariene... pe Volga

Nu există, ca în cazul celţilor, a germanilor străvechi sau a perşilor, **date suficiente istorice în legătură cu viaţa social-economică a vechilor slavi.** Totuşi, în urma unor cercetări efectuate de către A.

Kiricinikov, A.N. Veselovski, E.V. Anicikov, N.M. Galkovski, V. Mansikka, I. Niederle ş.a., de la începutul sec. XIX au fost obţinute informaţii refenloare la credinţele anterioare creştinării slavilor.

Încă şi astăzi se mai păstrează unele forme ale credinţelor timpurii ole unor popoare din bazinul central al fluviului Volga, cum ar fi unele **popoare de limbă ugro-finică** (mordvinii, marii şi udmurţii) sau **turcice** (ciuvaşii, tătarii şi baskrii) şi asta în ciuda faptului că o parte din ele în trecut la islamism, iar o altă parte s-au creştinat, ca urmare a influenţei misionarilor ruşi care au purces în acele zone în sec. XVII-XIX.

Până la instaurarea în zonă a puterii sovietice, acolo a persistat un mod de viaţă

comunitar cu rămăşiţe gentilice. În bazinul Volgăi, precum şi în toată aria Caucazului s-au putut întâlni cele două elemente principale: cultul agrar şi cultul familial-gentilic al străbunilor.

• Enumerăm, în acest sens, la **marii agapairam: sărbătoarea pluuului, keremet-ozks, saban-ozks;** la morvini: **rugăciunea plugului,** ilte sărbători ale plugului cum ar fi **akatui** (la ciuvaşi) şi **sabatui** (la l". itari şi başkiri), sărbători ţinute, fie după semănat, ca la ciuvaşi, fie înaintea semănatului, la celelalte popoare menţionate.

De regulă, aceste sărbători cu aspecte modeste se ţineau **în crânguri sacre sau pe ogoare.** Se oficiau ritualurile aruncării în foc a unor alimente în chip de **jertfe**

aduse **pământului-mamă.**

Udmurţii puneau ouă sub brazdă, **marii** aruncau zeilor hrană în foc, iar **mordvinii** atârnau, în acelaşi scop, în copacii mai răsăriţi, diferite merinde.

La ciuvaşi se remarcă **ceremonia căsătoriei tainice a plugului cu ţărâna.** Tot **la ciuvaşi** avea loc **rugăciunea pentru ploaie** în timpul căreia se efectuau stropiri cu apă a participanţilor la **actul magic.**

Ţărâna era considerată o femeie însărcinată în perioada înfloririi grânelor*, fapt care impunea restricţii cu motivaţii magice: pămân tul, în acea perioadă „nu trebuia rănit cu hârleţul şi nici ceea ce ieşen din el nu trebuia tăiat, chiar dacă era mare necesitate de-a se obţino materie primă (scânduri, pari etc.) pentru

construcţia de locuinţe.

La **ciuvaşi** se mai remarcă o **şinşe,** sărbătoarea de vară a pământului: *ser prasnike.* Această şinşe proclama **un tabu:** ciocănirea, cosirea, ruperea vegetalelor, uscarea grăunţelor (necoapte), scoaterea pietrei, măcinatul, purtarea cămăşilor vopsite sau pestriţe ori confecţionare! i veşmintelor cu astfel de modele coloristice, toate acestea timp de **zece zile**[48]**.**

Scopul acestui demers colectiv era de-a se feri recoltele de grindină şi alte calamităţi. Am putea cita câteva **siurem,** sărbătoarea agricolă la **mari,** la care participa întreaga **teve** (reuniuni permanenta ale obştii). De această dată,

48 Vezi P.V.Denisov: „Religioznaie verovaniia ciuvaşei, Ceboksari", 1959, pag. 141,

rugăciunile erau oficiate într-un crâno sacru sau de către preoţi numiţi de obşte şi denumiţi *karţi.*

Zei, spirite şi... morţi cu conştiinţă în cadrul cultului funerar se distinge un sentiment cu totul surprinzător: **teama de cel decedat.** Morţii erau pomeniţi ac nişte forţe capabiln a ocroti pe membrii rămaşi în viaţă ai familiei. De multe ori se mergen la cimitir spre a-i invita la praznic, obicei întâlnit la **mordvini.**

Ciuvaşii aveau ritualul rostirii unui **apel magic făcut conştiinţol mortului** pentru a nu deveni agresiv faţă de cei vii. La aceiaşi **ciuvaşi** apare cuvântul *Turu,* ceea ce s-ar traduce *Dumnezeu.*

La **udmurţi** exista, de asemenea, o rostire ritualică prin care morţii erau

invitaţi să plece în existenţialul lor.

La **ciuvaşi** existau protectori ai casei denumiţi *iereh,* păpuşi de sex feminin confecţionate special pentru acest scop şi puse în coşuleţe din coji de tei, care apoi se atârnau într-unul din colţurile tindei.

La **mari,** păzitorul familiei se numea *kudo-vadiş* şi era confecţionat din ramuri înmănuncheate şi ţinute într-o amenajare ritualică denumită *kudo*

La mordvini au persistat, în ciuda influenţei creştine ruseşti, **reprezentările animiste** în care erau prezente mai ales **spiritele feminine.** Spre exemplu, la mordvinii *erzi* era ***Ved-ava*** sau **Mama apă,** ***Vir-ava*** sau **Mama pădurii,** ***Varma-ava***: **Mama vântului,** ***Norov-ava:*** **Mama fertilităţii,** ***lurt-ava:*** **Mama căminului**

dar şi spirite de sex masculin: ***Matâr-paz*** (Zeul pământului), ***Purghine-paz*** (Zeul tunetului) ş.a. (Interesant sufix *„ava”* prezent la denumirile centrelor dacice: Argedava etc...).

Sub puternica influenţă a creştinismului s-a conturat imaginea unui Dumnezeu ceresc, atât la mordvinii erzi, unde era denumit Paz, cât şi la mordvinii moksi, unde se numea *Şkai.*

La *mari* s-au păstrat spirite feminine şi masculine bune sau rele: **mama apei, mama focului, mama soarelui** sau **patronul apei, patronul colibei** etc. Zeii terifianţi erau îmbunaţi la **Siurema** (sărbătoare) cu animale mari, jertfite special. Această jertfă, dacă din cauza sărăciei nu putea fi făcută de capul familiei,

cădea în spinarea fiului acestuia ş.a.m.d.

Şamanii din dumbrava sacră

Keremet era o **dumbravă sacră** unde se jertfeau (la ciuvaşi) animale pentru a se îmblânzi zeii sângeroşi. Keremet se înconjura cu un gard şi **era interzis să se taie din dumbravă orice copac.** La udmurţi aceeaşi dumbravă sacră se numea ***lud.***

La aceste popoare s-au păstrat vestigiile unui cult şamanic.

Astfel, la mari, în afara preoţilor colectivităţii numiţi **Karţi,** se întâlneau **mujanii** (sau **mujediţii**)**,** şamani înzestraţi cu calităţi ieşite din comun, printre care citǎm forţa divinaţiei şi a exorcismului. Erau **temuţi** şi **respectaţi,** întrucât puteau lua legătura cu spiritele, prin intermediul

cărora îşi puteau realiza **obiectivele oculte,** putând tămădui sau putând aduce boli celor care li se opuneau într-un fel.

Şamanii tumurţilor se numeau ***tuno,*** iar la ciuvaşi ei se numeau ***iomzia***. Interesantă aliteraţia **tuno** de la **tumo,** tehnică păgână de vitalizare prin tăcere!

Tuno ai udmurţilor, pe lângă ghicirea viitorului şi puterea de alun (jare a spiritelor rele, aveau harul de interpretare (tălmăcire) a viselor. **Iomzia** ai ciuvaşilor, pe lângă cele amintite, erau deosebit de apreciaţide către obşte pentru înţelepciunea lor, fapt pentru care erau solicitaţi ca sfetnici ideali. Mai aveau şi o altă atribuţie, de această dată pur sacerdotală şi anume aceea a indicării jertfelor, a modului şi a momentului de efectuare a ritualului

propriu-zis.

Vrăjitori şi magie neagră

Komi-zâriani şi **Komi-permeaci** erau popoare plasate în nord-est şi colonizarea rusă le-a influenţat profund în contextul creştinării ortodoxe, proces istoric-cultural înfăptuit în secolul XIV, proces care implică şi o influentă folklorică rusă.

Mulţi autori au implicat problema economiei vânătoreşti în modul de dezvoltare spiritual-culturală a acestor popoare *komi,* **credinţa în spiritele naturii** fiind unul din aspectele acestei evoluţii spiritual-culturale. De altfel, la ruşii arhaici existau corespondenţe cu această existenţă, exemple în acest sens fiind: ***Vorsa*** – **Spiritul pădurii şi Ki// – Spiritul apelor.**

La aceste popoare, **magia neagră se bucura de o atenţie deosebită,** o răspândire masivă având manifestările isteriei feminine denumite **ikotan,** pusă de către cercetătorii dialectici pe seama lipsei anumitor principii active, adică a unor carenţe multiminerale.

La popoarele Komi, multe îmbolnăviri aveau ca explicaţie **deochiul** şi atacurile psihice (magia neagră). Conform concepţiei lor, deochiul se putea declanşa instantaneu, involuntar şi chiar inconştient, ca urmare a unui efect karmic dezvoltat odată cu pronunţarea unor cuvin te cu încărcătură mistică.

Komii preţuiau deosebit de mult pe **vrăjitori,** cărora le atribuiau calităţi extraordinare, supraomeneşti.

Komii-permeaci aveau concepţia că există nişte fiinţe minusculo *(ciude)* invizibile care posedau o forţă subtilă de temut, fapt care îl determina să le aducă jertfe simbolice.

Slavii arhaici preferau zeii tribali...

Sub influenţa creştinismului ortodox, **komii** şi-au făurit conceptul unui **Dumnezeu** denumit de către ei **En**[49]**.**

Guvernul ţarist a exercitat o politică de creştinare artificială a acestoi neamuri de pe Volga. Aceste popoare au protestat religios, acest protevăt luând forma tendinţei de întoarcere la păgânism. Este edificatoare, în acest sens, mişcarea socia-economico-religioasă de la începutul

49 N. edit.: La sumerieni, En.ki (sinonim cu Uranus) era creatorul oamenilor şl „Domnul Pământului" iar semizeii erau numiţi en.si.

Dacii îşi considerau regii semizei, ansi (v. Anzi !), încă din timpul vieţii.

secolului XIX, iniţiată de către prorocul mordvin Kuzma Alexeev. Şi la **mari** n existat, în deceniul al optulea al secolului XVIII, o astfel de opoziţio manifestată sub formă religioasă în cadrul sectei „Lumânarea cea mare” *(kugu-sorta),* sectă născută ca urmare a presiunilor poliţieneşti exercitato asupra marilor necreştinaţi.

Kugu-sorta a simplificat cultul străbun, **interzicând jertfele sângeroase dedicate spiritelor inferioare.** Singurele jertfe admise au fost lipiile, pâinile ritualice şi mierea, acestea putând fi obţinute din recoltele economiei lor patriarhale.

După cum am mai afirmat, **religia precreştină a slavilor nu este pe deplin cunoscută.** Există unele informaţii scrise (privind secolele VI-XII), unele monumente

arheologice şi reminiscenţe ale credinţelor şi riturilor vechi păstrate în literatura etnografică.

Slavii arhaici nu au fost niciodată unificaţi, ceea ce duce a *f 7*

concluzia logică a lipsei unor zeităţi comune, deci a existenţei unor **zei tribali,** lucru valabil şi în privinţa unor elemente de cult proprii numai unui trib sau unei ginte. Această particularitate nu exclude, totuşi, posibilitatea unor rarisime asemănări sau identităţi.

Slavii şi... credinţele pelasgiior

S.A. Tokarev vorbeşte despre existenţa unei forme de **venerare a strămoşilor** în cadrul cultului funerar din perioada orânduirii patriarhalgentilice a vechilor slavi. Existenţa numeroaselor **necropole şi**

movile funerare întâlnite pe întreaga suprafaţă de răspândire a vechilor slavi confirmă acest crez.

Slavii de răsărit şi de apus practicau **incinerarea morţilor.** Este confirmat şi obiceiul înhumării, dar ceea ce reprezintă o solitudine în cadrul ritului funerar este o reminiscenţă a episoadelor vieţii lacustre. Este vorba despre **incinerarea în luntre a cadavrelor, rit întâlnit şi la arienii germani arhaici.**

Reapare, surprinzător, **obiceiul sacrificării calului** odată cu înfăptuirea ritului funerar prilejuit de moartea unui om de vază. Sacrificarea calului era întovărăşită de cea a sacrificării soţiei şi a unuia sau mai multor sclavi ai celui mort. Nu trebuie uitat că sacrificarea calului era un ritual **de**

esenţă arică.

Demn de reţinut este semnificaţia cuvântului ***rai,*** cuvânt de origine slavă, întâlnit la toate popoarele precreştine slave.[50] Nu trebuie să insistăm prea mult în demonstraţia continuităţii orice a concepţiei paradiziace şi prin slavi, căci acest cuvânt *raiş*i semnificaţia sa specială o dovedesc din plin.

La slavii arhaici, **morţii** erau de două feluri: **curaţi** şi **necuraţi.**

1.9 J T ***9***

Cei **curaţi** erau cei a căror moarte se datora bătrânetii sau bolii, **f»**

Cei **necuraţi** erau, de regulă, cei la care moartea a survenit violent: înecaţi, arşi, morţi din căzătură sau dintr-o lovitură,

50 N. edit.: Rai este, de fapt, un cuvânt pelasgic, însemnând rege/împărăţie, de unde sumerianul „sarai” - prinţesă.

din alcool, sinucigaşii, copiii morţi şi nebotezaţi şi, mai ales, vrăjitorii.

Morţii curaţi erau părinţii gintei şi au fost consemnaţi de Thietmar von Merseburg *(Domesticos colunt deos),* care prezintă cu lux de amănunte datele la care ruşii îi pomenesc pe aceşti părinţi, menţionând **sâmbăta părinţilor,** o dată de dinaintea Sfintei Treimi şi

Raduniţa (săptămâna de după Paşti). În Bielorusia, **sărbătoarea dziazilor** se ţinea de mai multe ori pe an iar, cu prilejul ospăţului ritualic, părinţii erau „poftiţi" să se „ospăteze" cu cei vii.

La bulgari şi la sârbi, acest obicei există şi în zilele noastre, atât la ţară, cât şi în oraşe. Este vorba de aşa-numitele *zaduşniţe,* mâncarea şi băutura sunt duse la

cimitir, ele fiind consumate pe morminte.

A rămas până în zilele noastre numele unui astfel de ***părinte*** şi anume *Sciur* (sau *Ciur),* probabil întemeietorul unui trib slav.

La slavii estici s-a păstrat, până în zilele noastre, credinţa în *domovoi,* ***spiritul casei.*** Acest **spirit,** potrivit credinţei slavilor de răsărit, există în orice casă şi stă de obicei pe lângă sobă sau în preajma pragurilor. În mod neştiut protejează pe cei harnici ai casei, dar îi pedepseşte pe membri leneşi sau delăsători ai acelei familii. Domovoi pretinde în schimb respect şi **jertfe necostisitoare,** cum ar fi: sare, pâine, păsat ş.a.m.d. Iubeşte caii frumoşi şi le poartă de grijă, dar dacă nu îi place culoarea unui cal îl ucide!...

Dracula s-a născut... în Rusia?!

Morţii necuraţi, la slavi, inspirau o teamă deosebită. Explicaţia acestui sentiment conţine ceva paradoxal: **teama că însuşi cadavrul acelui mort va reînvia şi va ieşi din mormânt cu scopul de a face rău oamenilor.**

Teama era, desigur, nefirească, deoarece nu corpul acelui vrăjitor sinucigaş sau făcător de rele ar fi putut intra în acţiune după trecerea sa fizică, ci sufletul încărcat cu relele făcute în timpul vieţii sale.

Pentru a-l opri să se scoale din mormânt, **mortul era înţepat pe după ureche** cu un dinte de grapă care se lăsa înfipt în acel loc, sau era **străpuns cu un ţăruş ascuţit în inimă,** până ce vârful

ţăruşului ieşea prin spatele mortului, apoi era îngropat în acest fel, cu credinţa fermă că nu va mai putea ieşi din mormânt, ca ***strigoi.***

Se recurgea la astfel de operaţii magice, întrucât **se considera că altfel acel cadavru va influenţa clima negativ provocând o mare secetă.** Dacă, totuşi, seceta apărea, în ciuda aplicării acestor măsuri bizare, oamenii satului **scoteau cadavrul din pământ şi îl azvârleau într-o baltă.**

Dacă, dintr-un motiv sau altul, cadavrul nu putea fi deshumat se recurgea la un procedeu mult mai simplu şi anume la stropirea mormântului cu apă.

Morţii aceştia **necuraţi** aveau, la slavi, numele de *upâri,* dar la sârbi ei se numeau

vampiri, denumire prin care, la această oră, sunt numiţi cei care se hrănesc cu sânge uman.

Agricultura ca o religie în urma cercetărilor istorice s-a constatat că, în paralel cu formele familiale şi gentilice ale cultului, **la slavii arhaici existau şi culte ale obştilor săteşti legate de exersarea agriculturii.** Datinile, sărbătorile religioase sau magice, nu sunt altceva decât forme de conservare, reminiscenţe ale cultului agrar practicat de slavii vechi în formele familiale sau gentilice.

Nebulozităţile documentaristice sunt şi mai mult accentuate de către efectele de contopire ale acestora în cadrul intenselor procese de creştinare, deci cu sărbătorile creştine propriu-zise. Câteva exemple vor fi

arhisuficiente pentru a lămuri această afirmaţie: este vorba despre *Bratcinele de toamnă,* nişte ospăţuri ale obştei care se ţineau în perioada de după strângerea recoltei; *Sviatki,* zilele dintre Crăciun şi Bobotează, coincizând cu solstiţiul de iarnă, deci şi cu ciclul Crăciun – Anul Nou; **riturile de primăvară** coincizând cu Paştele creştin; **ciclul sărbătorilor de vară** se leagă aproximativ cu ziua Sfintei Treimi (şi în parte cu Ivan Kupala sau Ioan Botezătorul); *lăsata secului* cu începutul primăverii.

Nu există date privind imagini ale spiritelor protectoare ale agriculturii dar există numele mitologice ale unor astfel de spirite: *Kobda, larilo, Kupala, Kostronua, Lei* ş.a., care, pe parcursul perioadei de

creştinare, au suferit un sincretism: *Kupala* – Ioan Botezătorul (*kupati* = a spăla, în limba rusă; (*Lei* – sincretism prin aliteraţie cu Alleluia; *Koleda* avându-şi originea în sărbătoarea străveche a calendelor care coincideau cu *Sviatki* al slavilor arhaici…

Slavii – arieni târzii?

În ceea ce priveşte numele entităţilor supraumane pot fi citate: numele unei **divinităţi solare** – *Svarog* sau *Svarojici* – adorată în ceremonialele agricole ale slavilor arhaici (cuvântul există şi în limba română şi înseamnă o rufă uscată teribil de un soare necruţător), *Dadibog, Hors, Perun* „cel care loveşte" (zeitate a furtunii sau a tunetului) devenit zeu al knezilor ruşi, *Voios* (sau *Veles)* protector al creşterii vitelor, *Mokoş,* zeiţă protectoare a muncilor tipic

feminine, cum ar fi: mulsul, torsul, ţesutul etc: *Rod,* se pare un zeu aflat la un nivel superior în ierarhia zeităţilor slave, rod însemnând *gintă* în limba rusă.

În ceea ce priveşte repartizarea pe grupări geografice a zeităţilor slave, ştiinţa nu şi-a spus ultimul cuvânt. Scriitori şi cronicari medievali din ţările baltice, ca Thietmar von Merseburg, Adam din Bremen, Saxo Gramaticus ş.a., au făcut, în scrierile lor, referiri la unele nume ale unor zei tribali, intertribali sau locali ai slavilor, cum este numele zeităţii *Sviatovit,* divinitate al cărei templu a fost ridicat la Arkona, pe insula *Rügen* şi dărâmat de danezi în anul 1168; *Radogost* – zeul liutcilor, venerat şi de către strămoşii cehilor; *Triglav* – zeul pomoranilor; *Dabog* – zeu al strămoşilor

sârbilor, devenit zeu antagonist al Dumnezeului creştin.

După cum am putut observa, şi la slavii străvechi existau **preocupări satvice agrare,** spirite satvice (luminoase) şi chiar un **zeu al Soarelui** *(Sva rog; * Sva roţici)* ceea ce ne determină să afirmăm că **şi vechii slavi se încadrau în sfera spirituală ariană.**

Pigmentul deosebit de alb al pielii şi al părului (de la blond – blond roşcat la blondul platinat, alb) şi alte date tipoantrologice susţin această afirmaţie îndrăzneaţă. Faptul ca provin de pe ţărmul aceleiaşi Mări Caspice ca şi ceilalţi arieni este, de asemenea, un argument deosebit de serios! Dar de ce anume nu vorbesc aceeaşi limbă cu germanicii şi de ce anume

nu sunt grupaţi intim în coordonatele geografice ale acestor popoare ariene urmează să vedem la locul şi momentul adecvat.

Dumnezeul slavilor e arian!

Vom căuta să adăugăm argumentelor expuse alte argumente la fel de interesante.

Unul dintre cele mai vechi cuvinte folosite de către slavii arhaici este cuvântul *Bog.* Acest cuvânt înseamnă ***Dumnezeu.***

Bog* are un izvor sanskrit,** dovadă în acest sens fiind cuvântul *sanskrit* ***Bhoga, însuşit de *cultura vedo-arică* şi existent şi astăzi în patrimoniul spiritual al hinduşilor.

În iraniana arhaică, *Boga* avea unul şi acelaşi înţeles cu Bog-ul slav şi cu *Bhoga* hindusă. Semnificaţia esenţială a

acestui cuvânt este ***reuşită, noroc.***

Desigur că înlănţuirea perfectă a etapelor în procesul creaţiei divine este exteriorizarea însăşi a Logos-ului divin, această înlănţuire luând, în optica fenomenologică, forma *reuşitei,* a unu*lnoroc cosmic* prin care fiinţa cugetătoare se bucură că există plenar. Este înalta motivaţie a ***Bhagavad-gitei*** *(Bhaga = Domn, Preafericit Stăpânitor Divin; Gita = Cântec; deci* ***„Cântecul lui Dumnezeu”).***

În acest *spaţiu spiritual,* la popoarele despre care am vorbit există **cuvinte de o certă rezonanţă ariană** pe care le reamintim; *ikotan* (la komi), *En, vorsa, kul, mujan, tuno, kudo, Norov-ava, Varma-ava, Virava, Ved-ava* (la mordvinii erzi; o sonoritate asemănătoare unor cuvinte

dacice: Argedava!), *iereh* (la ciuvaşi), *siurem* (la mari), *agapairam, keremet-ozks, saban-ozks* (la mordvini).

Apare un cuvânt *„ciort”* în credinţa slavilor. Karel Erben, un cercetător de origine cehă, face o legătură a acestui cuvânt cu rădăcina slavă a *krt,* care ar fi stat la baza numelui zeului slavilor vestici, *Krodo.* Astfel, *spiritul casei: kret, skret* (la cehi), *skrzat* (la polonezi), *krat* (la letoni) ar fi derivate ale sanskritei rădăcini *Krt (Krit).*

Korociun (Crăciun) ar fi, de asemenea, un derivat al lui *Krt (Krit)* Korociun corespunde sărbătorii de iarnă *(sviatki)* despre care am mai vorbit, coacerii pâinii rituale (idem) practicată în această perioadă, dar şi unei entităţi înfricoşătoare a morţii consubstanţială cu forţa de ucidere

a gerului, a iernii. O expresie rusească sună: *„l-a lovit Korociunul”,* ceea ce înseamnă moartea acelei persoane.

Cercetătorul sovietic S.A. Tokarev are mai mult curaj decât Karel Erben şi se întreabă dacă nu cumva *krt* este legat de reprezentarea dualistă a principiului luminii şi al întunericului ceea ce, referitor la concepţia slavilor arhaici, nu este încă demonstrabil.

Să îndrăznim a lumina ceva mai adânc, cu lanterna spiritului şi anume să deschidem fişierul **corespondenţelor sanskrite ale lui** *krt*, corespondenţe care, pe parcursul escaladării noastre inedite, ne-au salvat în mai multe rânduri. Astfel, întâlnim câteva derivate semantice sanscrite: *Krita* = îndeplinit, înfăptuit, *krta*

= creat, născut, rezultatul unui act; *krytia* = ceremonie magică dar şi *krodha* = ură (cuvânt foarte asemănător cu *Krodo,* numele zeului slavilor vestici).

Având, deci, în vedere ultimele două variante sanskrite enumerate (dar mai ales ultimul), cuvintele slave *Korociun* şi *dort* sunt explicate, *Korociun* (vezi *Krytia)* fiind, fără doar şi poate, o *ceremonie magică* în esenţa ei primară, iar *ciort* (vezi *Krodo,* de la care a pornit digresiunea noastră îndrăzneaţă), nefiind altceva la slavi decât făptura oribilă cosmică, diavolul.

Nu este de mirare că există atâtea corespondenţe lingvistice între *sanskrită* **şi slavă, întrucât slavii înşişi sunt popoare de origine indo-europeană,** ceea ce presupune *izvoare spirituale*

comune cu structurile spirituale etnice ariene!

Bizanţul se desfiinţa, Rusia se creştina...

Au existat două fenomene spirituale remarcabile în viaţa slavilor de răsărit care au influenţat deosebit orientarea ruşilor spre creştinism.

Prima se leagă de **revelaţiile cneazului Vladimir al Kievului,** care, în anul 980, a pus să fie adunate imaginile zeilor *Perun, Voios (Veles), Dajdbog, Hors, Stribog* şi a zeiţei *Mokoş* şi a poruncit supuşilor adunaţi în număr mare ca să le aducă acestor zeităţi jertfe şi să le înalţe rugăciuni.

După opt ani de la această „revelaţie" cneazul Vladimir a avut **adevărata**

Revelaţie. A preluat creştinismul din Bizanţ, impunând întregului popor convertirea la creştinism. Curând, şi slavii sudici au trecut la creştinism.

Vechii zei şi-au pierdut numele dar atributele lor au fost transferate deosebit de natural noilor sfinţi. Perun şi-a predat atributele Sfântului Ilie, Voios (Veles), se pare zeu ocrotitor al vitelor, sfântului Vlas, zeiţa Mokoş, sfintei Paraschiva sau Sfintei Vineri.

Celălalt fenomen care a influenţat viaţa spirituală a ruşilor se leagă de faptele cnezilor ruşi care, începând cu ultimele decenii ale secolului XI şi continuând cu secolul XVI, reuşesc să pună bazele unui **stat unitar (sec. XV) cu capitala la Moscova,** după ce, cu ajutor militar

occidental, se debarasează de suveranitatea tătară a Hoardei de Aur.

Fenomenul propriu-zis are loc **în urma căsătoriei lui Ivan al III-lea cu fiica ultimului împărat bizantin.** Din acel moment, biserica ortodoxă rusă şi-a asumat cu", de la ea putere" idei ca: *Sfânta Rusie* = unica păstrătoare a credinţei creştine; poporul rus = *Noul Israel*; Moscova = *A Treia Romă*\| poporul rus = *Poporul ales*\| Moscova = ultima şi singura capitală a creştinilor; statul moscovit = etern; suveranul rus (prin căsătoria sa) = *„unsul lui Dumnezeu",* cu toate avantajele economico-politice şi istorice decurgând din acest nume, avantaje care au culminat cu înscăunarea ca ţar (împărat) a lui Ivan cel Groaznic (1547), al cărui nume suplimentar

spune multe!

Este bine ca lectorul spiritualizat să reţină ideea că **ruşii au exacerbat cultul formal,** asemenea tuturor popoarelor care practică religia ortodoxă, acumulând perioade enorme nemulţumirile social-politice înserate unei societăţi cu religie eminamente statică şi conservatoare. Aceste nemulţumiri aveau să izbucnească sub forma revoluţiei bolşevice din 1917, condusă de către Lenin, creând paradoxul politico-social şi religios al unui popor creştin ortodox care refuză să asculte de îndemnurile christice, ce consistă într-o toleranţă fără margini faţă de cel (cei) care ţi-a (au) făcut un rău.

Această izbucnire violentă şi sângeroasă a avut, ce e drept, un *mobil*

christic deosebit de înalt: făurirea unei societăţi perfecte în care toţi indivizii să aibă acces la viaţa socială, fără niciun fel de deosebire.

Dar modul de rezolvare al acestui deziderat sublim a fost eronat... întrebare pentru cititorul spiritualizat: nu cumva au fost prezenţi, şi în acest caz, „consilieri”?”

Romanii nu doreau Siberia...

Am arătat că slavii arhaici blonzi au fost un popor încadrat în *sfera spiritualităţii ariene, ei înşişi de origine ariană*.[51] Din nefericire au existat **doi factori care au frânat evoluţia lor spirituală:** *un factor* ***en*** **dogén,** care consistă în blândeţea specifică acestei etnii şi **apariţia deosebit de târzie a creştinismului** ca factor

51 Conform tuturor datelor tipoantropologice şi antropometrice, plus argumentul originii lor pericaspice!

modelator al manifestării lor moral-sociale.

Cu toate că erau de origine indo-ariană, ei nu erau nici cruzi, nici agresivi ca popoarele germanice, spre exemplu. Au fost **un popor blând** şi ca o dovadă a blândeţii lor stă faptul că Hoarda de Aur a Hanului tătăresc a reuşit să-i subjuge o perioadă istorică atât de îndelungată.

Un anume **regres tehnic** a însoţit această stare de lucruri până în deceniul al V-lea al secolului XX, când, în urma încheierii celui de-al doilea război mondial, „poporul sovietic”, luând ca model civilizaţia germană, a cucerit culmile tehnicii mondiale lansând primul satelit pe orbita circumterestră având un om la bord. Modul în care au luptat în marile lor războaie a demonstrat faptul că sunt totuşi

nişte **adevăraţi viteji!**

Nu se ştie până în prezent de ce romanii nu au fost tentaţi să ocupe pământurile locuite de către slavii antici, dar ceea ce se ştie este că **slavii antici nu au oferit ocazia să fie atacaţi. Ei s-au aşezat** (mai ales ruşii de astăzi) **în zone geografice deosebit de friguroase şi mai puţin roditoare, ceea ce pentru romanii hrăpăreţi, vicleni, cruzi şi leneşi nu era o tentaţie.** Căci, aşa cum s-a văzut, **aventurile lor militare s-au petrecut îndeosebi în zone mediteraneene sau în zone cu climat temperat** şi, cu o singură şi greu explicabilă **excepţie,** într-o zonă rece: **Anglia** de astăzi (din punct de vedere spiritual atacul împotriva britanicilor a fost, de fapt, **atacul împotriva**

druizilor).

În pădurile Rhinului, **romanii** nu căutau bunuri materiale, ci ei **căutau să se confrunte cu germanicii,** care au reprezentat un pericol ce s-a dovedit, în cele din urmă, fatal pentru Roma.

Romanii au fost propulsaţi de către forţa demonică împotriva tuturor popoarelor apropiate de Dumnezeu: dacii, germanicii, părţii, celţii, iudeii (care, **în acea vreme, încă nu comiseseră păcatul suprem: răstignirea lui Iisus).**

În vulgul roman şi-au găsit refugiul toate otrăvurile diavolului: lenea, trândăvia, destrăbălarea, ura, lăcomia, minciuna, sperjurul, trădarea şi multe alte puroaie diavoleşti, cel mai detestabil dintre acestea fiind păgânismul politeist.

A fost cel mai leneş, cel mai viclean şi cel mai incult vulg din câte a pomenit Pământul şi un astfel de vulg trebuia hrănit, şi încă bine, nu oricum! Singura soluţie era prădarea popoarelor productive, adică a popoarelor armonizate cu divinitatea **(în concepţia ariană, munca este cea mai importantă valoare a civilizaţiei umane).**

Bineînţeles că această **prădare sângeroasă** pretindea ostaşi excepţionali, războinici de neînvins. Şi dată fiind firea pipernicită a romanilor, **viclenii generali ai Romei s-au folosit de mercenari robuşti** ca numibienii, germanii, galii, dacii etc. Aceştia au câştigat bătăliile, nu Roma! Cu unii dintre aceştia a fost înfrântă Britania (dar nu şi Persia!).

Diavolul a acţionat împotriva slavilor printr-un alt popor diabolizat, la acea vreme, tătarii. Dar după cum am văzut nu au reuşit să-i clintească de la acea credinţă pe slavi.

Capitolul VII

MOŞTENIREA ARIANĂ

Contribuţia germană

Publius Cornelius **Tacitus,** în cartea sa, intitulată: *„Despre germani şi originea lor”*[52], descrie **modul satvic (luminos, optim) în care germanii îşi duceau viaţa,** având drept palate şi temple pădurile sălbatice al Rhinului. Tacitus, la rândul său, unul dintre puţinele spirite docte şi imparţiale pe care le-au avut romanii, menţionează, fără a-şi putea înfrâna

52 „De origine et situ germanorum”

admiraţia, că **germanii umblă aproape goi în aceste păduri, iar pe copiii lor îi dezbracă în pielea goală şi îi expun razelor Soarelui pentru a-i creşte sănătoşi şi rezistenţi.**

Tot în această carte a sa, acest bărbat spiritualizat creează o antiteză flagrantă între modul viciat în care romanii (şi mai ales matroanele romane) îşi petreceau existenţa, în timp ce zăngănitul armelor germane se distingea tot mai ameninţător la porţile imperiului. Este o funestă şi indirectă profeţie ce nu şi-a aşteptat, după moartea lui Tacitus, mult prea mult timp, împlinirea!…

În acel pasaj demascator, Tacitus menţionează că în ciuda cvasigoliciunii lor, **femeile germane erau deosebit de**

caste, ca şi bărbaţii lor. De altfel, aceasta în timp ce matroanele romane îşi acopereau grijulii trupul cu veşminte, pândeau momentele în care bărbaţii lor cădeau beţi pe sub mese şi invitau sclavii să le potolească bolnă-viciosul libido… Iar dacă sclavii întârziau să apară, nu ezitau a apela la asini.

Dacă un mare istoric al Romei i-a denigrat într-atât pe consanguinii săi, lăudându-i pe duşmanii Romei, adică pe germani, permiteţi-ne să evidenţiem **înalta şi nobila contribuţie pe care urmaşii anticilor germani şi-au adus-o, peste veacuri, înspre propăşirea fiinţei umane!**

Popoarele germane s-au instalat, încetul cu încetul, în actualele lor ţinuturi,

elaborând o cultură robustă care nu sfida pe cea a lumii creştine şi latine, ci dimpotrivă, îi conferea contururile care, fără intervenţia lor creativ-intelectuală, sfârşeau prin a se estompa regretabil. Averi inestimabile au adus culturii mondiale anglo-saxonii de pe teritoriul Britaniei, francii de pe teritoriul Franţei şi Germaniei, vizigoţii din Spania de astăzi, longobarzii de pe teritoriul Italiei, scandinavii (mai ales cei din Islanda) **făurind ceea ce istoria denumeşte viaţa intelectuală a Evului Mediu timpuriu.**

Contribuţia anglo-saxonă în jurul anilor ’600, anglo-saxonii au fost creştinaţi de către misionari irlandezi, acest zel al misionarilor irlandezi putând fi, în acest context, considerat un ecou al atitudinilor christice ale arhaicilor druizi I

Din Northumbria şi până spre sudul Angliei au început să apară multe mănăstiri, care erau în fapt tot atâtea centre de cultură.

Presimţind (ca nişte adevăraţi ***clarvizionari)*** perenitatea limbii latine şi intangibilitatea scrierilor lor secrete în alfabet ogamic, **mulţi slujitori ai acestor centre spirituale au efectuat transcrieri şi traduceri ale textelor antice în limba latină.** Dar ca nişte adevăraţi iubitori ai pământurilor şi neamurilor lor şi ca nişte adevăraţi creatori, ei nu s-au limitat la aceste traduceri ci, în limba irlandeză şi anglo-saxonă, au început să aştearnă lezaurul lor folcloric împreună cu scrieri lirice de inspiraţie proprie.

Una dintre personalităţile remarcabile ale intelectualităţii creative a acelui timp a

fost **Aldhelm (650 – 709),** un nobil saxon din provincia meridională Kent, socotit ca fiind primul scriitor şi erudit anglo-saxon şi prima personalitate de această factură a Angliei. Preţuit de către Alfred cel Mare pentru talentul său liric, Aldhelm, **episcop de Sherborne,** ora înzestrat şi cu talent muzical şi de arhitect, **biserica din Bradfordon-Avon fiind proiectată de către el.** De formaţie umanistă, pasionat cunoscător al poeziei contemporane şi al clasicilor latini, a scris ***Monumentala Germaniae Historica, o*** operă istoriografică, ***Elogiul Fecioarei şi Elogiul Fecioarelor,*** scrieri încărcate metaforic, dedicate slujitorilor bisericii.

Beda Venerabilul (672 – 735), considerat cel mai mare erudit al Evului

Mediu timpuriu şi latinist al Northumbriei, şi-a făcut ucenicia culturală printre călugării irlandezi. Şcoala din Jarrow, care-i aparţinea, avut un prestigiu european. Prin personalitatea şi creativitatea sa pluralistă, Beda Venerabilul prevestea apariţia unor personalităţi cu (jen creativ pluralist, cum a fost la germani Goethe.

Erudit în diverse domenii ale cunoaşterii, Beda Venerabilul a creat opere de filosofie, teologie, un tratat de metrică, o istorie naturală, o cronologie universală fondată pe studii profunde de astronomie, diverse biografii şi istoria ecleziastică a popoarelor din Anglia, opera sa de căpetenie, fără de care cunoaşterea istoriei Angliei (până în anul 31) nu ar fi fost posibilă.

Alcuin (735 – 804), aparţinând anglilor din Northumbria, era şeful şcolii din York. A călătorit, atât la Roma, cât şi la Paris. În călătoria de la Roma l-a cunoscut personal pe Carol cel Mare, căruia i-a dedicat versuri elogioase. Sub protecţia acestuia a fondat la Paris ***„Schola Palatina”,*** predând acolo ***„Cele şapte arte”.*** A stat la Paris zece ani şi, reîntorcându-se în Anglia, a fondat o şcoală tipică de studii umaniste:

Opera vastă a lui Alcuin înmănunchează lucrări de dialectică, retorică, astronomie, matematică, gramatică, muzică, reprezentând sinteze ale cunoaşterii din acea epocă.

Un fenomen ciudat: **invazia danezilor, în timpul căreia a fost devastată şi**

distrusă biserica din Northumbria şi incendiate vestitele ei biblioteci, a determinat mutarea centrului în Wessex, o zonă sudică.

Alfred cel Mare (848 – 899), luminatul rege saxon încurajează înflorirea acestui nou centru. În acest rege s-au strâns multe virtuţi, cum ar fi cea de războinic, de om de stat, de excelent administrator şi de mare om de cultură. A fost partizanul unei complete instrucţii culturale şi a edificării culturii. A fost un mare reformator al învăţământului, acţiune în care s-a ajutat de călugări străini, aduşi special de către el, şi deosebit de bine plătiţi!

A fost cel care s-a îngrijit personal de valoroasa compilaţie numită *Cronica din Winchester.* Denumirea de Winchester se

trage de la capitala regatului său. Această cronică este o istorie a anglo-saxonilor. Sub îndrumarea sa au fost adunate şi transmise în saxonă operele lirice din Northumbria.

A învăţat latina la vârsta târzie demonstrând un spirit intransigent şi a tradus el însuşi celebra *Istorie universală,* al cărui autor era teologul spaniol al secolului V), Oprosius, apoi *Regula pastorală* a lui Grigorie cel Mare, *Istoria ecleziastică* a lui Beda Venerabilul şi *Consolarea filosofiei* a lui Boethius.

Goţii erau... geţi!

Wulfila (310 – 383) era originar din părţile Dunării de jos şi se trăgea dintr-o familie de goţi creştinaţi. Prin traducerea Bibliei, Wulfila şi-a adus o contribuţie indescriptibilă la lumânarea conştiinţei

germane şi la înnobilarea limbii gotice. Datorită culturii sale vaste a primit misiuni diplomatice la curtea Bizanţului şi a fost uns ca episcop-misionar la Constantinopol (în anul 340), el fiind primul episcop al goţilor ariani, a germanilor norddunăreni. Avem multe informaţii preţioase din partea discipolului său, Auxentius din Durostor, din care rezultă că Wulfila îşi ţinea predicile în limba gotică, greacă şi latină, într-o manieră lingvistică ireproşabilă.

Pentru traducerea Bibliei, acest erudit şi spiritualizat **a inventat un alfabet criptic,** alcătuit din cele 27 semne care stau la baza scrierii

N. edit.: Wulfila înseamnă ***Jiul lupilor”*** iar „lupii” erau geto-dacii! însuşi Apollo era supranumit ***Likaios*** (Lupul), ca şi

Leto, mama sa. De unde şi opera etruscă ***„Lupoaica şi gemenii”,*** adică Leto şi Gemenii Divini ai. Daciei, Apollo şi Arthemis în Deltă, un braţ era numit ***Stroma*** (Gura Lupului), ceea ce ne dezvăluie **simbolul steagului dacic:** Dunărea – Oceanul Primordial (Şarpele) şi Delta Dunării (gura de lup), ca **simbol al Oamenilor Primordiali**! Un mare secret al Omenirii a fost dezlegat, după 2000 ani, acum! (E.D.)

gotice wulfiliene, din care **18 semne provin din scrierea uncială greacă, o altă parte din alfabetul latin şi o mai mică parte fiind pur şi simplu inventată de Wulfila.***

Este bine să se ştie un amănunt: **această scriere criptică nu trebuie confundată cu scrierea gotică uzitată în**

literaturile occidentale (manuscrisele din secolele **XII-XIII**) **şi anulată oficial în 1943!**

Într-un vestit *pergament purpuriu* cu litere aurii şi argintii denumit *Codex argenteus,* păstrat în biblioteca Universităţii din Uppsala, figurează textul Evangheliilor, epistolele apostolului Pavel, Faptele Apostolilor şi alte câteva fragmente din Vechiul Testament.

Lordanes (secolul VI) este un alt ilustru scriitor şi erudit de origine gotică. A scris o istorie a romanilor (de la origini şi până în anul 551), *„Despre originea şi faptele goţilor”,* cunoscută şi sub numele de *„Getica”.*

Lordanes avea ferma convingere că goţii provin din neamul geţilor, fapt

care corespunde perfect presupunerii noastre că getodacii erau de origine ariană şi, chiar mai mult, erau nucleul etnic arian, transmutat în Europa carpatică! Astfel, această variantă, numită în latină *„De origine actibusque Getarum”*, vine să confirme, prin corectările unui got erudit al timpurilor trecute, teoria noastră!

Iordanes a dat dovadă de o mare noblețe şi imparţialitate, recunoscând meritele culturale ale Imperiului Roman de Răsărit. Prin lucrarea sa ingenios concepută, incluzând relatări istorice, cântece eroice ale goţilor arhaici şi legende gotice, Iordanes a oferit istoriei date inestimabile despre întreaga epopee istorică a goţilor.

Bărbaţii iluştri ai goţilor

Martin din Bracara (sec. VI), de origine vizigotă, a scris tratate de teologie, morală, de drept canonic şi poezie în limba latină într-o perioadă bogată în evenimente (Conciliul al doilea din Toledo, anul 527), perioada propice extinderii sistemului scolastic în Spania, a convertirii vizigoţilor la creştinism (589) şi a pătrunderii culturii laice în straturile sociale vizigote şi hispano-romanice. Era perioada în care înşişi monarhii vizigoţi din Toledo erau înflăcăraţi şi însetaţi de cunoaştere, compunând în acelaşi timp şi versuri.

Johanes, vizigot de origine, a studiat în aceeaşi perioadă la Constantinopole, în şcolile cu predare în limba greacă şi latină. Revenit în Spania scrie o *Cronică* detaliată privind viaţa lumii răsăritene din acea

N. edit.: P.L. Tonciulescu ***(„RAMANIA – Paradisul regăsit”*** şi ***„Secretele Terrei”*** – vol. I) a demonstrat că alfabetul lui Wulfilla aparţine, de fapt, strămoşilor noştri! Şi atunci, a greşit Iordanes când îi „confunda” pe goţi cu geţii iar vizigoţii îl considerau pe Zalmoxe părintele lor? Unii autori afirmă că… goţii erau geti!

Perioadă şi fondează mănăstirea din Biclara. Conform lui Mario Ruffini, ***„Johanes Biclarensis Chronica”*** este unul dintre cele mai importante documente despre istoria vizigoţilor din cea de-a doua jumătate a secolului VI.

Isidor (560 – 636), episcop de Sevilla, a fost un spirit enciclopedic comparabil cu Boethius, Cassiodor şi Grigorie cel Mare, un spirit care s-a impus întregului Ev Mediu

european.

Fin cunoscător al anticilor, Seneca, Cicero, Pitagora, Quintilian, Plinius, Ptolemeu şi al altor clasici, Isidor a scris lucrări enciclopedice, teologice, etice, ştiinţifice, istorice, de drept canonic, comentarii elevate ale Vechiului Testament, cum ar fi ***Etimologiile***, o lucrare de sinteză a tuturor cunoştinţelor epocii sale. Lucrările lui Isidor se remarcă printr-o robustă manieră de sistematizare a datelor, prin claritate.

Dintre scrierile sale cu caracter istoric citǎm: ***„Despre bărbaţii iluştri”,*** o lucrare în care Isidor face bibliografia a 46 de scriitori aparţinând sec. V-VI; ***„Chronicon”,*** un compendiu de istorie până în anul 616); ***„Istoria regilor goţi,***

vandali şi suevi”, opera sa de căpetenie, tratând istoria vizigoţilor până în sec. VI.

Operele lui Isidor au reprezentat subiecte obligatorii în învăţământul occidental, îmbogăţind cultura Evului Mediu apusean.

Teodoric, rege ostrogot, a ştiut să se servească de diferite personalităţi aparţinând vechilor instituţii romane. Printre acestea îl citǎm pe **Cassiodor (485 – 578),** de numele căruia este legată întemeierea mănăstirii din Calabria, devenită ulterior centru de studii, posesoare a unei renumite biblioteci. A avut meritul de salvator a multor opere antice. A fost autorul ***Istoriei goţilor,*** **operă pierdută,** dar transmisă indirect şi a unor lucrări de literatură, politică, filosofie, gramatică,

teologie, istorie, muzică.

Boethius (480 – 524) a fost considerat ultimul filosof latin şi primul filosof scolastic. Opere: ***De instituţione arithmetica, De instituţione muzica, De geometria*** şi ***Consolarea filosofiei.*** A fost întemniţat şi decapitat datorită opoziţiei sale faţă de puterea ostrogotă.

Cu toate că aceştia doi din urmă nu au fost de origine germanică certă, totuşi s-au încadrat în prodigioasă mişcare medievală a culturii ostrogote.

Longobardul Diaconu

Wamfrid (724 – 799) denumit şi **Paulus Diaconus,** de origine longobardă, a studiat la Pavia, la şcoala de pe lângă curtea regală. Era un bun cunoscător al limbii greceşti, al unor opere ale clasicilor Plinius,

Beda Venerabilul, Isidor din Sevilla, Grigorie cel Mare şi alţii. Compune, la început, poeme în limba latină.

Luându-l ca model pe regele longobard Ratchis, la o vârstă destul de înaintată (anul 780), se retrage în vestita mănăstire Monte Cassino.

Cu prilejul unei plecări la Aachen (Aquisgrana) îl cunoaşte pe Carol cel Mare, care îl ia la curtea sa. Aici, Wamfrid a predat greaca uneia din fiicele împăratului, a publicat poeme, a elaborat manuale şcolare, culegeri de predici, comentarii la unele opere ale lui Grigorie cel Mare şi o cronică a episcopilor din Metz, devenită ulterior etalon de cronici episcopale.

Reîntorcându-se, după şase ani, la Monte Cassino a scris o istorie romană

cuprinzând evenimente de la Constantin la Iustinian. *Istoria romană* a devenit ulterior manual oficial în marile şcoli medievale.

Tot la Montecassino scrie monumentala sa operă *„Istoria longobarzilor”,* în care tratează evenimentele de la origini până în anul 744. Istoria longobarzilor este valoroasă nu numai pentru conţinutul documentaristic, ci şi datorită unor procedee şi elemente stilistice captivante, cum ar fi efluviul liric care le străbate, miraculosul şi fantasticul care-i înnobilează opera.

Protectorii poeţilor erau... vandalii

Şi în regatul vandalilor s-a instaurat o atmosferă de interes deosebit pentru activitatea intelectual-culturală, Cartagina, prin şcolile şi teatrele ei fiind un model, în

acest sens. Procopius aduce precizări (op. cit. II, 6,7), în sensul că poeţi locali compun poezii elogiatoare la adresa nobililor vandali.

Regele vandal **Geiseric,** dând dovadă de o mare transparenţă faţă de cultura clasică latină, învaţă, la o vârstă înaintată, limba latină, putând dialoga direct cu supuşii romani.

Conform lui H. Schreiber toţi regii vandali care i-au succedat lui Geiseric au dat dovadă de una şi aceeaşi transparenţă culturală. În primul rând **Hinerich,** apoi **Gundhamund,** care se înconjurase de o elită de erudiţi şi poeţi sau Thrasmund şi soţia sa, **Amalafrida** (crescută la curtea din Bizanţ) au devenit **protectorii poeţilor,** impulsionând pe nobilii vandali, în direcţia

protejării oamenilor de valoare.

Astfel, pe vremea domniei lor, în Cartagina a devenit cunoscut poetul **Blosius Aemilianus Dracontius.** Este posibil ca acest poet să fi fost chiar de origine romană, căci **germanicii nu puneau bariere de natură etnică, atunci când era vorba de dezvoltarea culturii.** Şi în general! Păstrarea însăşi a limbii latine de către germanici este dovada superiorităţii rasei lor, în comparaţie cu romanii care distrugeau tot ceea ce nu se înscria în tiparele lor cultural-etnice sau politice!

În *Codex Salmasianus* este păstrată o antologie de poezii a creatorilor locali, antologie datând din secolul VI.

Iar dacă **regii vandali ai acelor**

timpuri s-au dovedit a fi nişte vajnici păstrători ai culturii ţărilor supuse este de la sine înţeles că întreaga rasă ariană este caracterizată de acest nobil avânt, ca rasă menită să se reliefeze, dar nu prin forţă, ci prin mijloacele spirituale, cele mai elevate!

Mai mult decât atât, pentru a fuziona cultural cu popoarele supuse cândva puterii romane, popoare deja adoptatoare de limbă şi nume latinice, germanii cuceritori adoptau, la rândul tor limba şi denumirile, numele proprii latinice. În dorinţa lor de armonizare făceau totul de aşa manieră încât lucrurile să nu poată lua decât un curs limpede şi frumos!

Francii şi danezii s-au grăbit să-şi scrie istoria...

Georgius Florentius Gregorius (538 – 549), episcop de Tours (anul 573) este unul dintre aceste exemple luminoase. Se trăgea dintr-o familie de nobili franci şi a fost educat la Şcoala episcopală din Clermont.

A scris comentarii (tratate de exegeză), tratate de dogmatică, de liturgică, biografii ale Părinţilor Bisericii. Dar opera principală a acestei mari personalităţi este *„Istoria francilor”,* compusă din 15 cărţi, debutând cu legende (până la cartea a cincea) şi continuând cu fapte şi evenimente, la unele dintre ele fiind el însuşi martor. Este o operă în care accentul subtil cade pe moravurile şi concepţiile contemporanilor

săi. Autorul excelează prin imparţialitate, descrierile evenimentelor se fac simplu (şi cu atât mai inteligibil!), comentariile devin atrăgătoare prin cursivitatea limbii (latine), utilizată cu o rară spontaneitate şi vigoare.

Saxo Gramaticus (aprox. 1140 – 1216), scandinav de origine, s-a ridicat din călugăr la rangul de secretar al episcopului din Lund şi ulterior la rangul de înalt demnitar la curtea regelui danez Waldemar I.

Opera sa *Gesta Danorum* (Istoria danezilor) redă legende şi cântece arhaice, ridicându-i astfel valoarea literară. Istoria danezilor este alcătuită din 16 cărţi. Din cartea a zecea, autorul se debarasează de

— legendele arhaice şi cântecele care au dat coloritul fascinant al operei şi oferă

date istorice de un interes înalt şi de o mare complexitate.

Gramaticus este, conceptualmente, prezent în opera sa pe două planuri:

Partizan al centralismului politic monarhic;

Ca scriitor cu sânge de viking, care dă descrierilor de luptă autenticitatea atroce a scenelor de odinioară, vădind, în acest fel, capacităţi de mare psiholog empiric şi totodată virtuţi de zugrăvitor neîntrecut al scenelor şi de literat care stăpâneşte un stil de-a dreptul captivant.

Capitolul VIII

„CONSILIERII NEGRI” AI LUI SATAN

Istoria Omenirii în alb şi negru

Am amintit de **învingerea pe plan**

militar a rasei negre de către prinţul arian Rama. Luptele au fost de foarte lungă durată şi arienii au avut de înfruntat nişte arme deosebit de bine dotate din punct de vedere al tehnicii militare. **Cruzimea negrilor a fost ieşită din comun**[53]**,** atât faţă de rasele albe supuse, cât şi faţă de oştenii lui Rama.

Victoria oştilor ariene s-a produs ca urmare a înzestrării intelectuale deosebite a prinţului Rama şi a tuturor oştenilor săi. Dar este lesne de înţeles că ura acumulată în timpul confruntării cu războinicii negri nu s-a putut stinge. Această ură a rămas atât de adânc înrădăcinată în inima popoarelor ariene, încât numai simpla

53 N. edit.: Teama de „invazia neagră” s-a perpetuat în folclorul românesc!... Amănunte în „Dacia Preistorică” {Ed. OBIECTIV).

vedere a romanilor le-a redeşteptat ura transmisă prin viu grai din generaţie în generaţie...! Căci **romanii de-acum două mii de ani nu erau ca latinii de acum, ci aveau o culoare deosebit de apropiată de cea a africanilor de astăzi şi toate celelalte caracteristici antropofizionomice ale mediteraneenilor,** dintre care amintim: părul negru şi creţ, ochii migdalaţi spre rotunzi, nas turtit, pometii proeminenţi, buze cărnoase, statura mică şi robustă la care se adăugau caracteristici psihologice (pe care arienii nu le vor tolera niciodată), cum ar fi, de exemplu: lăcomia peste limită (hrăpăreţi), agresivitatea, violenţa, netoleranţa, lenea, viciul, răutatea, viclenia, egoismul etc.

Comportamentul oştirii lui Alaric **în Roma** pustiită dovedeşte, totuşi, că, în ciuda acestor tare ale duşmanilor romani, **vizigoţii au ştiut să se reţină de la orice acte barbare** îndreptate împotriva valorilor spiritualartistice (statui, temple etc.).

Lupta Romei cu Dumnezeul-unic

Credem că altele erau cauzele care îi determinau pe romani să se teamă de practicile acelor yoghini duri – druizii!

Pentru a înţelege aceste cauze, vom face nişte incursiuni chiar şi în istoria Daciei străvechi, pentru a ne da seama, printre altele, de **legătura care există între teama romanilor de preoţii druizi şi între distrugerea sanctuarelor de la Sarmizegetusa.** Căci despre teama pe care druizii o inspirau forţelor militare şi politice

ale Romei, istoria nu prea a făcut comentarii!

Vom aminti cititorilor că **romanii aveau obiceiul de a angaja mercenari din rândul popoarelor supuse.** Rând pe rând au angajat astfel de ostaşi plătiţi din rândul tuturor popoarelor cucerite de ei, printre aceştia numărându-se **şi ostaşii iudei.**

Atât printre romani, cât şi printre iudei erau preursiţi, duşmani ai Dumnezeirii şi ai armoniei christice, chiar înaintea venirii Domnului Iisus Christos printre oameni.7

Din punctul de vedere al principiului transcendenţei, această duşmănie este logică, deoarece efectele principiului transcendenţei acţionează asupra spaţiului şi timpului, anihilându-le.

Aceşti antihriştii au urât Dumnezeirea încă din burta mamei lor, argumentul cel mai trainic în acest sens fiind **actul de răzvrătire împotriva Dumnezeului-unic** pe care ei l-au renegat în pustietăţi prin turnarea viţelului de aur, la care apoi s-au închinat.

Al doilea act şi cel mai oribil este **crucificarea fiului lui Dumnezeu!**

Cu toate că acest sacrilegiu abominabil[54] se petrecea cu mii de ani înaintea cuceririi Britaniei (anul 43 d. Hr.) şi a Daciei (anul 106 d. Chr.), din sufletul scârnav al antihriştilor nu dispăruse ura împotriva Dumnezeului-unic, şi chiar se şi înteţise.

Venind în Britania ca oştire plătită de

54 Idolatrizarea viţelului de aur în pustie!

şchiopul şi bâlbâitul împărat Claudius r e subînţelege că, prin intermediul şefului lor, **au inspirat moşneagului de Claudius toate ideile nefaste** care aveau să spulbere puterea militară şi spirituală a băştinaşilor.

Două soluţii de acest fel au fost de ajuns: **înscenarea Marelui bâtlan**[55]**,** un alt fel de *Cal troian* prin care britanii au fost amăgiţi să cedeze în faţa trupelor romane şi incitarea autorităţilor militare romane împotriva druizilor.

Ludeea şi forţele oculte

Istoria a demonstrat că, **ori de câte ori s-a ridicat o mare forţă mili**

1 t A

tară, în spatele ei s-a aflat o forţă

55 Vezi „Eu, Claudius împărat” şi „Claudius-zeul” de Robert Graves.

mai mult sau mai puţin ocultă. În această ordine de idei se poate afirma cu siguranţă, că, chiar dacă nu a existat în spatele unei iniţiative militare o anumită ideologie bine consolidată, s-a întâmplat ca măcar **conducătorul istoric** al acelei acţiuni să fi avut un **mentor** ieşit din comun, cum a fost cazul lui **Alexandru Macedón,** al cărui mentor a fost însuşi Stagiritul, marele **Aristotel.**

Ludeea a fost o zonă mereu cotropită, chiar şi înaintea naşterii *învăţătorului.* Obiect al rivalităţii dintre Babilon şi Egipt, la sfârşitul secolului VII Î. Chr, este ocupată de Alexandru Macedón (332 Î. Chr.), apoi stăpânită de Egiptul elenistic şi de către Siria elenistică.

Ludeea respiră o foarte scurtă vreme

aerul libertăţii, ca urmare a victoriei răscoalei conduse de către Iuda Macabeul (mijlocul secolului ÎI Î. Chr.).

Între anii 63 Î. Chr. Şi 44 d. Hr. Iudeea cade sub cotropire şi stăpânire romană, luând binecunoscutul statut de **provincie romană. Sub această ocupaţie becisnică, Iudeea va trăi nişte ani care vor lumina într-un fel cea mai terifiantă scenă pe care Cosmosul a văzut-o vreodată: crucificarea Fiului lui Dumnezeu al cărui nume europenizat îl cunoaşte azi toată Terra. Este vorba despre Domnul** şi **Mântuitorul Omenirii, Iisus Christos!**

După cum am mai afirmat, autorii acestei crime cosmice au fost reprezentanţii satanici ai iudeilor şi

militarii romani din Ierusalim, aflaţi la acelaşi grad de satanizare cu discipolii lui Ana şi Caiafa.

Subtilul cititor trebuie să reţină ideea că forţele satanice se declanşau cu un inexprimabil patetism peste tot pe unde armatele Romei îşi creau loc cu spadele lor scurte precum însăşi mintea lor! **Era scris** ca demonul să fi împingă pe romani în Iudeea tocmai ca acolo să se petreacă vânzoleala satanică ce avea să-şi atingă apogeul prin **crucificarea Mântuitorului. Era scris** ca un popor de idolatri, romanii, să cotropească un popor, evreii, care de la început s-au numit Israel, adică poporul ales al lui Dumnezeu. Căci **numai prin reunirea exponenţilor lor cei mai satanizaţi putea să se comită suprema**

crimă!

Desigur, subtilul cititor a înţeles că **pe dramatica scenă a istoriei existau două forţe care acţionau propulsate de două motivaţii istorice:** una **divină,** reprezentată de **sfera spiritualităţii ariene** şi una **satanică,** reprezentată de către sângerosul **complot romanic.**

În această optică, cititorul subtil este îndreptăţit să întrebe cine anume a reprezentat **arianismul** în Iudeea, căci după cum se ştie iudeii orau de origine arabo-semitică, nicidecum ariană[56].

Arianismul Iudeii arhaice era

---

56 N. edit.: Conform Vechiului Testament, ar fi urmaşii lui Sem. Părinţii lor biblici sunt însă Ab.Ram / Abraham şi Sarai (Prinţesa) / Sarah, de origine sumeriană, deci ariană (albă).

Anagrama la semit este METIS, dezvăluind un adevăr istoric, menţionat şi de Vechiul Testament: Abraham a avut primul fiu cu o sclavă egipteană (neagră)...

în plus, complotul a fost orchestrat de Sanhedrinul iudaic al lui Caiafa. Romanii au fost doar uneltele...

constituit, la începuturi, dintr-o coloană întreagă de **înţelepţi transcendentali** iubiţi de către Dumnezeu: Solomon; David, Zaharia, Ezechiel, Iov şi alţi **proroci** şi sfinţi, această **coloană vie** fiind de fapt **Arborele sacru** a cărui rădăcină creştea din inima Domnului.

În momentul venirii romanilor, credinţa propovăduită prin aceştia fusese ştirbită de către farisei şi saduchei.

Acesta este momentul istoric în care **Spiritul divin** a coborât în uterul Mariei din casa lui David **pentru a se încarna în fiinţa Mântuitorului.** Din acest moment, **arianismul spiritualist divin în Iudeea era reprezentat de către Trimisul Domnului pe Pământ: Iisus Christos.**

Dar romanii aveau mintea prea

grosieră pentru înţelegerea Marilor preziceri ale profeţilor lui Israel referitoare la venirea lui Mesia pe Pământ. Ceea ce aflaseră romanii, de la iscoadele lor speciale (şi îl **deranja cumplit**), era **credinţa monoteistă** a acestui popor.

Conjuraţia satanică romană, aşadar, **a avut în vedere suprimarea acestei credinţe, a cărei propagare putea să ameninţe** întrec) pantheonul barbar politeist romanic, deci **Roma însăşi!**

Cartagina – „Tabula rasa”.

Am amintit, la începutul lucrării noastre, că celţii au intervenit pe plan militar împotriva romanilor în episodul bătăliilor pentru Cartagina.

Cartagina era un oraş faimos, oraş-stat întemeiat de către fenicienii din Tir în

nordul Africii, pe coasta golfului Tunis, în secolul IX Î. Chr. Tirul, Sidonul, Byblosul şi Ugaritul erau mici state sclavagiste care făceau parte din Fenicia, un stat arhaic din Orientul apropiat ocupând coasta de răsărit a Mării Mediteraneene.

Începând de prin secolele XVI-XIV Î. Chr., **Fenicia cade sub dominaţia Egiptului; a hitiţilor** în secolele XIV-XIII Î. Chr**. Şi a triburilor egéice** în secolele XIII-XII Î. Chr.

Prolifici din punct de vedere economic, comercial şi meşteşugăresc, având una dintre cele mai vestite flote şi unii dintre cei mai vestiţi corăbieri ai lumii civilizate din acele timpuri, **fenicienii** au întemeiat, începând din secolul XVI Î. Chr., **colonii** în Cipru, Rhodos, Sicilia, Sardinia, sudul

Franţei, Peninsula Iberică.

Dar **cea mai mare înflorire a cunoscut-o Cartagina,** în a doua jumătate a mileniului I Î. Chr.

Romanii au atacat-o în trei rânduri (264 – 241; 218 – 201; 149 – 146 Î. Chr.), aceste trei războaie fiind denumite **punice,** de la numele de **puni** pe care romanii l-au dat fenicienilor.

În ciuda ajutorului militar dat de către celţi, Cartagina a fost înfrântă şi a avut soarta Sarmizegetusei, adică a fost făcută *„Tabula rasa”*, conform năravului acestor „civilizatori” al „barbarilor”…

Nici soarta Feniciei nu a fost mult mai deosebită decât a Cartaginei, ea fiind invadată de către asirieni (sec. VII î. Hr.), de perşi (sec. VI î. Hr.) şi de către Alexandru

Macedón (332 î. Hr.). Acest sistem de scriere a fost preluat de către greci, iar de la greci transmis la romani.[57]

Arta feniciană era o artă de confluenţă în care predominau elementele artistice şi arhitecturale egiptene, babiloniene, hitite, asiriene, Greceşti şi cele ale Persiei ahemenide. Vestitul templu din Byblos (mileniul al doilea! Chr.) este edificator în acest sens.

Existau **case cu mai multe caturi** în centrele importante ale Feniciei. Existau **misterioase sanctuare** de forma unor curţi deschise înconjurate cu porticuri în mijlocul cărora trona **o mare piatră**

57 N. edit.: Numeroase dovezi atestă că scrierea şi diferitele ei forme (de la 20.000 î.e.n. până la scrierea chirilică !) au apărut în România de azi ! Zonă din care au plecat sumerienii (Ardeal), hittiţii (Dobrogea), troianii (Moldova), latinii, aheii, dorienii (Oltenia), anteriori fenicienilor. Şi adepţi ai zvasticii...

conică.

Tipice mai erau **mormintele săpate în stâncă** (aşa-numitele **hipogee**) şi **mormintele** (apărute mai târziu) **de formă cilindrică,** ornate cu statui de lei, numite **megazil.**

Vestiţi inventatori ai sistemului de schimb cu moneda şi a purpurei extrase din scoici, excelenţi constructori de nave şi excelenţi corăbieri, inventatori ai scrisului cu alfabet redus, ca şi celţii, dacii, germanii şi iudeii, **fenicienii s-au trezit cu Cartagina atacată şi rasă din temelii de către romani doar pentru simplul fapt că au îndrăznit să încurajeze dezvoltarea spiritului pe Pământ.**

Am prezentat un piemont strălucitor, **totalmente opus mişcării luciferice**

mondiale, un piemont alcătuit din grupurile popoarelor celtice, germanice, geto-dacice, piemont aflat sub emanaţia spiritualităţii vedo-arice, demonstrând că **antipodul acestei constelaţii strălucitoare, Imperiul Roman de Apus,** a căzut, în cele din urmă, pradă păgânei şi barbarei sale sălbăticii şi a nestinsei şi negrei sale sete de bunuri obţinute fără muncă, ci doar prin omor, tâlhărie şi silnicie!

Am mai relatat cum **această forţă luciferică mondială** a invadat pământurile sacre unde a venit pe lume Fiul lui Dumnezeu, trecând poporul lui Abraham, Isaac şi Iacob prin foc şi sabie, pentru ca, **într-o zi predestinată,** folosindu-se de propriile **aderenţe oculte – fariseii,**

saducheii, bătrânii şi **irodienii** – să batjocorească pe Fiul lui Dumnezeu, să-l chinuie şi să-l crucifice.

De asemenea, am relatat cum forţa luciferică a pătruns în Cartagina şi a ras-o literalmente de pe acest pământ pentru a-şi împlini misia bestială, necruţătorul său comandament satanic rezidând din **distrugerea oricăror muguri ai evoluţiei spirituale.**

Să descindem spre a viziona filmul unei încercări, de această dată dramatice, **a acestei reptile a Iadului** de a domina şi de a distruge o altă înfloritoare grădină în care spiritul arian a cultivat flori nestinse, flori nemuritoare.

Monoteismul evreilor – de inspiraţie ariană

Romanii hrăpăreţi, pe lângă lăcomia de aur care-i caracteriza, aveau şi o altfel de lăcomie care ducea la pierzanie armate întregi şi deseori şi pe imperatori. Acest tip de lăcomie era setea de putere, **setea atât de caracteristică celui pe care Dumnezeu l-a azvârlit în genuni numindu-l Satan** (în arabă Satan are şi semnificaţia de *„cel în care se aruncă cu pietre”)*.

Subtilul cititor va remarca faptul că, **după ocuparea Daciei, loviţi de blestemul preoţilor daci, romanii nu au mai putut progresa pe linia acaparărilor militare şi mulţi dintre împăraţii Romei,** nu numai că au avut cumplite eşecuri militare (exemplu fiind dezastrele militare în ciocnirile cu părţii) dar **şi-au**

pierdut ei înşişi capetele (neluminate)! în două zone antipode, Pădurea Teutoburgică şi Persia, monstruoasa forţă militară romană suferă pierderi capitale din partea unor neamuri nelegato direct între ele prin sângele arian, dar legate prin **spiritul arian.**

Două dintre **popoarele sfinte, dacii** şi **iudeii**[58]**,** ambele de credinţă monoteistă, au fost răzbunate, căci în ambele locuri, Iudeea şi Dacia, au fost pângăriţi, de către romani, slujitorii Unuia şi Aceluiaşi Dumnezeu, deci Dumnezeu-însuşi.

Se naşte o întrebare: cum se explică dezvoltarea credinţei monoteiste Ic. două popoare de esenţă etnică şi raseologică

58 N. edit.: Diferenţa este că, în timp ce evreii s-au autointitulat „popor ales", pelasgii, strămoşii dacilor, erau consideraţi divini de întreaga antichitate iar dacii erau numiţi daoi (divini) până în China, de la Dao-Dumnezeul Universal...

total diferită, aşa cum este cazul poporului dac şi al poporului iudeu?

Răspunsul poate fi emis prin două prisme diferite: istorică şi n transcendenţei, iată cum: **coborând spre Iran, arienii au adus,** pa lângă mirificul lor esoterism, **şi conceptul vedic al unui Dumnezeu Unic** (în *Vede,* **Brahman** este tradus ca **Şinele Absolut**)**.**

Din zona podişului iranian, atât esoterismul vedic, cât şi **conceptul arian al unui Singur Dumnezeu au fost purtate cu o deosebită uşurinţă şi repeziciune spre triburile semitice** care deja erau active în zonă (kasiţii[59], spre exemplu). Sunt prezenţi şi atestaţi de către

59N. edit.: Anterior, s-a precizat că erau triburi negroide. Aceasta confirmă ipoteza noastră că evreii ar fi a cincea rasă (vezi steaua în 5 colţuri), rezultată din metisajul cu sumerienii albi...

istorie, în Mesopotamia şi Babilon, cu şase secole înaintea anului 1171 Î. Chr, ca şi cuceritori ai acestor imperii, vorbind deja **limba akkadiană, limba comună a Orientului Apropiat a acelor vremuri** şi închinându-se unor divinităţi de obscură origine caucaziană. Au.» dus cu ei noutatea carului de luptă şi a calului[60], precum şi un **sistem** de **scriere criptic** (mai ales pentru romani), în care semnele erau dispuse pe linie orizontală. A nu se neglija ideea că, **pe această cale, întreaga ştiinţă a textelor sanskrite, adică ştiinţa arică, putea fi transbordată cu cea mai mare uşurinţă până în Egipt.**

În acest fel, atât **apariţia Kabalei,** cu misteriosul ei ***Arbore Sefirotic,*** cât **şi a**

60 N. edit.: Contribuţii pelasgice, de fapt, recunoscute sumerienilor şi hittiţilor, migraţi din Ardeal şi Dobrogea...

ştiinţelor spirituale elevate şi a conceptului despre Un singur Dumnezeu, **au o explicaţie simplissimă!**

Despre modalitatea apariţiei transcendente a ideilor şi a conceptelor mistice ale Vedelor sacre nu este cazul să mai dăm explicaţii, **realitatea iluminării prin transcendere existând în Corpul Christie.**

Religiile şi... paleomasoneria

Popoarele demonizate care au luptat contra spiritualizării, deci şi a Svasticii şi a Crucii, au fost popoarele negroide cu rămăşiţe sălbatice existente şi astăzi în Africa, împotriva cărora s-a ridicat prinţul arian Rama. Printre aceste popoare, demonizate în întregime sau parţial, se numără şi

poporul Romei străvechi, care a delegat cea mai cumplită maşină de masacrare a popoarelor cu tendinţă de spiritualizare, plus unele forţe militare care au pornit ulterior contra Crucii, cum au fost arabii, turcii, tătarii.

Trebuie menţionat că există nuanţe diferite ale uneia şi ale acelemşi motivaţii psihoistorice care au stat la baza incursiunilor: cea de Inctură spiritual-devoţională şi cea de factură mixtă, în care cele două demente – jaful şi agresiunea religioasă – se combinau…

Dacă **incursiunea romană asupra Daciei a fost motivată, în ogală măsură, de revendicări spiritual-devoţionale şi,** în partea ei cea mai pământeană, **de o pradă încă nemaivăzută până atunci** de

către hămesiţii Romei, în cazul incursiunii romane în Britania componenta economică a cauzelor agresiunii era atât de minoră, încât se putea neglija, bogăţiile naturale ale Britaniei neputând răsplăti costul expediţiei militare romane.[61]

Dacă aruncăm o privire istoriocritică asupra ansamblurilor de scenarii militare, fie romane, fie arabice, turcice, sau tătare, suntem tentaţi să admitem că, **în acţiunilor lor agresive, se găseau două niveluri superioare de comandă şi alte două de factură simplă.**

Atunci când vorbim despre nivelurile superioare trebuie să admitem una dominantă şi anume cea **spirituală-magică**

61’ * N. edit.: în antichitate, Britania era renumită pentru rezervele de cositor.

(ce subordona spiritual un popor sau mai multe popoare înrudite ca esenţă spirituală) şi una colaterală, de factură **financiar-religioasă,** prezentă în mai toate timpurile şi în toate ariile geografice.

Celelalte niveluri, denumite simple, erau constituite din **organismele sociale, respectiv militare** ale maşinii de agresiune, şi de aceeaşi gintă cu acestea.

Nivelul spiritual-magic care propulsa acţiunile de agresiune em constituit din nucleele spiritual-magice care reprezentau reminiscenţele structurilor primitive, dar încă viabile, la fundamentul cărora structurile amintite lucrau, dând subtile lovituri cu necruţătorul târnăcop al istoriei Căci, încă din acele vremuri (şi această afirmaţie devine mai obiectivă, în special

pentru perioada de după căderea imperiului negusului), structurile paleopolitice îşi începuseră răspândirea silenţioasă pe Terr, şi cu **scopul tainic al înfiinţării unui sistem mondial,** al cărui mecanism **de dominare** acţiona în două trepte interdependente: 1. restructurarea formală a societăţilor arhaice; 2. acapararea şi tezaurizarea subtilă n valorilor convertibile (aur, pietre preţioase, perle ş.a.m.d.) dar şi bogăţiile naturale ale solului şi ale subsolului, produse agroalimentare etc, etc.

Dar cum s-ar fi putut ajunge la dominarea, de către **paleo-masonerie,** a structurilor spiritual-magice ale popoarelor, când aceste structuri reprezentau unica esenţă superioară a entităţilor tribal-etnice ale acelor vremuri îndepărtate, de care

omul era încă fascinat şi dominat în între gime, având în vedere puterea implacabilă a magiei?

Răspunsul este simplu: prin *canonizarea* acelor structuri spiritualmagice! Căci **canonizarea** înseamnă întemeierea religiilor propriu-zise: o „revoluţie” în care vechea formă este parazitată pe dinăuntru de o fiinţă care operează schimbări exterioare.

Cu excepţia religiilor orientale şi a învăţăturii christice, toate religiile au avansat sub influenţa paleomasoneriei. Este de ajuns să ne imaginăm care puteau fi cauzele ce au generat **Marea Schismă** (sciziune, ruptură) între Biserica romano-catolică (a Apusului) şi Biserica ortodoxă (a Răsăritului), ca să ne dăm seama de această

înfricoşătoare realitate.

Ce şi *Cine* l-a determinat, aşa, fără niciun motiv temeinic, pe **cardinalul Humbert,** să depună, în **16 iulie 1054,** celebra sa **bulă de excomunicare** pe altarul bisericii Sfânta Sofia, **în numele papei Leon IX, împotriva patriarhului Mihail Cerularie?** Gest care avea să genereze binecunoscuta reacţie a patriarhului Cerularie şi anume excomunicarea delegaţiei papale prezentă la Constantinopol.

A nu se uita faptul că **înaintea Marii Schisme au avut loc cele şapte sinoade ecumenice** (Niceea, Constantinopol, Efes, Calcedon, Constantinopol, Constantinopol, Niceea), ceea ce pentru o gândire spiritualizată poate să însemne exercitarea

clară a unei influenţe disluctive externe menite să prepare terenul schismei care a şi urmat.

Iar dacă în anul 106 „consilierii” generalilor romani au sugerat tăierea coloanelor sanctuarelor dacice, nu trebuie să ne mirăm că, pe parcursul**.1** câtorva sute de ani mai târziu, **una şi aceeaşi „tagmă” a pus la cale sistematic, şi chiar ştiinţific, scindarea Bisericii creştine…**

Biblia *Septuaginta* – o compilaţie rabinică diversionistă!!

Un alt mare mister este legat de **fenomenul *Septuaginta.***

Întâi să vedem ce înseamnă *Septuaginta.* Este cea mai veche tălmăcire (grecească) a Vechiului Testament. Până aici, totul este minunat. Regele Egiptului,

Ptolemeu Filadelful (284 – 247 î. Hr.), a tocmit **72 de farisei şi saduchei ebraici** pentru a traduce Vechiul Testament.

Timp de **72**[62] **de zile,** în liniştea insulei Pharos, cei 72 de popi şi filozofi materialişti evrei care **reprezentau, într-un număr exact (şase) fiecare seminţie a lui Israel** (se ştie că au fost 12 seminţii arhaice semite[63]) au purces la traducerea Vechiului Testament.

Ceea ce nu se ştie clar este dacă au tradus exact ce au avut în modelul original, iar în privinţa originii etnice a *poporului ales,* dacă nu cumva figura un

---

62 N. edit.: 72 ani reprezintă un grad din Anul Mare (25.920 ani tereştri).

63 N. edit.: Copie după cele 12 triburi pelasgice...
Circulă, din ce în ce mai insistent, o versiune doctă referitoare la existenţa celei de-a treisprezecea seminţii, constituită din indivizi blonzi şi înalţi, de tip arian, care ar fi fost descendenţi ai lui Abraam, Isaac şi Iacob***.

alt popor, decât evreii de astăzi, căci la urma urmelor, din cele 12 seminţii1 au descins şi alte popoare, nu neapărat cei ce se cheamă astăzi evrei sau Israel îţi! Căci prin acele deşerturi în care se petrecea acţiunea descrisă în Vechiul Testament Irăiesc şi astăzi o mulţime de popoare arabo-semite relativ înrudite, iar Iraversarea Mării Roşii şi a pustietăţilor arabe o putea face nu numai un popor arabo-semit, ci şi un alt popor, de o origine etnică diferită.

Dacă la acestea adăugăm şi faptul că **idei ale *Vechiului Testament* apar fragmentar în diferite manuscrise sau mituri ale diferitelor popoare care au populat zona dintre India şi Egipt** (spre exemplu *Avesta, Veda, Poemul lui*

Ghilgameş etc.) nu este exclusă o **comprimare a acestora în *Vechiul Testament*,** într-o limbă arhaică uzitată de triburile evreieşti antice şi anume în limba aramaică (arameică), vorbită de către triburile semitice nomade de arameeni, care au trăit în vremurile străvechi prin Palestina, Siria, Mesopotamia şi aiurea.

Septuaginta (înseamnă *şaptezeci* în limba latină) a ajuns în biblioteca (din Alexandria) regelui Ptolemeu Filadelful, **un exemplar fiind dat evreilor din diasporă.**

Această traducere a devenit varianta oficială a manuscrisului sacru referitor la Vechiul Testament utilizat de către Biserica Creştină. Origen a făcut o ediţie a acesteia cunoscută sub denumirea de *Exalpa.*

Întrebarea este: **unde se află**

manuscrisul original după care cel 72 de popi evrei au tradus Vechiul Testament? Cine garantează că versiunea cunoscută astăzi este o traducere fidelă? Cine garantează că neapărat poporul evreu este cel *ales* şi nu cumva cel 72 de rabini şi-au arogat ceva ce nu aparţine evreilor?

Capitolul IX

CENTRUL SUPREM AL LUMII

Odihnă matriarhală... cu daci fierbând!

Marea perioadă de latenţă a dacilor a constituit-o epoca matriarhatului! Şi este firesc să fie aşa, deoarece ştiinţa occidentală şi cea r. mtică au demonstrat, fiecare cu modalităţile ei, că **femeia repre**zintă **elementul pasiv într-o**

societate umană. Medicina alopată a ilomonstrat existenţa unor **hormoni specifici ai femeii,** estrogenii, produşi de către ovar ca urmare a stimulului gonadotrofinelor antehipofizare (în special gonadotrofina A) şi estradiolul (cel mai puternic rstrogen natural) cu rol determinant în funcţia de reproducere a speiei umane, hormoni care dirijează, pe de altă parte, morfologia corpului feminin, antrenând totodată şi comportamentul ei socio-moral şi psihologic spre acomodare faţă de mediul în care trăieşte, în vederea, isigurării condiţiilor întemeierii familiei, de naştere a copiilor şi de asigurare a bătrâneţii...

Din punctul de vedere al ştiinţei medicale energetice a Asiei (ştiinţă t ure

completează adevărul despre fiinţa feminină), **femeia este de semn magnetic selenar, de semn electric pozitiv, de semn cosmic pasiv:** *yin.* **Aparţine Pământului** *(Pritivi),* iar în relaţia bărbat-femeie este **«lement în expectativă.** De aici, rezultă clar şi atitudinea ei socială, specifică: **lentoarea şi conservatorismul** în orice acţiune. Cu cât o lomeie este mai dotată cu hormoni specifici feminini, cu atât ea este mai fermecătoare pentru un bărbat, mai aptă de a fi o mamă ideală şi o foarte bună administratoare a bunurilor economice ale casei. Este ipostaza în care ea împrăştie fericire în jurul ei, în casă şi în societate!

Din însăşi viaţa noastră, noi ne putem da seama de această realiliite copleşitoare.

Atunci când o femeie, soţie şi mamă, este antrenată în obligaţii socio-culturale care îi depăşesc limitele socio-psihologice, (ova în familia aceea începe să se clatine!... Dimpotrivă, atunci **când o femeie, soţie şi mamă, este casnică, totul devine înfloritor în** «cea **familie...**

Imediat ce s-a intrat în perioada (epoca) matriarhatului, la daci, societatea a fost amprentată, din punctul de vedere al dinamicii ei, de tiuvernarea specifică a femeii. Spre finalul acestei epoci, de altfel prolifice, găsim o Dacie în care puterea creatoare şi neexploatată a bărbaţilor fierbea ca magma unui imens vulcan! Viaţa pe Terra începând să se complice, **istoria impunea venirea la putere a bărbatului.** Rolul decizional nu mai putea fi suportat de

femeie!

Zalmoxe – primul rege în epoca de tranziţie dintre matriarhat şi patriarhat, istoria spirituală vorbeşte despre **regina Hestia care conducea Dacia străveche,** o regină care tutela vestalele, ce slujeau poporul dac şi destinele sale magice, întreţinând, clipă de clipă, zi şi noapte, **focul sacru.** Este bino să se ştie că **vestalele nu erau de origine romană, ca de altfel, nici ritualul focului sacru, amândouă aparţinând Daciei, de când o lumea!...** Iar dacă s-a scris altfel, înseamnă că istoria noastră a fost furată de către romani şi, ulterior, de exegeţii lor istorici!

Imediat după moartea ei, Hestia a fost zeificată, devenind **zeiţa focului,** preluată de către pantheonul grec şi roman, ulterior,

sub numele de zeiţa **Vesta,** j

Am arătat, în prezenta carte, că **au fost mai multe personaje dacico care aveau numele Dumnezeului dac – Zamolxis*** şi că acestn personaje au jucat diverse roluri în istoria veche a Daciei şi a Grecioi străvechi. Astfel, am enumerat un Zamolxis, sclav al lui Pitagora, un alt Zamolxis – medic, un altul (sau acelaşi) mentor spiritual în Greci. t aceloraşi vremuri... **Imediat după moartea zeiţei-regine Hestia, primul rege al dacilor s-a numit tot... Zamolxis! Acest prim rege a preluat Legile Beleagine de la această minunată mamă a dacilor.**

Există dovezi ale arheologiei daco-române (statuetele feminine) cam pot duce la concluzia că **regina Hestia a avut un**

Consiliu alcătui! din femei înţelepte, consiliu precursor al Sfatului Bătrânilor carn tutela acţiunile regelui dac şi ale Marelui Preot al Daciei.

Se mai poate deduce că regina Hestia putea juca rol, în acelaşi timp, şi de **Mare Vestală,** având în vedere energia deosebită pe care o au femeile şi pe care, bineînţeles că o avea şi această vestală-virginâl

Omul Primordial din Carpaţi şi „ocuparea Pământului”.

Imediat după urcarea pe tronul Daciei a lui Zamolxis-rego, energiile bărbăteşti au intrat în acţiune şi a început fenomenul de răspândire a dacilor pe întreg cuprinsul lumii civilizate a acelei vremi. Apariţia tăbliţelor cu scris arhaic dacic în Sumer,

Mesopotamin

N. edit.: Autorii antici greci l-au prezentat pe zeul dacilor sub o dubla denumire: Zalmoxis (Herodot) sau Zamolxis. Ambele sunt corecte şi exprimă două caracteristici relevante. **Zalmoxis** însemna *Zeul Moş* (vezi N. Densu şianu), *„Cel Bătrân de zile”,* aşa cum a rămas imaginea lui Dumnezeu până în zilele noastre. **Zamolxis** se traduce, însă, prin *„Zeul Pământului”.* Adică, itl Terrei şi al pământului geto-dac, un zeu neaoş, care domnea în Har-deul, „Casa / Grădina Domnului”!

Autoritatea sa, indiferent de numele folosit, era atât de mare, încât evroll şi-au numit „părintele naţiunii” Moise / Wloshe, adică... Moşul.

Babilon (vezi Poemul lui Ghilgameş

scris pe tăbliţe de lut ars – Uruk – după modelul Tăbliţelor de la Tărtăria, anterioare cu un mileniu!) şi în multe alte locuri încă ne-date la iveală de către arheologii lumii contemporane reprezintă doar unul dintre tipurile de atestare care **susţin ideea primordialităţii omului carpato-danubiano-pontic!**

Un alt tip de atestare îl constituie **crearea de către misionarii daci a unor limbi şi scrieri diferite, specifice naturii etno-spirituale a popoarelor civilizate de către ei.** (Asta nu înseamnă că atestările arheologice despre care am vorbit îşi pierd valabilitatea, ci dimpotrivă!).

În sfârşit, **apariţia, peste spaţii geografice imense, a unor manifestări cultural-spirituale ale popoarelor strâns**

înrudite cu dacii reprezintă alt tip de atestare, viu discutat de către noi în partea de început al prezentului volum.

Argumente puternice venite din partea celor mai mari tracologi din **lume susţin ideea răspândirii strămoşilor noştri pe întreaga suprafaţă a lumii civilizate a acelor epoci îndepărtate** (vezi documentele celui de-al XV Congres mondial de ştiinţe istorice, Bucureşti, 1980). Încă de pe atunci, voci autorizate afirmau că **expansiunea tra**cică a **cuprins zone imense:** *„peninsula iberică şi chiar America. Aheii şi Dorieni au pornit tot de la Dunăre”* (vezi pg. 17 a voi. *„Dacii de-a lungul mileniilor”,* autor pe D. Bălaşa).

Marele tracolog mondial I.C. Drăgan, în deplin acord cu opiniile noastre

iirgumentează ideea noastră, lansată în partea întâi a prezentei cărţi, leferitoare la **civilizaţia fierului** *(Hallstat),* **stăpânită aparent de celţi, care, în fond, nu era decât un popor consanguin poporului dac** şi a căror convieţuire este atestată de descoperirile arheologice

— Lin România! **Extinderea dacilor nu a ocolit Panonia sau Polonia de azi,** unde au creat un nou polis: **Getidava** (Vistula).

Nu vom aminti de **popularea Latiumului şi a Italiei centrale prin trusei, a Haemusului prin pelasgi, ahei şi dorieni şi dardanii fondatori ai Troiei,** de **răspândirea spre Anatolia prin luviţi, hittiţi armeni,** dar vom aminti de *phalestinoi,* pentru a reliefa că **numele**

legiunii Palestina de la aceştia se trage, iar populaţia care este, astăzi în regiunea Gaza este descendentă acelor *phalestinoi* **porniţi de pe meleagurile noastre tare de demult. Pe Nil, cândva, tracii şi elţii au creat o civilizaţie de nedescris, consanguină celei răspândite în întreaga Europă şi în jurul Mării Mediterane.**

Dar nu numai tracologi de origine română susţin aceste adevăruri, ascunse până nu demult, ci şi somităţi occidentale, din rândul cărora iidăugăm şi numele cercetătoarei americane **Marija Gimbutas:** *„România este vatra a ceea ce am numit Vec le-a Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6500 – 3500 î. Hr”*. (pac 18 din *„Dacii de-a lungul mileniilor”,* de pe D.

Bălaşa). La pagina următr „» re a aceluiaşi tom găsim îi interesantă afirmaţie a lui **A. Kifisin,** sum «olog de seamă sovietic.

i;! o al unei hărţi în care demonst-ează că *„strămoşii românilor de azi au exercitat o influenţă puternică asupra culturii întregii lumi antice, respectiva vechii Elade, a vechiului Egipt şi chiar a Chinei*

Kogaion, Hiperboreea, Atlantida

Vom încerca să pătrundem cu ochii minţii spre nişte noţiuni care până ieri-alaltăieri nu produceau decât nedumerire şi incomodam până şi celor mai înflăcăraţi oameni ai spiritului.

Este vorba despre cuvintele: *Hyperboreea, Kogaion, Atlantida. Kogaionon*-ul (aşa cum corect i se zice **în** mitologia dacilor) * a foal sediul şi templul

lui Zamolxis-yoghinul ascet care, întorcându-se din misiunea sa de propovăduire a ştiinţei sacre dacice, a devenit Marelo Preot al dacilor. Este posibil ca mergând la *sannyazin* (nu trebuie uitnt că **ascetismul yoghin a pornit de la monahii daci şi, odată cu migraţia ariană, a ajuns şi la hinduşi;** erau patru trepte obligatorii *Brahmacharya* = ucenicia şi abstinenţa; *Grihastya* = viaţă de tată de familie; *Vanaprastha* = viaţă de pustnic retras în păduri sau în peştera, *Sannyasa* = viaţă de cerşetor (pelegrin, prin meleagurile sudice alo Europei (actuale), adică şi prin Grecia / Elada), să fi fost luat ca sclav şi să fi ajuns sclavul lui Pitagora. Această afirmaţie nu are caracter de lege tocmai pentru faptul că s-au perindat mai

mulţi Zamolxis prin analele istoriei şi nu se ştie care dintre ei anume a fost cel despre care discutăm. Încă se află în curs de cercetare fenomenul zamolxiant…

Despre Kogaionon avem date de la Strabon, care avea convingerea fermă că una din peşterile acestui munte servea ca loc pentru meditaţia transcendentală practicată de acel Zamolxis.

Lată cuvintele lui Strabon: *„Tot aşa şi acest munte a fost recunoscui drept sacru şi astfel îl numesc geţii; numele lui, Kogaionon, era la fel*

N. edit.: ***Kog-a-ion*** însemna, în limba pelasgo-dacă, ***„Capul lui Ion”*** (vezi Omu!). Pe tăbliţele sumeriene, Zeiţa Mamă (Geea) era numită *Ninhursim* adică… ***„Doamna Muntelui Cap”!*** on era „părintele”

ionienilor, primii pelasgi Egiptenii construiau piramidele retezate (exact ca Muntele Retezat!) iar în vârf aşezau un con, numit *„piramid-ion”*. Era exact conul decupat în Terra (actunim Ocean Pacific!), pentru a crea viaţa (vezi „Geneza”)! La grecii şi egiptoim antici (vezi Cesarlon, fiul Cleopatrei cu Cezar), „Ion” avea înţeles multiplu: de vârf, şef sau de continuare, urmaş. Tot la egipteni întâlnim oraşul On/Heliopolh *oraşul Soarelui* ***(Ra***). În concluzie, „Sfinxul” de pe Omu îl reprezintă pe Uranus / Enki, Creatorul Omului dar el a fost considerat ulterior a fi reprezentarea fiului său, Ra (m) / Marduk / Saturn / Cronos/ Zalmoxe / Ion, sun Omul Mic din legendele românilor 1 Conform tăbliţelor sumeriene, cei doi iată şi fiu, au fost

amândoi Domnii P, amilului (ultimul după Potop, drept Noo) *cu numele râului ce curge alături".* Citatul este din *„Geografia"* VII, 3,5 opera lui Strabon.

Conform datelor docte venite de la daci, în peştera sacră a mim telui Kogaionon, marii anahoreţi ai Daciei coborau şi cu prilejul unor momente de grea cumpănă pentru Dacia spre a claraudia vocile şi murmurele mistice care se puteau distinge (doar prin claraudiţie) prin ungherele peşterii sacre.

Odată ce se făcea studiul sattvic al acelor mesaje cereşti, Consiliul înţelepţilor mistici ai Daciei, hotăra, împreună cu Marele Preot şi cu regele Daciei, măsurile care urmau să se aplice spre a scoate neamul din greaua cumpănă.

Informaţii docte ne îndreptăţesc a afirma că **peştera lui Kogaionon are ramificaţii multiple prin care cei care mergeau să mediteze puteau ajunge, în cel mai scurt timp, în zonele diametral opuse ale Terrei sau, în tot cazul, în ţinuturile de pe alte continente, fapt ce explică prezenţa cvaşiubicuitară a anahoreţilor daci în multe părţi îndepărtate ale Pământului!...**

Încă nu s-a ajuns la un consens în ceea ce priveşte localizarea exactă a Kogaionon-ului, unele surse spirituale susţin că ar fi localizat într-unul din masivele Retezatului (muntele Gugu).

Alte surse subtile susţin că acel munte este **unul şi acelaşi cu Omu, Ceahlăul sau Dealul Grădiştii. Cert este că**

intrarea lui este perfect mascată şi că el există şi astăzi, servind unor fiinţe serafice, în timp fizic sau în energie, care au ca scop păzirea seminţei de **neşters a neamului dacic!**

ı În ceea ce priveşte **Hyperboreea,** adevărurile nu sunt chiar la fel de Transparente. Grecii concepeau localizarea acelei „insule” **în nordul Europei** (noţiunea de Europă în Grecia antică se reducea – în cazul lyperboreei – la ceea ce putea fi explorat **la o mie sau două mii de km!**)**.**

Pentru a se înspăimânta unii pe alţii şi, mai ales, pentru a-şi înspăimânta navigatorii avizi de noutăţi geografice, grecii au răspândit vesloa că ţinutul Hyperboreei este veşnic ceţos sau, mai bine-zis, Soarele n-ar

apune acolo niciodată!... Nu ezitau a spune că locuitorii ei se închină zeului Apollon.

Herodot, la rându-i „o scaldă”, spunând că au trimis cu tributul lor două fecioare: Hiperohe şi Laodike şi pe Arge şi Opis; toţi aceştia i. imânând la Delos. Tot din scrierile lui Hesiod, Herodot extrage povestea, borului lui Abaris cu săgeata lui Apoüon... între acestea, Herodot, treceară un fapt mai bizar: venirea lui arge şi Opis odată cu „zeii”, detaliu legat de faptul că Egiptul a fost colonizat şi stăpânit de „zei” în perioada predinastică.

Înainte de orice aluzie care ar tinti la acţiunea civilizatoare a dacilor hyperboreeni în Egjptui străvechi (şi trecând peste pastişele lui

Pindar referitoare la hecatombele de

măgari sacrificaţi zeului Apollon – *Pithice* X, 33), vom menţiona zisele lui Platon (*Axiochos* II, 3) despre **misterioasele table triunghiulare din cupru aduse de cele două fecioare hyperboreene** amintite de Herodot, inspirat, la rându-i, din Hesiod *(Istorii* IV, 32 – 36), cu descifrări escatologice, amănunt care foloseşte supoziţiilor noastre referitoare la faptul că **dacii hyperboreent transmiteau mesaje simbolistice cu conţinut esoteric fraţilor lor greci.**

Cititorul atent îşi aminteşte de menţiunea că cercetările istoricilor au scos la iveală ***„Steaua lui David”,*** **existentă într-un desen-gravură pe pereţii unei peşteri din munţii României!).**

Diodor din Sicilia *(„Biblioteca istorică”,*

II, 47) menţionează că Hyperboreea se află la vest de ţinuturile celţilor (a nu se uita că, **atât celţii, cât şi goţii au fost asimilaţi de istorici cu geţii şi cu dacii,** şi **nu pe nedrept),** numele de Hyperboreea venind de la amănuntul geo grafic al depărtării acestui ţinut faţă de vântul Bpreas.

Diodor din Sicilia afirmă că **mama zeului Apollon este hiper boreeană,** că „insula" (pentru greci, tot ce nu cunoşteau ei bine, era n „insulă") are o pădure sacră dedicată lui Apollon (desigur că grecii se» codeau a renunţa la pantheonul lor şi de aceea nu pronunţau: Gebelezis, ci Apollon!), iar **în mijlocul pădurii sacre un templu de formă rotundă (descriere indubitabilă a Sanctuarului rotund de la Sarmizegetusa).**

Avem şi o părere a alchimistului islandez Arne Sakknussem, cam ar fi fost dispus să „tragă spuza pe turta islandezilor”, pretinzând că printr-unul din craterele vulcanului Hekla se poate pătrunde în nişte galerii subpământene care conţin vestigii ale Atlantidei.

Afirmaţia acestui alchimist islandez ne „ridică mingea la fileu”, întrucât **galeriile din peştera sacră a Kogaionon-ului sunt o realitate paramistică!**

Lui Platon (în *„Timaios”* şi *„Kritias”*), căutând pe predecesorii ato nienilor, îi parvin informaţii despre evenimente ce au avut loc **cu 9.000 ani înainte de Solon.** Astfel, află că dinspre **o „insulă” poziţionaţi înaintea Coloanelor lui Hercule** a năvălit o uriaşă forţă

distrugătoare ce venea din „Marea Atlantică”[64] şi a fost stăvilită de aceşti „predecesoil antediluvieni”. „Insula” respectivă era mai mare decât Asia[65] şi Libia lit un loc şi **comunica şi cu celelalte „insule”.** Conform menţiunile» mitologice, **această „insulă” gigantică s-ar fi scufundat pe durata unei zile şi a unei nopţi, scufundare însoţită de un cortegiu de cutremure,** producând victime nenumărate şi lăsând pe întinderi uriaşe dune cu neputinţă de străbătut, din **mâl...**

Teopompos afirmă că este **un continent în care trăiesc animale**

64N. edit.: Mai precis, dinspre Ocean, iar acesta era Oceanos Potamos, Dunărea actuală! Secretul Atlantidei / Hiperboreei este dezvăluit în serlti „SECRETELE TERREI" (Ed. OBIECTIV).

65 N. edit.: Asia Mică, deci Anatolia de azi. La vremea lui Platon, grecii avenu un orizont geografic ce se oprea la Dunăre, Asia Mică, Egipt, Libia.

uriaşe, oamenii fiind de asemenea peste fire de corpolenţi, întrecând pe oamenii obişnuiţi de două ori în longevitate. Tot el dă referiri asupra faptului că **acolo sunt oraşe şi legi nemaiîntâlnite în alte părţi** *(„Istoria pestriţă”,* III, 18).

Un alt autor, Ailianos, menţionează, la rându-i, că este vorba despre **un continent care se afla dincolo de lumea populată.**

Atât istoricii, cât şi miturile relatează despre acest continent.

Astfel, Manethon (istoric egiptean) vorbeşte despre Atlantida ca despre o **ţară fabuloasă, numind-o Siriath, menţionând că ea s-a scufundat în timpul primului rege egiptean (zeificat) Thot.**

Există şi mituri irlandeze şi un mit

toltec care confirmă existenţa Atlantidei. Cel toltec precizează că **Aztlan** (Locul cocorilor) este o **ţară insulară răsăriteană**. În Codicele Tira sau Cartea Migraţiilor, în desenele vechi mexicane, ţara Atztlan apare ca **o insulă muntoasă, partea centrală fiind încinsă de ziduri şi un canal circular.**

Asemănările bizare ale descrierilor Atlantidei cu cele ale Hyperboreei ne determină să credem cu siguranţă că **acestea două sunt de fapt unul şi acelaşi ţinut: Dacia străbună, scufundarea Mării Sarmatice fiind alegorizată de-a lungul mitizărilor protoistorice** şi, de ce nu, chiar şi a celor

contemporane![66]

Dacii – popor arian monoteist

Incitarea militarilor Romei, a preoţimii romane şi a politicienilor Romei împotriva druidismului a avut o cauză antidoctă, întrucât druidismul (cf. J. Harmand) a reprezentat o tentativă filosofică şi spiritualistă spre monoteism. De aceea, creştinismul s-a impus atât de lopede în Irlanda, încorporând eventual şi anumite elemente din filosofia druidică1.

Una dintre principalele cauze ale distrugerii sanctuarelor dacice de la

---

66 N. edit.: în „SECRETELE TERREI" s-a demonstrat că dimensiunile Atlantidei coincideau cu cele ale Har-deal-ului, „Cetatea Munţilor", o „insulă" înconjurată ■lo Oceanos Potamos (Dunăre), Marea Sarmatică (Moldova) şi Marea Pano- nică. Teritoriul de la nord de Dunăre era unul sacru (Ţara Zeilor, Uriaşilor, (•• iclopilor etc.) şi necunoscut pentru grecii antici. De aceea, informaţiile sunt contradictorii. De reţinut că Insula Şerpilor (Albă), Edenul biblic, a fost insula lui Apollo şi a rămas la suprafaţă după un mare cutremur, preistoric, dovedit Vliinţific. Mai mult, cercetări recente occidentale au arătat că vestitul Potop a nvut loc la Marea Neagră, de unde mâlul amintit de Platon...
Vezi „Istoria Culturii şi Civilizaţiei", vol. II, pag. 48, de Cvidiu Drâmba.

Sarmizegetusa este tot aceasta, adică **monoteismul dacilor** (după cum se ştie, dacii credeau într-un singur Dumnezeu, denumit de către ei **Zamolxis,** căruia bărbaţii spiritualizaţi ai Greciei antice îi spuneau *Vasilevs-Teos,* **adică zeitatea supremă.** Era un Dumnezeu a cărui manifestare complementară solară se numea **Gebeleizis,** Zamolxis posedând elementul lunar al polarizării cosmice.

Dar care este **legătura dintre daci şi celţi?** Care este legătura dintre preoţii daci şi preoţii celţi, dintre religia dacilor şi religia celţilor; dintre arianism şi spiritualitatea dacilor şi distrugerile pe care romanii le-au făcut în Dacia, fie sub forma tăierii de la sol a coloanelor de andezit ale sanctuarului, fie sub pretinsele forme

civilizatorii care au incubat eradicarea limbii scrise şi vorbite a dacilor, religia, ritualurile şi obiceiurile acestora, în general vorbind, spiritualitatea dacică?

Vom reaminti că, **încă de prin a doua jumătate a secolului IV î. Hr., celţii au pătruns în Dacia, formând enclave pe teritoriul actual al Transilvaniei.** Istoria încă nu este în măsură să afirme dacă nu cumva şi înainte de această pătrundere au avut loc în Dacia alto stratificări celtice. Căci, după cum bine se ştie, **dacii erau un popor indo-european ale cărui trăsături rasiale de bază erau foarte asemănătoare cu cele ale arienilor.** Dintre acestea, vom aminti **pigmentul deschis al pielii, corpolenţa ideală şi culoarea aurie sau auriuroşcată a**

părului; curajul dus la extrem, forţa fizică, impulsivitatea, firea deosebit de războinică şi devoţiunea neasemuită faţă de forţa supremă, credinţa în nemurirea sufletului; nobleţea, bunătatea sufletului, genialitatea minţii...

Dacia – Centrul Spiritual

Timp de două secole între daci şi celţi a avut loc o infuziune spirituală deosebit de intensă, lucru dovedit de apariţia **sanctuarelor dacice a căror linie arhitectonică se pare că nu era străină de cea a sanctuarului celtic de la Stonehenge[67].**

Desigur că erau mari apropieri între

67 N. edit.: Asemănările sunt date de originea comună, pelasgică. Amănunte în „Dacia Preistorică" de N. Densuşianu (Ed. OBIECTIV).

scopurile funcţionale ale anu mitor corpuri ale celor două ansambluri sacre şi aici ne referim mai ales la **ceasul solar** şi la exactitatea de determinare a timpului anului după modelul celtic al **„Calendarului din Colligny”,** compus din frag mente de bronz conţinând 60 de cuvinte diferite, luni egale cu 29 – 30 de zile (faste sau nefaste); **anul lunar** (adaptat de către **druizi** la un **an solar** egal cu 12 luni cu intercalare, la fiecare trei ani, a unei luni suplimentare de 30 de zile.

Este vorba despre **un calendar de un grad înalt de competenţă astronomică,** după cum remarcau M. Dillon şi N. Chadwick. În această privinţă, se poate lansa cu îndrăzneală ipoteza că **acest calendar druidic ar fi putut avea ca**

model original calendarul dacic.

În aceeaşi optică se poate lansa ideea că **însuşi calendarul întocmit de către Iulius Caesar ar fi putut avea ca model sistemul de calen-dar celto-dacic,** având în vedere că autorul lucrării *„Despre războiul galic” a* avut şi funcţia sacerdotală cea mai înaltă în Roma (Pontifex Maximus), cu acest prilej întocmind vestitul calendar care îi poartă numele.

În privinţa contingenţelor spiritual-cultural-ştiinţifice şi chiar industriale celto-dacice avem dovezi suficiente. Un exemplu în acest sens: (cf. Vlad Zirra) cele peste o 140 de localităţi cu aşezări, cimitire şi materiale izolate de tip *La Téne,* plus argumente speciale cum ar fi *„Cazanul din Gundestrup”* care (cf. W. Brav; D. Trump) s-

ar putea să fi fost **lucrat într-un atelier celt de pe teritoriul României sau Bulgariei.**

Alt exemplu în acest sens: existenţa tezaurului de sculpturi de la Constanţa, care, prin forma lor, reflectă unele reprezentări de zei cu chip de cal sau de şarpe cu cap de berbec; sau (alte) reprezentări antropomorfe cum ar fi **zeul celtic Cernunnos, înfăţişat cu coarne de cerb,** descoperite pe teritoriile celţilor din Gallia.

Arienii daci – iubitori de frumos

Am arătat spaţiul pe care s-a desfăşurat spiritualitatea indo-ariană şi celelalte două ramuri euro-ariene: ale celţilor şi ale daco-geţilor, punctând câteva trăsături şi manifestări comune, tipice esenţei spirituale

ariene. Nu avem pretenţia că am epuizat etalarea tuturor detaliilor care uneau spiritualitatea acestor popoare, aceste detalii fiind tot atât de numeroase precum manifestările vieţii însăşi.

În două regiuni celto-dacice, romanii nu au pătruns niciodată: în Irlanda[68] şi în nordul Transilvaniei. În aceste zone, spiritul s-a dezvoltat liber împreună cu arta.

P. Jacobstal spunea despre arta celtă că *„a avut un viitor şi o misiune europeană”* reprezentând *„prima mare contribuţie a popoarelor barbare la arta europeană”.*

Ambele arte au asemănări flagrante: motivele artistice aparţin naturii animale şi vegetale; obiectele (piesele) de

68 N. edit.: Reamintim: în secolul XVIII, în Irlanda, „Tatăl nostru” era încă scris... în limba lui Miron Costin !

artă sunt fin inspirate, în creaţia acestora dominând esenţa imaginativă, în opoziţie cu cea reprezentativă, o alta dominantă fiind stilizarea. Tendinţa spre atingerea unei armonii şi a unei valori de natură abstractă în arta celtică a fost relevată de M. Dillon şi N. Chadwick.

Dacii iubeau frumosul ornamentând până şi obiectele de uz practic (vase de metal, unelte, obiecte de lut ars etc.) cu linii incizate în formă de val, de brad, brâuri în relief etc.

Apar figuri umane şi animale extrem de stilizate pe diferite monede descoperite în urma săpăturilor arheologice sau animale pictate pe piese de ceramică descoperite în Munţii Orăştiei. Pe un înveliş metalic al unui scut de piele descoperit la Piatra Roşie sunt

reprezentate ornamente vegetale şi imaginea unui bour sau zimbru. Există o mască de bronz înfăţişând o figură feminină bănuită a fi o zână, un coif de aur (Poiana Coţofeneşti, Muntenia), placa de argint de la Cioara (Transilvania), un tezaur de vase de argint şi argint aurit (Sâncrăieni, estul Transilvaniei), coiful celtic de fier împodobit cu o pasăre de bronz (cimitirul de la Ciumeşti) şi multe alte mărturii ale trecerii unor populaţii pe teritoriul ţării noastre, atât în epoca bronzului, cât şi în epoca fierului, obiecte care, prin minunatele lor forme, vădesc cultul pentru frumos al dacilor.

Un element de sudură, peste timp şi spaţiu, **sudură între arta celtică şi cea persană este** *„Cazanul de la Gudenstrup”*,

un recipient de argint decorat în interior şi în exterior cu plăci reprezentând figuri şi scene din mitologia celtă. Această uimitoare piesă de artă datând **din secolele ll-l! Chr.,** aflată la Muzeul Naţional din Copenhaga, precum şi statuia de bronz şi email (înălţime – 45 cm) aflată la Musée des Antiquités Nationales din St. Germain-en-Laye (Paris) introduc tehnica policromiei în ornamentarea obiectelor de artă decorativă. Coralul, cu element coloristic, este înlocuit cu emailul roşu, element ornamental de origine persană. Desigur că legătura aceasta cu cultura persană este de fapt **legătura cu izvoarele spirituale comune ariene.**

Poezia s-a născut în România!

Religia geto-dacilor, în optica unor mari

gânditori, ar fi fost politeistă, Zamolxis, Gebeleizis şi „zeiţa” Bend is fiind trei „zeităţi” făcând parte din pantheonul strămoşilor geto-daci. Este copilărească această alergare după argumente care să demonstreze că geto-dacii ar fi fost politeişti doar pentru că exista această Bendis.

La ora actuală, neamul românesc este monoteist, după cum se ştie. Dacă peste o mie sau două mii de ani un arheolog ar găsi o piesă pe care să fie inscripţionat numele Ilenei Cosânzeana, a Scufiţei Roşii sau al vreunei iele, ar trebui să tragă concluzia că la începutul mileniului III românii erau politeişti? Bendis putea fi una dintre multele ondine sau iele care înflăcărau imaginaţia geto-dacilor, în ciuda credinţei lor monoteiste, la fel cum, în finalul mileniului

II, multe entităţi şi spirite benefice sau malefice înfierbântă mintea contemporanilor noştri.

Un exemplu în acest sens este *„Marţi-sara”,* o zână rea despre care şi acum maramureşenii vorbesc, mai în glumă, mai în serios, acuzând-o de fapte bestiale săvârşite asupra oamenilor rătăciţi prin codri, la ore de noapte... Vă promitem că vom reveni asupra problemei politeismului la daci!

Credinţa în existenţa diferiţilor elementali (elfi, ondine, gnomi, salamandre ale focului, hamadriade, silfi ai aerului etc.) este **o caracteristică generală a tuturor popoarelor de esenţă spirituală ariană.** De aceea, entitatea **Bendis** nu face altceva decât **să confirme afinitatea spirituală**

ariană a geto-dacilor, fără a infirma prin aceasta **reajitatea monoteismului daco-getic!**

Înclinaţia psihologică de a abstractiza, de a fantaza, de a transcende prin **mintea budhică** realitatea grosieră a materiei fizice şi a lumii fizice pentru a descoperi **Unica Realitate a Sinelui divin** este o însuşire specifică a tuturor popoarelor de **esenţă spirituală ariană.**

O altă însuşire esenţială a gândirii ariene este **eufonia** şi **euritmia nativă,** acele calităţi izvorâte **transcendental** din **Fiinţa cosmică,** adică din **Dumnezeul a toate creator.**

Foarte multe triburi celtice vorbeau în versuri, redactându-şi astfel până şi enunţurile juridice, legile. Ulterior, această

predilecţie s-a concretizat în apariţia vestitelor texte literare galeze, prelucrate şi transcrise de către druizi. Este vorba despre culegerea de poezii lirice intitulată de către specialişti **Cele patru cărţi vechi, în** care poemul **Goddodin** ocupa un loc de frunte, cu cele peste **1.250 de versuri** ale sale.

Aceste producţiuni sunt atribuite celor trei mari barzi druizi: Llywarch Hen, Taliesin şi Aneurin (despre care am mai amintit), poeziile, în marea lor majoritate, având între 25 – 50 versuri lungi de 6 – 10 silabe, toate rimate. Nota persistent elegiacă sporeşte lirismul acestor versuri.

Herodot aminteşte de existenţa, în secolul VI Î. Chr., pe cursul mijlociu al Mureşului, a **agaţârşilor,** un neam de

origine scitică, adică **indo-europeană.** Aceşti agatârşi **vorbeau literalmente în versuri, demonstrând că au învăţat ceea ce era cel mai bine şi cel mai frumos de la daci!**

Colonizarea Daciei cu… zei hibrizi

Revenim la problema aşa-numitului politeism al geto-dacilor.

A existat, într-adevăr, o perioadă în care **dacii aflaţi sub dominaţie militară romană (106 – 272 d. Hr.) au fost obligaţi să se închine unor zei,** această obligare a populaţiei dacice fiind impusă se pare de aceiaşi „consilieri” care se bucurau nespus că pot batjocori, şi în acest fel, pe Dumnezeu.

Sursele de documentare istorică amintesc de prezenţa în Dacia acelei

perioade, a următoarelor zeităţi: Juppiter, Minerva, Mercur, Apollo, Venus, Silvanus, Liber şi Libera, Diana.

Cele enumerate până aici sunt **zeităţi europene** impuse de că! e puterea romană. Urmează şi câteva **zeităţi orientale** impuse, se înüiege, de „consilierii” Romei: în primul rând **Baal,** zeul iubit de către anticii semiţi, şi mai ales de către idolatri care-l numeau Baal Berith (devenit ulterior demon: Baal Zebub, adică Belzebuth!).

Acest Baal este împerecheat artificial cu Juppiter şi, printr-un sincretism la fel de stupid, devine cenuşiul Jupiter Dolichenus, după denumirea oraşului Doliche din Asia Mică.

Interpretatio Romană (adică adorarea sub nume romane a unor zeităţi

neromane) continuă cu numele Dianei Augusta, al lui Hercules Invictus şi al perechii Liber şi Libera. Şi ca să se pună capac, **obiditului neam al dacilor i se impune adorarea cu forţă a împăratului Augustus** (aflat la putere în Roma în acea perioadă), un om cu o personalitate şubredă, manipulat subtil de soaţa sa, otrăvitoarea Livia.

Impunerea acestui „cult" al lui Augustus se realiza printr-o asociaţie jbolitico-religioasă deservită probabil de aceeaşi „consilieri" şi denumită **ordinul augustalilor,** cărora li s-a ridicat chiar şi un mic palat la Ulpia Traiana.

Impunerea adorării acestor zei hibrizi de către daci, care erau monoteişti, a constituit principala

cauză a deselor revolte ale populaţiei dacice, revolte al căror apogeu este menţionat de către istorie ca fiind în perioada anilor 117 – 118 d. Hr.

Sarmis-e-getu-za – capitala religiei monoteiste

O altă cauză majoră care a determinat revolte în rândul populaţiei dacice a fost înlocuirea limbii vorbite şi scrise a dacilor, înlocuire desigur impusă de către autoritatea romană.

Pornim de la prezumţia că **toate popoarele de natură indo-europeană vorbeau limbi asemănătoare.** Această prezumţie ne canalizează spre ideea că atât etrusen, cât şi celţii, dacii sau chiar romanii (plus alte popoare neenumerate) vorbeau o **limbă cultă comună.** Populaţiile, în

schimb, practicau **dialecte,** adică variaţiuni zonale ale acelei limbi culte.

Nu este o întâmplare că Apollodor din Damasc, prezumtivul autor al Columnei lui Traian, a înfăţişat pe solul regelui dac vorbind cu împăratul roman direct, fără translator! Dar acea limbă doctă de factură sanskritică despre care am amintit la unele popoare indo-europene era utilizată doar de grupări elitice şi lua, în popor, forme dialectale (graiuri), dar nu era Satina vulgară, adică vorbirea romană, pe care autoritatiâo romane au impus-o poporului dac.

Preoţii dacilor odată exterminaţi, era „rezolvată” parţiai problema eradicării de către puterea romană a limbii docte spirituale a elitei geto-dacice, dar mai

rămâneau mărturiile scrise pe coloanele sanctuarelor dacice. Coloanele odată tăiate au fost transportate cu totul în alte ţinuturi supuse de către romani, tocmai ca să nu devină nişte resuscitatoare ale vreunei generaţii, peste vremuri!... Aşa se face că aceste coloane nu mai există nicăieri sau încă nu au fost identificate de către specialişti în alte zone ale globului, cum ar fi Turcia, Grecia, Egipt, Siria ş.a.m.d.

Este posibil ca **Sarmizegetusa** să nu fi fost doar o simplă capitală (a Daciei), ci să fi jucat un rol de nucleu spiritual, adică **unul dintre cele câteva nuclee (centre) spirituale ale globului,** de tipul piramidelor de la Gizeh, a celor mayaşe, de tipul Stonehenge ş.a.m.d., fiecare dintre acestea având un rol interconexionar.

Într-o exprimare mai liberă, **Sarmizegetusa ar fi putut avea şi rolul unei capitale religioase de un anumit rang şi o anumită funcţie sacramentală.** Şi nu consider că analogia este nefericită dacă facem o comparaţie între rolul jucat astăzi de Roma, ca reşedinţă a Vaticanului catolic şi rolul jucat de către Sarmizegetusa!

Dacii – arienii înalţi, blonzi, cu ochi albaştri

Dacii înşişi, este posibil să fi fost un neam de sânge arian, a căror primă migraţiune spre Carpaţi să vi avut ca bază de plecare litoralul Mării Caspice, iar faza întâi a traseului lor să fi fost spaţiul scitic dintre litoralul estic al Mării Caspice şi Lacul Arai, unde istoria menţionează

existenţa **masageţilor.**

În cazul unei **transmigrări a dacilor arieni** ar fi putut există trei trasee: 1) ocolirea Mării Caspice şi a Mării Negre pe terenul nord-estic (stepele din nordul Mării Negre) şi coborârea spre aria danubianoponto-carpatică; 2) coborârea pe lângă litoralul estic al Mării Caspice pe terenul părţilor din Zadrakarta, Amul, pe teritoriul med, pe la nord de Teheran, pe lângă lacul Urma din teritoriul armenilor, străbaterea spre Cappadocia şi Calcedonia, spre Bizanţ, de unde intrarea în Tracia; 3) traversarea Mării Caspice, continuarea traseului prin pământul scitic (stepele din nordul Mării Negre) şi coborârea în Traco-Daco-Geţia.

Cu menţiunea că cel mai la îndemână

traseu este cel descris la punctul 1, urmând cel descris la punctul 2, cel de la punctul 3 fiind cel mai puţin plauzibil.*

Afirmaţia că **dacii** ar fi de **origine arianã,** în aparenţă, este fantastică. Dar numai în aparenţă, căci, dintr-o **caracterizare restrânsă a tipurilor antropologice asupra populaţiilor** de **rasă albă caucaziană şi europoidă,** rezultă următoarele: **pielea este aibă-roz** şi se înroşeşte la expunerea la soare; **părul este subţire,** mătăsos, de

N. edit.: Massageţii (alanii) erau „geţii cei mari”, învingătorii lui Cyrus I. Originea arienilor, afirmă inclusiv savanţi occidentali, se afla în România de azi, de unde au migrat după „potopul de la Marea Neagră”.

Formă ondulată, de la castaniu

deschis până la blond; irisul variază **de la cenuşiu spre albastru; statura mare,** leptosomică, trunchiul scurt, membrele lungi; calota cefalică este **dolico-morfă,** joasă, occipitalul proeminent, indicele cefalic indică dolico-mezocefalie; fizionomia este pregnantă, cu frunte oblică, arcadele supraorbitale în general accentuate; **faţa oval alungită,** indicele facial leptoprosopic; **nasul îngust şi reliefat;** nări compresate şi delicate; menton puternic şi bine conturat, uneori regresat.

Acesta a fost **tipul nordic şi nord-vestic.** Dar ceea ce interesează îndeosebi afirmaţia noastră referitoare la dacii arieni o găsim la descrierea **tipului Dalie,** care caracterizează unele populaţii din Germania, Franţa şi îndeosebi Transilvania:

corpul este îndesat, masiv, **statura înaltă, mezo-brahicefalie;** arcade orbitale proeminente (aşa-numita „vizieră”). Faţa lată cu contur pătrat, după unele păreri, ar reprezenta contaminarea rasei **Cro-Magnon,** iar după unii indo-europenişti (afirmaţia ţinteşte în special **tipul nordic**) este vorba de **însăşi rasa ariană** care a cucerit continentul european şi o mare parte a Asiei între mileniile lll-l! Chr.

Tipul pur arian s-a conservat intact în aria germano-scandinavă, fiind înalt, dolicocefal, piele deosebit de albă, părul blond şi ochi albaştri.

Dacia – adevăratul Canaan cu „lapte şi miere”.

Obârşia nobilă a dacilor precum şi apartenenţa noastră la ea ne obligă a

lămuri, pe cât ne stă în putinţă, unele nebulozităţi mistice care planează peste gintea-mamă.

Cu riscul de a repeta unele remarci, vom încerca să sintetizăm **unele trăsături comune dacilor cu marea familie vedo-ariană,** din care fac parte, pentru a contura mult mai exact valenţele istoriei lor magice:

— Dacii, **ca şi celelalte ramuri vedo-ariene,** fără excepţie, **s-au aşezat şi au evoluat într-un cadru certamente natural,** în care apele: fie ele curgătoare, fie stătătoare, de întinderi mai mari sau mai mici, sunt prezente. Acelaşi lucru putându-se spune şi despre **ambianţa pranică** ce domneşte în jur, prană fiind energia vitală divină emanată de acoza vibratorie (sau *Corpul brahmic,* echivalent cu *Corpul*

christic). În plus, **comparativ cu celelalte ramuri de arieni, dacii au avut marele merit de-a stăpâni, mulţumită stăpânului ceresc, un meleag atât de divers,** ca forme de relief, bogăţii subterane şi materiale aflate la suprafaţa solului. Aceste plaiuri iradiază de-o frumuseţe comparabilă în anumite zone cu însăşi **Grădina Edenului**! Astfel, se poate soune, fără ocoliş, că **în spaţiul dacic se află Adevăratul Canaan,** *„pământul în care curge lapte şi miere”!*

Dacia – miezul Europei

— Construcţia fizică şi psiho-morală a dacilor este identică celei a fiinţelor umane din celelalte ramuri ale arienilor occidentali; mai ales dacă luăm în consideraţie antropometria,

tipoantropologia şi psihostructura locuitorilor actualei Românii central-est-vestnordice!

— Nevoiţi fiind a emite o concluzie asupra limbii vorbite dacice (pe care au avut grijă brutele romane să o distrugă, ca de altfel şi pe cea scrisă), luând ca etalon psiho-cognitiv şi comportamental, populaţia central-est-vest-nordică a României actuale, vom menţiona că persoanele aflate în perimetrul geografic şi spiritual antemenţionat **se aseamănă, până la identitate, cu restul arienilor occidentali** în ceea ce priveşte arhetipul psiho-cognitiv şi comportamental al gândirii şi al exprimării verbale şi nonverbale, ceea ce este egal cu identitatea patternurilor, plus cea a schemelor psiho-cognitive,

voliţionale şi de conştiinţă care animă facultăţile de vorbire, de comunicare a sugestiilor raţionale sau a celor legate de impulsurile psiho-afective!

Asociabili şi iubitori de Soare

— În ceea ce priveşte **portul dacilor din perimetrul spiritual originar** se poate observa **aceeaşi vocaţie pentru veşminte satvice**

(pure-ecologic, curate, naturale) care este omniprezentă atât la popoarele **indo-ariene,** cât şi la restul ramurilor vedo-ariene care împânzesc Europa, Canada, Iranul.

— Obiceiurile, de asemenea, interferează cu cele ale arienilor-germanici şi o parte din cei anglo-saxoni (Irlanda, Scoţia, Noua Galie), între acestea putându-

se înscrie cu precizie **înfrăţirea cu natura,** iubirea naturii vegetale, animale şi, în primul rând, a celei umane.

— Principalele trăsături de caracter şi vocaţii: sociabilitatea, comunicabilitatea, sensibilitatea, cuvântul de onoare şi păstrarea lui, cinstea, afişarea directă a sentimentelor, fără ocolişuri sau echivoc, demnitatea, corectitudinea, iubirea muncii, a ordinii, a disciplinei, simţului exagerat al economiei şi al igienei corporale, psiho-sociale şi a mediului; simţul independenţei, voluntarismul, simţul autojertfei şi al neprecupeţirii propriei existenţe spre binele semenului, simţul organizării, planificării şi al raţionalizării muncii; ura şi alianţa împotriva duşmanului comun, vocaţia cooperării în activităţi

pozitive cu semeni şi popoare vecine etc.

— Temperament şi aptitudini: calm, înnăscut şi cultivat, antrenare progresivă în tensiunea procesului muncii, dar şi în stări şi situaţii conflictuale, în relaţii erotico-sentimentale sau în angajamente socialculturale; acţiuni elaborate în timp pe plan subiectiv-cerebral, dar cu o derulare hotărâtă, coerentă, eficace şi rapidă.

Sentimente profunde, dar bine drapate social. Tendinţa spre dramatizare şi revendicarea supremă, în final. Reactivitate aparent întârziată, dar elaborată perfect. Rezistenţa la provocare şi la dificultăţi fizico-sociale. Exigenţa generală în paralel cu modestia egotică, această trăsătură fiind doar în aparenţă paradoxală, în realitate fiind o autoadaptare psiho-genetică! Curaj

(în faţa morţii, bolilor, a pericolelor şi a sinistrelor) până la sfidare! Tendinţa spre **pudoare morală şi impudicitate fizică:** o altă adaptare psiho-genetică balansând ego-ul social între zona valori morale şi tendinţe spre natură-naturalizare. Atât germanicii, cât şi populaţiile central-est-vest-nordice au avut, şi au în prezent, **nostalgia expunerii la soare a trupului gol,** mai ales la mare, în zone de nudism.

Lupul – unirea Soarelui cu Luna

— Elemente comune mistice care au operat în istoria magică a dacilor şi cea a popoarelor indo-europene şi vedo-ariene:

— Concepţia nemuririi sufletului şi a metempsihozei;

— Concepţia unei divinităţi absolute

(Brahman, la vedici; Zamolxis la traco-daco-geţi);

— Arderea corpurilor defuncţilor şi păstrarea cenuşii;

— Cuminecarea anuală în apele sacre: Gange la indo-arieni; Istru la traco-daco-geţi; iar la celţi şi germanicii nordici trimiterea corpurilor defuncţilor pe o navă (ambarcaţiune) incendiată, alunecând pe o apă;

— Autojertfirea tinerilor războinici: la daci, din cinci în cinci ani, tineri se azvârleau în suliţe spre a merge la Zamolxis ca soli (vârfurile suliţelor aşezate în sens invers formează, de la Dochia-citire, simbolul folcloric-esoteric preluat de Brâncuşi pentru Coloana Infinitului); la arienii nord-germanici (în mitologia

scandinavă) bucuria tinerilor luptători de a pieri în luptă şi de a merge în Walhalla, conduşi de Valkirii;

— **Practicarea riturilor sacre şi sacrificarea cu efect, psihosomatic salvator** efectuat de indo-arieni sub forma yogas-elor şi a altor manifestări docte şi spiritual-mistice complementare (riturile indotibetane s-au extins în toată Indochina, China, Japonia, Polinézia, Iran şi Egipt, iar azi în toată lumea); de către druizii celtici: rituri secrete practicate din antichitate până azi; toate acestea practicate pentru obţinerea *siddhis-e|or* (puteri spirituale) necesare unirii lui Atman cu Brahman, adică a unirii Sinelui individual divin cu Şinele universal divin şi a Eliberării sufletului din strânsoarea chinuitoare a **samsara-ei** (ciclu

de reîncarnări ale Sufletului uman).

— Credinţa în Yin şi Yang (Luna şi Soarele) ca entităţi astralenergetice prezente la daci în simbolul dual: Luna simbolizează sabia încovoiată *(Dacca).* Soarele – scutul rotund; în îmbinarea Dragon

(Şarpe) – lup, de pe steagul dacic **(şarpele fiind elementul lunar Yin, iar lupul fiind elementul solar Yang** la chinezi, iar la hinduşi *Ha-Tha* = unirea Soarelui cu Luna; **în medicina psihosomatică a dacilor, psihicul** = *yang,* **iar fizicul** = *yin;* ceea ce a avut drept aplicaţie fundamentală terapeutica, vindecarea oricărei boli fizice prin armonizarea prealabilă a funcţiunii sistemulşui psihic; sanctuarele dace erau

plasate pe înălţimi montane pentru a se facilita astfel polarizarea forţei terestre (Yin) cu **forţa celestă** *(Yang);* la chinezi exista chiar un **simbol Tao,** sugerând unirea lui Yin cu Yang; **la daci s-a născut „mitul vârcolacului”** *(Yang*) **mâncând Luna** *(Yin)* ş.a.m.d.

Zalmoxis, „şarpele casei” – „educatorul” Greciei!

— Altruismul este element comun daco-vedic: aşa cum hinduşii şi-au trimis emisari în Occident pentru a propovădui *ayurveda* şi **dacii l-au trimis pe Zamolxis în Grecia** (deci în restul lumii) **pentru a înfiinţa şcoli spirituale** (Platon, Pitagora, Socrate – în sfera filozofie-ştiinţă; Homer, Orfeu, Menandru, Esop etc. – în sfera culturii, a artei ş.a.m.d.).

Desigur, hinduşii continuă să-i trimită: Rabindranath Tagore şi Salvarajan Yesudian şi alţii, în trecutul nu foarte îndepărtat, iar în perioade foarte apropiate: Krishna Murti, Lobsang Rampa ş.a.m.d.

— Obiceiul sacralizării anumitor animale: vaca sacră la hinduşi; sacralizarea-pesonalizarea mioriţei vorbitoare, emanaţie mistico-filozofică a păstorilor daci continuată de descendenţii lor daco-români (vezi balada *„Mioriţa”)* şi în plus **cultul şarpelui casei la daco-români,** practicat şi azi în toată ţara; la daco-românii contemporani mai există şi cultul berzei, al rândunicii al cărui cuib este îngrijit cu sfinţenie, chiar şi în cazul reparaţiei sau a demolării casei; de asemenea, există cultul ocrotirii

muşuroiului de furnici, al albinelor şi un cult baladic al câinelui ciobănesc (a nu se confunda cu mania condamnabilă şi armecologică a convieţuirii cu câinii şi pisicile în apartamente de vilă sau de bloc). Mai există şi cultul păsărilor de colivie şi a peştişorilor de acvariu, ceea ce demonstrează afinitatea daco-românilor cu *feng-shui-ul* chinez, arta de esenţă ayurvedică!

Fitoterapia dacică

— Atât la daci, cât şi la arienii de esenţă germanică s-a dezvoltat **fitoterapia,** componenta fundamentală a medicinii ayurvedice; idem, la indo-tibetani, indo-chinezi, chinezi.

— Iubirea plantelor şi a florilor la daco-românii contemporani este încă o

expresie a vocaţiei subtile comune a vedo-arienilor cu dacii străvechi şi urmaşii lor.

Se citează ştiinţific existenţa din cele mai vechi timpuri a sărbătorii florilor, cum ar fi *Sărbătoarea Salcâmului* şi *Sărbătoarea Liliacului* practicate şi azi în România. Această iubire de flori la hinduşi, spre exemplu, ia proporţii cosmice, mai ales în ceea ce priveşte venerarea lotusului! Cine nu a auzit de *Poiana Narciselor* de lângă Braşov? Cine nu a auzit de zambilele olandeze? Ş.a.m.d.

— Concepţia comună a vedo-arienilor asupra proprietăţilor magice ale plantelor este arhicunoscută începând cu ritualurile magice ale hinduşilor ai căror iniţiaţi consumau licoarea magică *soma,* în vederea obţinerii unor efecte mistice şi

terminând cu ritualul *sărbătoarea sânzienelor* – flori considerate aducătoare de noroc în dragoste la daco-români (vezi Dragobetele sau Sărbătoarea Sânzienelor!), împreună cu firele şi rădăcinile de năvalnic, care se şi cos în hainele îndrăgostiţilor, spre a stimula impulsurile erotico-sentimentale ale persoanei dorite…

În gândirea magică a dacilor fiecare plantă avea un alt efect conducător: macul era sedativ-hipnogen şi topic, florile de salcie erau anxiolitice, florile de muşeţel erau antiinflamatoare-antiinfecţioase ş.a. m.d. La această oră încă se fac **descântece cu flori magice şi desfăcături de magie neagră!…**

Spaţiul edenic al dacilor

— Sabia dacilor era precum

Semiluna, iar scutul lor era de formă rotundă, lată Soarele şi Luna unindu-se. Aşadar, Yin şi cu Yang al Asiei secrete reunite pentru a da Ql-ul: viaţa şi apărarea ei!

— Dacii, cea mai nobilă ramură a vedo-arienilor, cu preţul sângelui, au moştenit un *archè* edenic, adică o galaxie de regate de neamuri prolifice şi mândre şi îmbelşugate plaiuri cu cele mai diverse şi fecunde forme de relief, tăinuind bogăţii subpământene, oceane cerealiere şi abisuri de flori…

Acest neam harnic şi cinstit nu putea creşte decât dintr-un pământ opulent, în care grânele trebuiau să se reverse din Carpaţi şi până-n Istru; mierea (şi laptele) să curgă ca „principali afluenţi” ai Dunării,

iar izvorul său cinegetic să fie de nesecat…

Unde s-ar mai fi putut descoperi **mormanul de fildeş de mamut,** dacă nu **la Ripicenii de lângă Prut, dovadă de necontestat a prezenţei dacilor vedo-arieni, încă din timpul paleoliticului inferior – 200.000 – 250.000 ani** (vezi părerea acad. C.S. Nicolaescu, pag. **14 – 15:** *„Dacii de-a lungul mileniilor”,* de pe cercetător Dumitru Bălaşa).

Precizăm că atunci când spunem *arieni* sau *vedo-arieni,* noi nu facem referire neapărat la itinerariul istorico-geografic al arienilor, cu atât mai puţin la pământul socotit de baştină al acestora, ci mai curând la **contingenţele de esenţă mistică a ramurilor spiritual-ariene!**

Mormanul de fildeşi de mamut avea o

formă romboidală cu o adâncime de 6 m şi o lungime de 9 m, lăţime de 6 m., conţinând 30 de fildeşi de mamut. În acelaşi loc s-au găsit arme şi unelte de cremene prelucrate prin cioplire: vârfuri de lance, cuţite, bulgări de praştie, râzătoare din piei (din piatră) toate acoperite (ecologic) cu pietre voluminoase.

Prin acest punct, am relevat atât prezenţa în spaţiul actual românesc a strămoşilor daci, cât şi **vocaţia lor cinegetică şi ecologică, trăsătura comună a tuturor neamurilor vedo-ariene!** Pentru specialişti poate că va fi un imbold de a demonstra **evoluţia lui *Homo Sapiens* şi a lui Cro *Magnón* în spaţiul edenic al dacilor, precum şi fenomenul de iradiere a culturii şi a spiritualităţii**

din acest nucleu!

„Leagănul” Omenirii şi al scrierii

— Legat de consecinţele evoluţiei hominide în această sublimă „vatră antropogenetică”, mulţi şi-au pus probleme scrierii la daci.

Afirmăm cu tărie că nu se putea ca aceasta să nu existe într-un **leagăn antropogenetic** demonstrat ştiinţific a fi **dintre cele mai vechi:** unelte de silex pe Valea Darjorului (jud. Olt), pe valea Mozacului (jud. Argeş), la Rahoviţa (jud. Sibiu), unde s-au mai găsit şi aşa-numitele „unelte de prund” (bolovani de râu ciopliţi pentru a se obţine muchii tăioase sau vârfuri ascuţite necesare fie ca unelte gastrono-mice rudimentare, fie ca unelte de uz divers). Astfel de unelte s-au mai

descoperit şi la Ripicem (Botoşani), în necropola dacică de la Văleni (Neamţ) şi alte zone româneşti, ceea ce plasează pe strămoşii noştri pe lista existenţei antropoculturale la aproximativ **600.000 ani.** Să nu se fi ivit aici o anume scriere?!

De altfel, **Hesiod aminteşte vag de o scriere străveche a geto-dacilor.**

În epoca noastră, Viorica Mihai Enachiuc admite existenţa, în epoca bronzului, a unor elemente de scriere geto-dacă.

Arhitecta Silvia Păun şi studiul ei *„Grafica semnelor răbojului comparativ cu cea a unor semne vechi”* sugerează că, **pe teritoriul dacic, *pentagrama magică* a lui Pitagora este anterioară lui Pitagora**. Însuşi semnul pentagramic apare

la Chindia (jud. Mehedinţi) cu o vechime de 3.000 ani şi la Nuca (jud. Buzău), în fundul unei peşteri **(4.000 ani** vechime), iar la Ditrău şi alte semne grafice (1.400 ani vechime). La Basarabi, diagrama şi alte semne grafice apar în aşezarea rupestră (1.200 ani vechime).

În fine, ceea ce a revoluţionat întreaga concepţie mondială asupra scrierii în diferite culturi ale popoarelor străvechi (printre care, desigur, ne interesează **dacii ca popor primordial)** sunt cele trei tăbliţe de ceramică descoperite la **Tărtăria** (pe Mureş, în jud. Alba), împreună cu resturi de aşezări (culturile Turdaş, Petreşti şi Coţofani) între care figurine de lut ars şi alabastru.

Pe tăbliţe apar semne cu caracter

pictografic echivalând cu simboluri încifrate, creând şi analogii neforţate (lucrează aceeaşi transcendenţă despre care am mai amintit!) cu semnele de pe tăbliţele de la Uruk-Warka-IV, găsite în Mesopotamia inferioară, evenimentul arheologic stârnind comentarii de nestins între toţi marii sumerologi ai Terrei.

Epocala descoperire de la Tărtăria (anul 1961) aduce cultura dacică pe locul unu al seriilor descoperite până acum la popoarele Europei străvechi. Şi asta pentru că datarea acestei scrieri este de-a dreptul stupefiantă, este vorba de **mileniul VI î. Chr!**

Sumerologi de prestigiu, printre care amintim pe Vladimir Georgiev şi A. Kifisin confirmă că **scrierea dacilor este mai**

veche precum cea sumeriană cu o mie de ani.

În această optică, vă întrebăm ce sentiment aveţi faţă de armatele romane şi faţă de consilierii lor care au făcut dispărută această scriere odată cu tăierea stâlpilor de andezit de la sanctuarul de la Sarmizegetusa? Lucrurile satanice, de fapt, de abia au început la acea oră, întrucât în şcolile instituite de către uzurpatorii romani limba şi scrierea dacică au fost înlocuite cu limba şi scrierea romană vulgară.

Dar în situaţia în care **latina clasică era, de fapt, limba dacică** s-a petrecut fenomenul din Moldova sovietică: **vorbirea română scrisă cu caractere slave!** Anume, inscripţii pe piatră par să confirme un astfel de fenomen. De exemplu:

„incrementa dacorum per rubobostem regem” Su *„Decebalus per Scorilo”* sau zisa (peste mulţi ani de la aureliana „spălare a puţinii”): *„Torna, torna fratre!”*

Ce anume motiv au avut armatele romane şi mai ales „consilierii” acestora să taie coloanele de andezit cu inscripţii pe ele (desigur) este greu de spus, nu stă în posibilităţile noastre de a argumenta ştiinţific o ipoteză, dar avem convingerea că **scrierea dacilor a reprezentat pentru invadatori şi consilierii lor una din cele mai mari pericole,** în măsura în care textele scrise ale unui popor monoteist şi implicaţiile lor cosmice pot prezenta un pericol pentru nişte bădărani, ucigaşi şi „consilierii” lor satanici!

Ceva ne determină să credem că

descoperirea şi descifrarea acestor semne (scrieri) şi acestor texte ar revoluţiona spiritualitatea mondială şi ar salva omul şi natura.

Viitorul va decide, desigur, în acest sens!…

Zalmoxis – Marele Zeu

Problema Zamolxis-Dumnezeul dacilor este o problemă confuză a istoriei. Mulţi autori susţin că Zamolxis ar fi fost un om mai acătării, un cărturar sau un medic. Alţii susţin că ar fi fost un rege dac.

Istoricii oferă ştiri contradictorii, iar noi, conform legii armoniei, suntem obligaţi să respectăm părerile tuturor acestora, chiar dacă nu sunt susţinute ştiinţific, căci s-a dovedit de-a lungul timpului că orice este posibil.

Hellanicos din Mitilene (500 – 450 Î. Chr.), Herodot (cca. 484 î. Hr.), Platon (427 – 324 î. Hr.) dau diferite informaţii valoroase în legătură cu Zamolxis sau, mă rog, cu un dac denumit Zamolxis, dar niciunul nu afirmă cu tărie că Zamolxis este Dumnezeu.

Spre exemplu, Mircea Eliade spune că Herodot *„este convins de anterioritatea daimonului get...”,* dar tot confuză rămâne probleme chiar şi cu acest *„Daimon get”.*

Herodot, iscodind pe trăitorii greci ai Helespontului şi ai Pontului Euxin, menţionează că a aflat că Zamolxis a fost rob în Samos... al lui Pitagora ş.a.m.d. Dar înspre marea noastră bucurie, tot Herodot salvează situaţia, lămurindu-ne că geţii *„se cred nemuritori”* şi *„cel care dispare din*

lumea noastră se duce la noul Zamolxis. Unii îi mai spun şi Gebeleizis".

De unde vine acest chinuitor echivoc? Nu este imposibil de admis faptul că **Dumnezeu şi numele său poate fi purtat de muritori.** Se întâlnesc situaţii în care numele Domnului nostru Iisus Christos este»

purtat de cetăţeni sud-americani, spre exemplu Iesus... Ori, asta înseamnă că Mântuitorul, care e în Trinitate, este Iesus? Chiar dacă respectivul este rege, cărturar sau medic, prin America Latină!?

Este frumos să fim împăciuitori şi imparţiali..." ca tot românul", dar până aici: Dumnezeu este Dumnezeu, iar muritorii sunt muritori!

Mai curând merită să ne stoarcem

mintea pentru a lămuri ce a vrut să spună Herodot prin *„Noul Zamolxis”*, căci şi el, prin acest capăt de frază, vorbeşte în dodii…

„Noul Zamolxis” nu înseamnă „A murit regele, trăiască regele!”, ci mai degrabă **consecinţa unei noi tălmăciri spirituale a lui Zamolxis pentru dacii care au trecut printr-o revoluţie spiritual-devoţională.** Mai exact **din** *„Vasilevs Theos”* (adică **Marele Zeu,** cum îi spuneau grecii lui Zamolxis), Zamolxis să fi devenit, în mintea budhică a dacilor, **Dumnezeul celui viu prezent în noi şi în toate! Ceva foarte asemănător vedicului Brahman** (Absolutul, şinele cosmic). Aceasta ar fi părerea noastră despre Zamolxis, Dumnezeul unic al strămoşilor noştri daci!

Dacii – supermedicii lui Zalmoxe!

Medicii daci făceau binele pentru semeni în numele lui Zamolxis sau îi învăţau pe semeni, tot în numele lui Zamolxis. Ceea ce a născut confuzii. Astfel, se menţionează că **Pitagora, urmând pilda lui Zamolxis,** sclavul său dac, **a stat într-o peşteră şapte ani.**

Astfel de ipostaze ne oferă şi viaţa lui Moise care a stat pe muntele Sinai coborând de acolo cu Tablele Legii; Buddha a stat sub arborele Badhi, de asemenea, zeci de ani; Milarepa, în peşteră, tot zeci de ani ş.a.m.d. Şi cu toţii au făcut aceste asceze în numele Părintelui Ceresc, nefiind nevoie a fi asimilaţi cu EL!

De altfel, **capetele luminate ale vremii aceleia nici nu îl confundau pe**

Zamolxis-dacul, cu Zamolxis-Dumnezeul. Socrate, spre exemplu, ei afirmat că **a învăţat arta incantaţiilor medicinii secrete** (descântecele, mantrele vedice) **de la un medic trac, ucenic de-al lui Zamolxis.** Desigur că de aici reiese clar că **acel medic lucra în numele Domnului,** el nefiind Dumnezeu însuşi.

Ceea ce ne serveşte în privinţa asemănării culturii poporului dac cu cea a popoarelor vedice este, în schimb, **vocaţia medicilor daci de a trata întâi sufletul** (psihicul pacientului) şi prin aceasta trupul.

„Ochii sunt oglinda sufletului” **este o zicală, care de la daci o avem**. În ochi, ca într-un feed-back miraculos se concentrează tot Ql-ul psihic, toată forţa omului, Iisus Christos spunea că ochii având

lumina, şi trupul o are în întregime, şi invers, latã relaţia vedo-christicã învederatã.

Medicina plantelor, de asemenea, **aparţinea medicilor daci,** cu prisosinţă, căci ierburi ca la noi, nicăieri nu sunt! Acelaşi lucru se poate afirma şi în legătură cu **medicina psihosomatică practicată de anahoreţii daci** şi bineînţeles de către **iniţiaţii Asiei esoterice.**

— T ***1.9.9***

Trusa chirurgicală dacică prezentată de Ion Miclea şi Radu Florescu, aparţinând valorilor străvechi de la Tomis şi compusă din piese de fier prelucrat prin călire, mânere cu decor niellât, incluzând până şi bisturiu (1 – 12 cm) şi sonda fragmentară (1 – 9,15 cm), lamela (1 – 12,5 cm) şi sonda (1

– 15 cm), atesta nu numai gradul tehnologic al dacilor dar şi (ceea ce interesează intens lucrarea noastră) legătura strămoşilor noştri cu vestitele centre metalurgice ale Orientului. Tehnica Niello însemna încrustarea metalelor cu alte metale mult mai dure, o tehnică extrem de rară în vremurile acelea îndepărtate...

Cazul acestei truse medicale nu este singular. A mai fost descoperită una la Drobeta romano-bizantină, din piese de bronz şi de piatră: cohlear de bronz fragmentar (L = 69 mm) inv. 27039: cohlear de bronz (L = 125 mm) inv. 27036; cohlear de bronz (L = 102 mm) inv. 26963; sonda de bronz (L = 131 mm) inv. 27040; cohlear de bronz (L = 80 mm) inv. 28427; cohlear de bronz fragmentar (L = 50 mm); bisturiu de

bronz îndoit (L = 123 mm); pensetă de bronz (L = 63,8 mm); pensetă (L = 73,5 mm); pensetă cu un braţ scurt (L = 62,1 mm); linguriţă pentru droguri, din os (L = 66,8 mm); placa oficinală din tuf vulcanic (108*47 mm) inv. 2704.

În sfârşit, **trusa medicală de la Grădiştea de Munte,** compusă din lama cuţit de fier cu apărători de bronz, pensetă de bronz, tableta de tuf vulcanic cu silicaţi care se presărau pe răni şi ulceraţii (ca absorbanţi şi cicatrizanţi), cinci borcănaşe de lut pentru alifii.

Menţionăm că au mai fost descoperite **instrumente medicale** la cetatea Piatra Roşie, la Poiana şi Ocniţa. Nu vom mai plictisi cu date de inventar pe cititori, dar vom reaminti că **medicina dacilor era o**

medicină complexă, holistică în care fitoterapia se îmbina cu incantaţiile şi, după cum am văzut, cu chirurgia şi complexele psiho-somatice pierdute pentru noi, dat fiind harul cruzimii cu care romanii au desfiinţat scrierea dacilor şi, parţial, vorbirea acestora…

Hiperboreea – Centrul Suprem al Lumii

Desigur, **un astfel de popor numeros, compus din zeci şi zeci de ramuri, cum a fost ginta traco-daco-geţilor s-a răspândit în diverse direcţii geografice,** ducând cu el cultura şi elementele, de civilizaţie proprii.

Multe dintre marile sale personalităţi au fost zeificate: Dyonisos,

Orfeu, Hestia[69]... **multe personalităţi culturale ale lumii vechi** strălucesc orbitor pe firmamentul eternităţii spirituale (Homer, Socrate)... **peste 100 de traci au stat pe scaunul imperial al Romei,** ceea ce dovedeşte capacitatea şi prestigiul deosebit de care se bucurau strămoşii noştri...

Multe denumiri de plante medicinale în limba dacică apar în lucrarea lui Dioscorides. De exemplu, **dediţelul,** numit în limba dacă **dacina.**

Hesyehius din Alexandria (sec. V-VI) afirma că eruditul sclav **Zamolxis şi-a făcut discipoli din cei mai renumiţi bărbaţi ai Atenei străvechi şi ai Greciei de atunci,** Pitagora şi Platon fiind la rându-

69 Numită Vesta de către romani.

le, discipolii săi, peste timp…

Leon Diaconul din Asia Mică elogia pe acel Zamolxis. Diodor din Sicilia (după 21 Î. Chr.) menţiona că **dacii credeau în nemurirea sufletului, de aici şi până la metempsihoză vedică nefiind nici măcar un pas! Meditaţia în peşterile muntelui sacru Kogaion nu reprezintă încă o verigă comună cu vedo-arienii?**

Oare întâmplător, Clement Alexandrinul îl numea, pe eruditul **Zamolxis,** *Hiperboreanul?* Deducţia este indubitabilă: **Dacia era, de fapt, Hiperboreea, ţinutul legendar** care a stârnit atâtea discuţii în trecut şi în prezent!…

Strabon, la rându-i, a făcut aprecieri privitoare la un Zamolxis care din viceregе a devenit rege.

Socrate făcea referiri la **Zamolxis** (pastişând pe un interlocutor dac) ca despre un **rege al medicilor!...**

Există date mistice privind faptul că **acest şir de bărbaţi purtând întemeiat numele de Zamolxis-Dumnezeul dacilor, ajungând în zonele Greciei antice, au întemeiat şcoli filosofice şi medicale,** împrăştiind apoi lumina cunoaşterii, ştiut fiind că **vechea Elladă** era în acele vremuri colecţionarul şi totodată **difuzorul tuturor valorilor culturalspirituale esenţiale aflate la intersecţia civilizaţiilor euro-asiatice!**

Şcolile lui Platon, Pitagora şi Socrate, pe de o parte, şcoala lui Asklepiades, pe de altă parte, au fost adevărate fluvii de lumină şi binefacere pentru toată lumea civilizată a

vremii aceleia şi, odată cu evoluţia lumii, şi un izvor al culturii contemporane!

Aşadar, a afirma că **Dacia era cel mai puternic nucleu de iradiere a culturii hominide, la acea vreme,** reprezintă un adevăr incontestabil. **Dinamica mişcării spirituale** a fost reprezentată printr-o **axă sud-nord, sudul** reprezentând, prin **India arică,** zona de eclozare a **vedelor sacre,** iar **nordul: brăţara carpatică de la care au iradiat luminile spre lume.**

Zalmoxis / Saturn / Cronos – „cel mai mare dintre zei”.

Leon Diaconul din Asia Mică vorbeşte despre **Zamolxis (pământeanul)** ca despre un înţelept transcendental ***(rishi)*** având ca principal reper **ştiinţa acestuia de a prevedea viitorul** (facultatea

divinaţiei), atât după semnele cereşti dar mai cu seamă datorită unor facultăţi înnăscute specifice, în general, iniţiaţilor transcendentali yoghini, în care Dacia, precum şi India erau bogate.

Conform aceluiaşi autor, Zamolxis (anahoretul dac) **a intrat în legătură cu zeiţa Hestia,** eveniment produs ulterior şi la Milorepa, care, în timpul meditaţiei transcendente, a intrat în legătură cu *Dakini,* **zeiţă** de o frumuseţe orbitoare, care se arată celor aleşi în timp ce aceştia meditează.

Este drept că şi Zarathustra al arienilor, precum şi Moise al iudeilor au avut astfel de legături, primul cu o zeitate bună (precum Zamolxis), al doilea, cu lahve-însuşi I

Se reeditează, în cazul lui Zamolxis, epopeea lui Shiva şi Shakti? Oricum, şi în mod precis, este vorba despre un tantric elevat în persoana lui Zamolxis ca ipostază terestră, cult specific arian, confirmai de mari istorici ca Diodor din Sicilia (cca. 21 Î. Chr.), Leon Diaconul din Asia Mică, Herodot, părintele istoriei, Platon, Socrate, Pitagora, **lamblichos (333 d. Hr.)** ş.a., cel citat la urmă **afirmând** (paradoxal, în contextul interpretărilor pământeşti!) **despre Zamolxis ca** *„este... cel mai mare dintre zei”!* (Vasilevs Theos).

Suidas, vorbind despre geţi, precizează că **îi aduc lui Zamolxis** *„... jertfe, ca lui Cronos”.*

Desiţ; atitudine filozofico-devoţională şi istorică mult mai normală să vorbeşti

despre Dumnezeu ca despre Dumnezeu, decât să vorbeşti despre un muritor numindu-l ca pe Dumnezeu, chiar dacă acest om este servul lui Dumnezeu. Cel puţin aşa ne învaţă creştinismul, bunul simţ şi gândirea cea sănătoasă!

Învăţăturile lui Zalmoxis către Pitagora, Platon şi Socrate

O consemnare interesantă se leagă de **asceţii daci,** yoghini vegetarieni, desigur. Strabon (63 – 19 î. Hr.) afirma că ***„practica pitagoreică de a se abţine de la carne a rămas la ei ca o poruncă dată de Zamolxis”.*** Este stupefiant, întrucât porunca de a ne nutri cu hrană vegetală apare şi în *Vechiul Testament* (Geneza 3/18), şi, în acelaşi timp, şi *Ayur-Veda* interzice consumul de carne. Motiv pentru

care Platon a declarat, sus şi tare, că *„medicii greci sunt inferiori medicilor zamolxieni*–aceştia din urmă, în opoziţie cu cei greci, erau adăpaţi la izvoarele adânci ale *Ayur-Vedei!*

Platon declara, despre inegalabilul Socrate, că a primit iniţierea în mantrele terapeutice… de la un trac, unul din ucenicii lui **Zamolxis *„care… îi făcea pe geţi nemuritori”***. Interesantă poziţie a lui Platon, ştiut fiind că **Socrate era, de fapt, de sorginte tracică.**

Una dintre posibilele explicaţii ale frazei *„îi făcea pe geţi nemuritori”* ar fi fost **apariţia prematură (**semnalată la celţi şi perşi**) la daci a ideilor christice de nemurire a sufletului, idei vehiculate înaintea venirii Domnului pe Pământ cu**

circa 3.000 ani, data aproximativă a apariţiei scrierilor ariene *(Vedele)* în care sunt prezentate noţiunile de nemurire şi transmigrare a sufletului *(Samsara),* ideea **împărăţiei cerurilor (nirvana-vaikhunta),** noţiunea etajelor planetare *(Lokas)* şi alte idei şi noţiuni pe care **Fiul Omului** a venit să ni le facă limpezi!!!

„Dacii nemuritori”: telepatie, telekinezie şi teleportare?!

O explicaţie secundară a expresiei *„... îi făcea pe geţi nemuritori” se* poate lega de instruirea subtilă şi căile pământene şi astrale (în sensul folosirii energiilor astrale proprii fiinţelor umane) prin care oamenii sacri ai Daciei abordau **calea ultimă prin care sufletul poate ajunge cu siguranţă la starea de nemurire.**

Desigur, este vorba despre **practica asanelor şi a sadhanelor yoghine care erau familiale şi familiare anahoreţilor daci**! Dintre acestea nu erau excluse nici forme cum ar fi **tantra-yoga,** deci nici ***Calea Mâinii Drepte şi Stângi,*** prin care adepţii pot estorca şi manipula energiile cosmice atingând, printr-o justă şi mult prea corectă practică, *Siddhas-e|e* sau forţele supraomeneşti.

Bineînţeles că atât Calea Mâinii Drepte (Tantra ascezei), cât şi Calea Mâinii Stângi (Tantra senzuală) au, ca ultim ţel, scopul finit al yoga: unirea lui *Atman* (Sinele individual divin) cu *Brahman* (Sinele divin

Universal) conţinut în ultima mare suflare *(Mahat Yoga Pranna-yama)* care, dirijată de ultimul gând al muritorului, duce

sufletul la Izvorul Său, creând şi în acest mod transcenderea păcatului uman.

Cu siguranţă că astfel de practică prin care **se puteau obţine puteri subtile, cum ar fi telekinezia, telepatia, teleportarea, extrasenzitivitatea, extracorporalitatea, elongaţia, combustia spontană, claraudiţia, clarviziunea, bioenergoterapia, bilocaţia** (sau dedublarea), **heteroscopia** (capacitatea de a vedea prin corpuri opace), **inedia** (capacitatea de suspendare paranormală a procesului de alimentare a organismului), **invulnerabilitatea, bacteriostaza** (neputrezirea corpului după moarte), **micropsihokinestezia** (capacitatea de a opera la nivelul microfizic al propriei persoane asupra mediilor fizice

sau asupra altor persoane), **metagnomia** (cunoaşterea proceselor pe alte căi decât cele normale), **oniromanţia** (tălmăcirea subtilă a viselor), **penetrarea** (trecerea unui obiect prin altul), **sinestezia** (perceperea pe canale improprii), **premoniţia, psihoenergo-sugestia** (sugestionarea fără producerea amneziei sau a catalepsiei, deci fără afectarea discernământului subiectului), **radiestezia** (depistarea subtilă a fenomenelor), **retrocogniţia** (retrăirea subtilă a trecutului) şi multe altele nu puteau fi pe placul unor inculţi cum erau militarii romani şi, cu atât mai puţin, pe placul „consilierilor" care, la ei în ţară erau obişnuiţi să radă: „astarteele", „înălţimile", „aşerele", „stâlpii" (atenţie şi coloanele de

andezit de la sanctuarul dacic erau tot „stâlpi” pentru aceştia...).

Aşad? r, reiese şi din acest punct **contingenţa vedo-arică a dacilor şi forţa de iradiere a culturii lor în jur.**

Belagines – legile rasei albe

Atenaios menţionează că **soliile geţilor erau constituite din cântăreţi din citeră,** ca dovadă a armonizării psihicului lor cu vibraţiile celeste.

Nu este de mirare că **legile armoniei** sau *belagines* au apărut la acest popor imens ca un arbore cosmic cu peste 100 de braţe[70]. **Aceste legi au fost dictate de**

70 N. edit.: Aproape 200 de „triburi” !

_ N. edit.: Bel avea totodată şi sensul de „alb”, „curat”, „dumnezeiesc”... Probabil, acestea erau legile rasei albe !

N. edit.: Intuiţie partial corectă ! „Lupul dacic” însemna, de fapt, Dunărea (şarpele primordiali si Delta, numită de grecii antici şi „Stroma” - Gura Lupului. Deci, dacii erau primordiali, înteiepti şi viteji...

către Zamolxis-Dumnezeul dacilor şi legendele spun că au ajuns la cele peste 100 de triburi tracice prin prima regină a lor denumită Hestia, care a fost ulterior apoteotizată.

Lordanes, istoricul care **a afirmat originea ariană a strămoşilor noştri daci,** a menţionat că Marele Preot Deceneu *„i-a făcut să trăiască conform legilor naturii… /* iar despre legile susenunţate a spus că… ele se păstrează până astăzi sub numele de *„belagines”.*

Desigur, interpretări sunt destule începând cu cele străvechi şi continuând cu cele ale lui Diodor din Sicilia (21 Î. Chr.), lamblichos (e. 250 – 330), Agathias Scolasticul (552 – 558), Platon, Socrate.

Aceştia doi din urmă vorbeau despre

ele ca despre nişte epode ale căror delicate înşiruiri de cuvinte face să se nască în inimile oamenilor rara înţelepciune privind importanţa strămoşilor, iubirea semenilor, legea ospeţiei şi a omeniei.

Lordanes le cataloghează ca pe un codex al Daciei scris în limba getă şi denumit **leges belagines,** numite mai târziu (sec. VI d. Hr.) şi citate de către istoricii medievali *Lex antiqua Valachorum.*

Vladimir Hanga, vorbind despre *Belagines,* susţine că originea cuvântului este gotică, pe când eruditul preot cercetător istoric Dumitru Bălaşa, făcând „histologia" cuvântului, conchide că este de origine traco-dacică, însemnând **legile frumoase** (belle + leagunes), o concluzie deosebit de apropiată de adevăr!...

Xenofon le scoate «un codice etico-moral şi devoţional, ceea ce vine, de asemenea, în sprijinul teoriei noastre privind asemănarea *belaginelor* cu decalogul etico-moral şi devoţional al yoghinilor Asiei, denumit *Yama* şi *Niyama.* Deci şi prin această asemănare **se demonstrează apropierea a doua culturi aparţinând celor două *„continente spirituale*asia vedică şi Dacia arianã!**

Aşadar, această *IUS VALACHICUM* vine ca o necesară verigă a lanţului miraculos care leagă înseşi statele Europei de focarul prin care au fost vivificate!

Există tot felul de speculaţii privind motivul pentru care Dacia ar fi fost atacată de către romani. Printre acestea, faptul că în anul 85 Duras (denumit şi Diurpaneus),

regele dacilor, ataca trupele romane staţionate în Moesia. Acest atac nu putea fi catalogat altfel decât legitim, întrucât teritoriul uzurpat de către mercenarii Romei aparţinea dacilor, în lupta care a avut loc, armata Romei a fost nimicită iar capul guvernatorului roman Oppius Sabinus a constituit obiectul de batjocură al militarilor daci. Era, de fapt, un obicei roman de care au profitat dacii…

Simbolurile secrete ale „lupului dacic”.

Orice obiect era simbolic la daci.

Vom încerca să demonstrăm acest lucru (în contextul simbolisticii generale a vedo-arienilor).

Este vorba despre **steagul dacilor.** Cunoaştem din istorie că **steagul dacilor**

era compus din trei elemente distinctive: mânerul, capul de lup şi corpul de şarpe. Acest corp de şarpe, nu prea comentat de istorici, poate fi asemuit cu un corp de dragon, făcând parte din zodiacul indo-chinezesc. În acest caz, legătura cu îndepărtatul continent asiatic se mai scurtează. Dacă acel corp este al unui şarpe propriu-zis, semnificaţiile se amplifică:

1. şarpele, ca viziune comună a indo-arienilor – s**imbol al vieţii cosmice, semn al Lunii şi complement al semnului solar (Berbec) al prinţului arian Rama,** zeificat de către vedo-arieni;

2. semnul subtilităţii, al mobilităţii, al înţelepciunii;

3. reflectarea *„şarpelui-împărat”* existent în muzeul de **la Tomis, simbol al**

stăpânirii Mării Negre, deci şi a uneia din frontierele naturale ale regatului Dacia.

Această ultimă ipostază a corpului de şarpe de pe steagul dacic justifică articularea sa cu acel **cap de lup, simbol al vieţii din Carpaţi, simbol al puterii dacilor şi al cruzimii lor faţă de duşmani.**

Totodată, **îmbinarea celor două module mai înseamnă: regatul Dacia,** care se întindea de la Marea Neagră (Axhaena-albastru închis: concepţia grecilor despre culoarea Mării Negre) şi până la Carpaţi…”

Împăratul-şarpe multimilenar

Dar mai poate însemna şi articularea **şarpelui casei** (deci al patriei, al Daciei) cu forţa fioroasă şi neiertătoare a lupului

carpatin; convieţuirea lor cu totul miraculoasă!

Bătrânii Tomisului şi ai întregului litoral românesc al Mării Negre, a căror generaţie s-a stins aproape cu desăvârşire, **mărturiseau** în şoaptă (dar numai unor oameni dragi, în care căpătau încredere, după lungi verificări psihologice) **despre existenţa unui şarpe uriaş care trăieşte sub nisipurile malului mării şi anume într-o porţiune în care se deschide o peşteră ce comunică şi cu nisipul şi cu marea.**

Acest şarpe uriaş uneori este impresionat de inima câte unui om care face plajă pe malul mării: acelui om trebuie să-i bată inima într-un anume fel ca bătăile acestea să ajungă la auzul său.

Când acest ritm cardiac deosebit ajunge la el, şarpele mugeşte de sub pământ, dar mugetul său poate fi perceput numai de către acea fiinţă umană a cărei inimă ciudat-bătătoare l-a impresionat pe şarpe.

Unii dintre bătrânii de la Pontus Euxeinos (Primitoare de oaspeţi) au comunicat în acest fel cu **împăratul-şarpe a cărui vârstă este multimilenară...** Fiecare, la rândul său, s-a crezut depozitarul ***marelui secret.*** Până când unii din cei veniţi la mare din ţară, de departe, au început să mărturisească, timid, ce e drept, despre misteriosul muget subteran. Şi, iată, astfel s-a încropit legenda peste care este suprapusă existenţa mirifică a şarpelui sculptat în vechime!...

Delphi şi... dacii din Maramureş

Multe dintre obiceiurile dacilor se regăsesc în legendele şi eresurile româneşti care dăinuie şi azi, **în special pe meleagurile**

Maramureşului şi, în parte, în alte ţinuturi ale României.

Trebuie menţionat faptul că **în Grecia antică existau oracole,** cum ar fi cel de la **Delfi,** unde sybilele preurseau vizitatorilor ceea ce îi aştepta, cu exactitate şi limpezime, ceea ce a făcut ca, mulţi ani la rând, oracolul din Delfi să fie căutat cu înfrigurare, nu numai de către vizitatorii Greci, dar şi de cei veniţi de peste mări şi ţări!...

Întrebarea pe care noi, astăzi, ne-o punem este: „Are, sau nu, o legătură

oracolul de la Delfi cu obiceiurile şi tradiţiile divinatorii ale strămoşilor noştri daci?”

Doar o minte naivă sau un spirit neinformat nu pot face **legătura** dialectică şi etno-spirituală, **între fenomenul marii migraţii a pelasgilor şi apariţia la greci a acestei manifestări care, peste vremi, durează în zonele României de azi!**

S-ar putea ca să se nască întrebarea dacă **valul pelasgilor sau,** altă dată, **cel al dorienilor au** vreo **legătură cu neamurile tracilor** din care, se subînţelege, şi **dacii** făceau parte (de fapt erau **nucleul tracilor!).** Desigur, ar fi o întrebare, la rându-i, naivă, din moment ce răspunsul este afirmativ şi axiomatic, conform datelor binecunoscute ale istoriei

din toate timpurile!

Aşadar, nu vom insista asupra descrierii Oracolului din Delfi, şi cu atât mai mult asupra preursirilor pe care le făceau acolo sybilele, şi vom menţiona, spre a se putea deduce clar, că **însăşi instituţia aceea spirituală avea la origine o rădăcină dacică,** ale cărei vene transtemporale au acţionat peste întinse spaţii, încă de la acea perioadă, **rădăcina dacică nepierind nici până acum! întrucât obiceiurile ursirii funcţionează şi la această oră în Maramureş!** La naşterea unui copil, femei bătrâne, înzestrate cu harul claraudiţiei, se aşază în camerele din apropierea pridvorului şi, tupilându-se pe sub geamurile ce dau spre pridvor, la un anumit ceas al nopţii, se pun să desluşească zicerile

ursitoarelor referitoare la soarta nouluinăscut! După cum se relatează, aceste ziceri ale nevăzutelor ursitoare se percep ca nişte şoapte reunite dar mult amplificate de către corul spiritelor parvenite din spaţii siderale…

Ursitoarele şi zodiile întrebarea este care sunt adevăratele ursitoare: cele de afară sau cele dinăuntru?

Căci dacă cele de afară s-au dovedit purtătoarele unor efluvii divine (prin aceasta, ele nefăcându-şi neapărat o misie voluntară şi conştientă!) cele dinăuntru (babele înzestrate cu harul claraudiţiei) au, fără doar şi poate, **facultăţi sybilice la baza cărora stă nu numai puterea clarauditivă** (a desluşirii extrasenzoriale a unor sunete mistice) **dar şi cea a**

interpretării şi a traducerii (în comprehensiune umană) **celor desluşite prin claraudiţie.** Practic vorbind, este **o subtilă putere de decodificare a unor mesaje spiritual-cosmice** a căror zonă de emisie este corpul christic; zona de recepţie fiind clar aferentă curatului nou-născut (căci **orice prunc nu este altceva decât un îngor** care, înveşmântat în corp carnal, urmează a trece cu bine sau mai puţin bine telurricul examen!). **Acest cult dacic este legat şi de existenţa şi efectul zodiilor asupra destinelor oamenilor,** problema zodiiloi fiind larg dezbătută pe întregul teren al civilizaţiilor orice şi periarieno începând de la Carpaţii dacici, continuând cu zonele sud-himalayeno şi cu cele ale fostului Sumer, toate acestea şi altele

bântuite cândva de crepidele strămoşilor daci!…

Spiritele dacilor urcau lângă Soare…

Legat de această problemă, există multe referiri dintre care ne vom limita să citǎm pe cele ale eruditului preot, cercetător istoric, **Dumitru Bălaşa** (vezi *„Dacii de-a lungul mileniilor”,* pag. 31):

„… La traco-daci, viaţa spiritelor eliberate de materie, adevărata viaţă eternă se desfăşura în Pliroma, în apropierea Soarelui, unde iarnă nu era niciodată şi nici întuneric. *Aici, gnosticii se bucurau de plenitudinea fericirii. Viaţa terestră, trecătoare se desfd şura sub influenţa celor 12 constelaţii zodiacale: Berbecele (martie), Taurul (aprilie),*

Gemenii (mai)…”

Iar referitor la subiectul nostru ardent, acelaşi autor, la aceeaşi pagină, notează:

„O reminiscenţă din perioada matriarhatului este ***credinţa în ursători.*** *Ele sunt în număr de* ***trei*** *şi ursează pe noul născut la bine sau la rău. Poporul le mai zice* ***«ursoaice».***

Pe o masă rotundă ***cu trei picioare*** *se aşază grâu, vin, miere,* o *carte, un creion etc. În puterea nopţii, cele trei femei ursoaice vin aievea şi ursează pe nou-născutul, pentru tot ceea ce are să petreacO în viaţa terestră, la bine şi la rău. În p, ezent, obiceiul este pe cale de dispariţie.* ***În ursitori credeau şi strămoşii romanilor”.***

Şi aş completa: ***„care erau tot daci***

de-ai noştri!”

De ce s-a sinucis Decebal?

Dar ceea ce descrie Dumitru Bălaşa este o formă complementară a manifestării ursitoarelor, forma originală dacică fiind cea manifestată în părţile Maramureşului. **Această facultate extrasenzorială a ursirll (împreună cu alte facultăţi) este transmisă pe calea genetică şi spirituală dinspre preoţii daci, deţinătorii iniţiali ai unor însuşiri şi puteri obţinute, în marea lor parte, pe calea ascezei yoghine** (Tapas).

Am pomenit, în prezenta lucrare, de faptul că anahoreţii daci au primit supranumele de *„călători prin nori”* sau (şi) *„călători prin fum”* ceea ce, în prima variantă, ar putea să însemne că **deţineau**

puterea levitaţiei şi a teleportării, iar în a doua variantă că ei **deţineau facultatea divinaţiei,** adică pe cea a prorocirii.

Astfel avem explicaţia, fie (deocamdată) şi parţială *a* înzestrărilor mistice pe care le au sus-amintitele ursitoare.

În diferitele dispute pe marginea prezenţei precumpănitoare în Maramureş a unor însuşiri de această natură s-au elaborat mai multe versiuni dintre care v-o propunem pe cea în care se specifică faptul că, **înainte de sinuciderea sa, regele Decebal a ordonat Marelui Preot să teleporteze, împreună cu întregul corp anahoretic, cât mai multă populaţie dacică.** Or, dacă aşa stau lucrurile, este de la sine înţeles că **nordul Har-Dealului a fost cel mai preferat, acesta fiind cel**

mai bine întărit, cel mai sigur şi cel mai îndepărtat în eventualitatea unei agresiuni romane!

În Maramureş, paranormalii occidentali caută... „Marţi-sara”.

Luând ca bază această supoziţie este perfect explicabil aportul calitativ al concentraţiei forţei magice a descendenţilor dacilor nordici I

În această ordine de idei, vom aminti cititorului că unele şi aceleaşi calităţi paranormale, prezente la unii subiecţidin fâşia nordică, au făcut să iasă la iveală existenta unor **entităţi ultracomentate astăzi**

— 9

de **mulţi vizitatori anglo-saxoni, canadieni şi americani veniţi să** se

preumble prin Maramureş. Mulţi dintre aceşti vizitatori fiind chiar **specialişti în domeniu!** Astfel au fost reevaluate entităţi negative, periculoase, cum ar fi: „Omul nopţii”, „Omul pădurii” şi „Marţi-sara” inexistente în „pantheonul” entităţilor malefice ale popoarelor europene sau din orice altă parte. Ca titlu informativ, vom menţiona, despre fiecare în parte, caracterul lor personific:

— *„Omul nopţii”* pătrunde noaptea, pe coşul sobei, în casele oamenilor care dorm frânţi de oboseala zilei, căutând să-i ucidă prin inventarea şi aplicarea unui simulacru de incendiu, surpare de pereţi, atac tâlhăresc etc;

— *„Omul pădurii”* întinde capcane drumeţilor aflaţi în desişurile codrului în

timpul zilei;

— *„Marţi-sara”* ademeneşte bărbaţii virili spre potecile pădurii, arătându-se, la început, ca o fată extrem de atrăgătoare, dar pe măsură ce tânărul se adânceşte în codru, în urmărirea ei, într-o anumită clipă, odată cu lăsarea serii, ea îşi dezvăluie brusc hidoşenia şi se repede la venele din gâtul bărbatului, le deschide cu dinţi-i tăioşi, sorbindu-i sângele cu lăcomie…

Lată că, chiar şi printr-o succintă prezentare, am reuşit să introduc pe cititorul subtil într-o atmosferă în care duioşia (ursitoarelor) se între pătrunde cu bestialitatea lugubră a personajelor malefice, înşiruite pe firul eposului mistic maramureşean!…

Nu vom pierde prilejul de a puncta

ideea că, şi în această secvenţă, **dacii se armonizează cu restul arienilor, având chiar un maro avantaj faţă de ei,** căci, în timp ce entităţile lor, cum ar fi gnomii pemântului, silfii şi silfidele apelor, hamadriadele copacilor, salamandrele focului, elfii aerului, focului şi ai pământului, zânele lor, ondinele apeloi etc, au doar o viabilitate livrescă, elementalii dacilor continuă să respire!…

Cele 10 Porunci… ale dacilor

Nu avem nicio dovadă că în Dacia străveche s-ar fi practicai sclavizarea, ceea ce de împuterniceşte să afirmăm cu tărie că **Dacia străveche era o ţară democratică.** Am zis „ţară”, în loc să zicem *arché,* ceea ce înseamnă reuniune de regate, adică imperiu!

Un argument care vine să sprijine afirmaţia noastră este faptul e; – i **dacii aveau o credinţă monoteistă.**

Cineva ne-ar putea întreba ce legătură are o credinţă monoteista cu sclavia sau cu nesclavia. Suntem datori să-i răspundem că **acolo unde ştim,** atestat prin documente sacre, **că s-a practicat monoteismul,** adică la vechii evrei, ştim că **existau şi legi care interziceau violenta sau răul social** sub orice formă a sa de manifestare. Este vorba despre **cele zece porunci** sau Decalogul lui Moise, preluat, odată cu Biblia iudeo-creştină, de către creştinismul mondial.

Între cele zece porunci figurează şi porunca: *„Să nu râvneşti în bunul aproapelui tău”.* **Şi care este cel mai mare**

bun dacă nu viaţa şi libertatea unui om?

Or, **a sclaviza un om este totuna cu a-i lua viaţa!** În Decalogul ayurvedic compus din Yama şi Niyama, propovăduit de către **Iísum** Christos (împreună cu întreaga ştiinţă a Vedelor sacre), există pro **ceptul** *Ahimsa,* ceea ce în sanskrită înseamnă **nonviolenţă** sub orice formă s-ar putea închipui... Iisus, dând pilda – îndemn de-a întoarco celălalt obraz pentru a primi şi palma cealaltă –, a uimit chiar şi pe neofiţii săi cei mai fanatici, căci *„unde s-a mai auzit aşa ceva?..."* Desigur, **preceptele** *Yama* **şi** *Niyama,* **care aparţineau Zonei spre ritualizate, nu erau cunoscute în părţile Palestinei de acum 2000 ani,** când, între noi fie vorba, nici acum nu se prea cunosc! ...

Dacia – o mare civilizaţie fără sclavi

într-adevăr, **în Dacia nu au existat sclavi nicicând.** Cei ce se numeau **tarabostes** erau elita, **nobilii spirituali ai dacilor.** Dintre ei, uneori, erau selectaţi ofiţerii daci, notabilităţile administrativ-economice

1 I»

şi, doar în rare cazuri, preoţii daci. Pentru ca un tarabostes să devină preot trebuia să dea dovadă că poate fi un bun ascet. Doar renunţând la privilegiile sale social-economice şi îmbrăţişând viaţa aspră a monarhilor însinguraţi, călindu-şi trupul prin înaltele practici şi trecând prin cele opt Anga (etape ale spiritualizării Adeptului), practicând, ca şi Zalmoxis-omul, meditaţia sacră în peşterile Kogaionului, cu timpul putea să „aspire” la funcţia de preot…

Pe parcursul acestei pregătiri subtile putea cuceri, rând pe rând, minunatele puteri extrasenzoriale, în funcţie de strădaniile sale, de zodia sa şi de înzestrările sale genetice. **Pentru a fi Mare Preot trebuia să deţină în întregime cele 84**[71] **de puteri spirituale (**Siddhis)! **De regulă, regii dacilor era aleşi dintre Marii Preoţi...** Dar şi în domeniul educaţiei, tot preoţii daci erau solicitaţi. Asemenea, în medicină, botanică, astronomie şi ştiinţele matematicii; în construcţii edilitare (să nu uităm că **dacii aveau canalizări pentru apa potabilă;** altfel cum ar fi fost ei reprezentaţi pe

71 N. edit.: Geto-dacii credeau că Gemenii Divini-Zamolxis, numiţi şi Chersones (Fiii Cerului) - Apollo şi Arthemis - revin pe Pământ la 666 ani şi stau 42 ani... Nu întâmplător, Ceauşescu a organizat România în 42 de unităţi administrative (40 de judeţe, Capitala şi Sectorul Agricol Ilfov) !

Columnă împărţindu-şi ultimele provizii de apă dacă n-ar fi fost conductele obstrucţionate funcţional de către romani) sau în fortificaţii militare şi, aşa cum reiese şi din aspectul ruinelor Cetăţii, erau solicitaţi şi la **înălţarea maiestuoaselor sanctuare a căror concepţie arhitecturală pretindea cunoştinţe foarte adânci de fizică şi astronomie:** calendarul astronomic al dacilor aflat în marele sanctuar circular avea un diametru de 30 m; anul solar fiind însorit în 360 de zile, iar cele 12 luni ale anului cuprinzând fiecare în parte 30 de zile; săptămâna fiind egală cu 6 zile (vezi *„Istoria României”* – compendiu, ed. 1971, pag. 42) ceea ce pentru evul acela era deosebit de performant!

Rege, Sfatul Bătrânilor, tarabostes

Titlul de tarabostes nu era dictat de avere, ci era un apanaj al elitei spiritual-esoterice!

Societatea era împărţită în **pătura producătorilor de produse naturale:** grâne, fructe, băuturi, produse lactate, miere; de **produse finite:** îmbrăcăminte, încălţăminte; **pătura constructorilor publici**de aşezăminte sacre sau fortificaţii militare; **pătura războinicilor** care em constituită din ofiţerii daci şi era condusă de rege şi elita spirituala despre care am vorbit: tarabostes.

În caz de război, regele ordona mobilizarea unui număr anume de războinici, care proveneau din rândul tuturor păturilor sociale.

Regii erau numiţi de către tarabostes pentru întreaga lor viaţă, iar fiul regelui îi putea urma tatălui la tron numai în cazul în care, trecând prin etapele de pregătire subtilă (care implica şi Art. i războiului), **dădea dovadă de competenţă corespunzătoare.**

Întreaga societate a dacilor era condusă de Sfatul Bătrânilor, alcătuit din foşti Mari Preoţi, care au apelat la funcţia de rege, **iar hotărârile regelui şi însăşi funcţia de rege puteau fi contramandate de către acest Sfat**! Tot acest Sfat de esenţă spirituală hotăra politic; dusă de Dacia cu celelalte triburi tracice sau cu alte ginţi.

Una dintre principalele preocupări ale Sfatului înţelepţilor era **funcţia de**

interconexiune spiritual devoţională cu celelalte centre spiritualizate ale Lumii: Stonehenge (Britania), Gizeh (Egipt), Ierusalim (Palestina), Benares (India) ş.a. dar nu ar fi exclus ca activitatea de cooperare spirituală să se fi extins **până în actuala Chină şi chiar spre coordonatele amerindiene!...**

Vinul dacilor – „elixirul zeilor”?!

Am făcut referiri la castele sociale din Dacia, specificând că exista şi o imensă pătură socială a producătorilor de bunuri materiale. Est»! de la sine înţeles că persoanele care alcătuiau această pătură socială nu aveau gradul de iniţiere spirituaî-esoterică a elitei preoţilor daci, i regelui dac, a Marelui Preot, a acelor tarabostes de care am vorbit mai sus sau a celor care

compuneau Sfatul celor înţelepţi!

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu casta războinicilor care, puşi faţă în faţă cu elitiştii mistici ai dacilor, pierdeau partida de la bun început!

Bineînţeles, în materie de cunoaştere esotericăl în perioada regelui Burebista, un gest al acestui rege a umplut de uimire toate minţilo Este vorba despre **ordinul dat de regele dac de a se stârpi întreaga viţă-de-vie din Dacia.**

9 a

În jurul acestui gest regal fără precedent în istoria popoarelor s-au emis **multe supoziţii,** care de care mai bizare, dintre ele doar una părând ceva mai logică. Este vorba despre supoziţia referitoare la încercarea, pe această cale, de-a abate

majoritatea dacilor de la viciul băuturii, viciu care degenerează războinicii producând atâtea boli şi decese!...

Este un motiv bine întemeiat care disculpă în totalitate pe Burebista, dar în spatele acestei valide supoziţii general-acceptate mai există, totuşi, ceva!...

În rândurile elitei spiritualizate a dacilor erau atât de mulţi longevivi (longevitatea însăşi ieşită fiind din comun, în comparaţie cu ceea ce poate fi numit credibil), încât multe genii spirituale de peste mări şi ţări, cum ar fi Herodot, Platon, Socrate, Pitagora şi alţii au afirmat extaziaţi că geţii sunt... **nemuritori!**[72]

Este clar că **atingerea unei asemenea longevităţi presupune multă asceză,**

72 N. edit.: Anticii, inclusiv celţii, credeau că vinul geto-dacilor asigura nemurirea, era „elixirul zeilor" !

multă luptă cu tine însuţi, practicarea Căii de Mijloc a lui Buddha *(Madhyamika),* o neîntreruptă elevare a spiritului în vederea strivirii dependentelor lumeşti... Dar **oamenii care muncesc pământul, în genere, producătorii de bunuri materiale, cei ce sunt preocupaţi de lucruri lumeşti, nu prea au permeabilitate pentru astfel de practici** datorită zodiei şi preocupărilor lor pământene!

Cu toate acestea, tocmai ei sunt cei care apelează la cele mai burleşti expedimente atunci când este vorba despre prelungirea tinereţii şi a vieţii lor, apel făcut atât din necunoaştere, cât mai ales din lacuna intuiţiilor subtile!...

Simbolurile sacre au apărut în

Dacia în unul din templele hinduse abundă motivele religioase în decoraţiunile sculpturale exterioare şi interioare. Ele au fost de aşa manieră concepute de către artist ca să reprezinte în mod gradat apropierea conştiinţei vizitatorilor de fiinţa divină absolută. Acolo unde *Devotul (Bakta),* apropiindu-se de încăperea în care se aşteaptă să găsească reprezentarea sculpturală sau măcar picturală a Ziditorului lumii, el dă de o încăpere goală în care „tronează" doar Vidul *(Shunyata).* Este oare creată această regie monumentală doar spre a genera stupefacţia Devotului?

Ar fi prea simplu, iar atmosfera nu ar mai fi cea devoţională ci ar mirosi mai degrabă a truc de prost gust!…

Efectul psihologic produs asupra Credinciosului este cu totul altul decât s-ar aştepta orice occidental de religie creştină. Întrucât *Bakta* (Credinciosul) se scufundă, în cel mai scurt timp, într-o **Meditaţie *(Dhyana),*** atât de adâncă, încât nici nu-l mai simte pe cel de lângă el... Ce reprezintă, oare, pentru el acea încăpere goală; golul acela, care pentru orice businessman democrat n-ar fi decât o cumplită sursă de nevroză cu elemente fobico-anxioase?

Vă asigurăm că, pentru toţi Credincioşii de acolo, acea încăpere placidă sau sinistră, cum ar numi-o un occidental neiniţiat, nu reprezintă altceva decât **inefabilul,** însuşirea „intraductibilă" în cuvinto omeneşti a Dumnezeului Nemanifestat!

Este **Starea de Creaţie potenţială a Tot şi a Toate!**

Vă amintim că **druizii celţi interziceau reprezentarea lui Dumnezeu sub chip uman.**

Interconexiunea esenţelor de concepte se clarifică de la sine, mai ales dacă evidenţiem, în cele ce urmează, apariţia pe teritoriul ţării noastre a unor **simboluri descoperite în peşteri,** de exemplu *„Steaua lui David”* sau, în alte părţi, simboluri ca Dharma-Chakra *(Roata vieţii, Roata Legii),* ori Simbolurile **romboidale** puse unul peste altul, întru chipând una dintre puterile celei mai înalte magii (Albe); Simbolul **spiralei;** Simbolul **pătratului;** Simbolul **triunghiului;** Simbolul **cercului**; Simbolul **crucii** etc., apărute, la rândul lor,

pe dăltuirile în lemn alo porţilor **(maramureşene),** pridvoarelor din lemn, pe scoarţele de pe pereţii odăilor, pictate pe oalele şi pe cănile de lut smălţuit sau chiar pe crucile cimitirului (Săpânţa)…

Ce legătură au toate **aceste simboluri, apărute la daci pentru prima oară în lume,** cu esenţa inefabilului buddhist? se vor întreba unii I

Răspunsul este simplu: în căutările lor spirituale, oamenii şi-au dai diferite răspunsuri figurate plastic, iar răspunsul dacilor nu numai că fi fost primul, dar a fost şi cel mai inteligent şi durabil în timp, căci exprl mă în simboluri (simbolul sau *yantra* fiind cea mai înaltă expresie-n gândirii umane abstracte!) principiile construirii Universului prin intermediul schemelor

energetico-mentale!

Diaspora română – unită de dor…

Fenomenul de emigrare este frecvent în ziua de azi şi nu e o mirare să întâlneşti un chinez în America, un evreu în Elveţia, un ru» în Australia etc. Nu este o mirare nici chiar dacă în vreun mare orac din SUA dai de câte un cartier chinezesc… Căci toţi aceştia sunt veniţi de foarte curând acolo şi se adaptează tot atât de repede…

Există, în schimb, **un fenomen legat de apariţia unor „enclave” masive româneşti în Grecia, pe teritoriul fostei federaţii jugos lave, pe teritoriul Bulgariei, al Ungariei, al Ucrainei…**

Toţi acei români nu sunt nişte emigranţi, ci sunt daco-ro în, proveniţi din fostul arché (imperiu) al lui Burebista.

Modul I e «m ei au rezistat în acele ţinuturi argumentează de la sine că **ei au fost acolo de când lumea, iar cei care au venit după ei i-au respectat ca pe nişte gazde ce erau.**

Unul dintre „misterele” dezlegate de cartea noastră rezidă în faptul că, exceptând micile particularităţi dialecticale, **toţi vorbesc aceeaşi limbă românească!** Acest lucru întăreşte afirmaţia noastră că limba dacoromână s-a format prin contopirea elementelor lingvistice ale triburilor tracice, de la bun-început fiind o **limbă strategică,** menită să protejeze pe strămunii noştri faţă de militarii Romei, politicienii şi căţeii lor!

O altă minune legată de aceşti români din aceste „enclave” este

prezenţa baladei Miorița şi a tuturor doinelor şi a basmelor româneşti, ceea ce vorbeşte despre o fantastică uniune spirituală a tuturor românilor, iar această uniune are la bază cuvântul *„dor”!*[73]

Capitolul X

ANTICHRIST-ÎNFRÂNT ÎN DACIA

Yoghinul Brâncuşi

Un om de ştiinţă, Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, studiind toponimele Argeş, Arieş, Gogan, Porţile de Fier, Galaţi, le atribuie o origine celtică, în privinţa toponimului Galaţi şi a originii sale celte existând un consens unanim al oamenilor de ştiinţă.

Motivul arhicunoscut al liniei romburilor ascendente, prezent pe porţile

73 N. edit: Numele secret al lui Saturn / Ram/ Zalmoxe !.

maramureşene şi *moştenit transcendental* de către Brâncuşi, este un motiv pe care celţii l-au transmutat în ţara dacilor arieni, el nefiind altceva decât motivul *spiralelor înlănţuite* despre care am amintit că este simbolizarea *dublului fluidic* al învăţăturii ayurvedice, arhetipul lui *Yin-Yang* sfidând prefacerile materiei.[74]

În privinţa lui Brâncuşi, se poate pune întrebarea dacă nu cumva era chiar de origine transilvăneană, căci, în acele zone, stabilirile oierilor transilvăneni erau, odinioară, un fapt obişnuit, numele său putând fi o derivare a cuvântului „brânci”, ceea ce poate semnifica o izbitură, lovi tură,

74 N. edit.: Galaţi este singurul toponim de origine celtă! Celelalte sunt expll cate pe larg de N. Densuşianu. Cum celţii divinizau cifra 3 (triunghiul), nu aveau cum să creeze rombul, cu 4 laturi, tipic dacilor! „Coloana Infinitului" îi existat (natural) în Bucegi şi reprezenta Polul Getic (Axis Mundi)...

ghiont, împinsătură etc, de care este capabil un cioban zdravăn călit în lupta cu obositoarele râpi şi sălbăticii întâmpinate pe căile autumnalelor transhumanţe... Numele său mai putea deriva din *brâncă,* plantă medicinală; din *brâncuţă, o* altă plantă, tot medicinală; din *brâncă,* o ciupercă cu pălărie mare (pălărie obişnuia şi el să poarte) sau brânci, desemnând un om care munceşte până cade...

Din punct de vedere al *Principiului arianic*, personalitatea lui Brâncuşi este demnă de un studiu mai aprofundat, căci este arhicunoscută **atitudinea de discipol a lui Milarepa pe care Brâncuşi a adoptat-o,** impulsionat de o tainică forţă a *determinismului transcendent.*

Drumul făcut de către Brâncuşi în

India, chemarea Inconştientului său spre meleagurile vedice este o mărturie care trebuie interpretată subtil, prin prisma *criteriilor mistice!...* Plecarea lui din zonelo natale nu s-a datorat atât faptului că Parisul i-ar fi putut asigura noto netatea, cât mai degrabă angoasei cauzate de obtuzitatea spirituală a consângenilor, lipsa vocaţiei acestora pentru descifrarea absconsului şi pentru cultivarea monumentalului cosmic.

Cuvintele lui, pline de sensuri divinatorii, sunt cele mai bune dovezi în acest sens: *„Voi nu ştiţi ce v-am lăsat eu aici!”; „Priviţi-le până ce le veţi vedea!”; „Există un ţel în orişice. Pentru a-l atinge trebuie să te desprinzi de tine însuţi!”*

Foarte puţini vorbesc despre **yoghinul-Brâncuşi:** dintr-o infatuitate de tip

occidental, dintr-o perfidie scârnavă şi dintr-un semidoctism şi o balcanică teamă şi indolenţă… Şi totuşi, acesta era **Brâncuşi** – spiritual: **un tantric care a început cu Tantra de mâna stângă şi a sfârşit, precum maestrul său spiritual Milarepa, ca un *tantric de mâna dreaptă.*** Şi, ca să evităm orice posibilă confuzie sau interpretare eronată, vom adăuga că ***Tantra*** **este echivalentă cu Arta sau Magia, iar cele două căi ale *Tantrei* sunt *Calea mâini drepte* (sau a ascezei) şi *Calea mâini stângi* sau calea exploatării subtile a forţei ancestronice prin tehnici senzualistice.**

Brâncuşi şi Enescu – mesagerii svasticii dacice

Brâncuşi a studiat varianta tantrică

a Svasticii ariene şi a emis-o într-o schemă inedită, în desenul încifrat (aflat la Paris) intitulat de către el „Sinele meu cu aproximaţie” sau „Sinele meu, oarecum”[75].

Dacă Brâncuşi-sculptorul a meritat aprecierile cele mai înalte pentru *Coloana nesfârşirii,* sau alte opere deosebit de originale din punctul de vedere al concepţiei şi execuţiei artistice, **Brâncuşitantricul merită aprecieri chiar mai înalte** pentru acea definire esoterică a *Sinelui individual* aflat sub puterea *Karmei,* pe de-o parte, iar pe de altă parte, aflat în *Beatitudinea Libertăţii Depline.*

Brâncuşi, aşadar, **este unul dintre**

75 Misterioasa Yantra indo-tibetană botezată de către Brâncuşi în franceză „Relativement; tel que moi”şi semnată de către el „C. Brâncuşi”.

exponenţii români ai temperamentului spiritual tantric de mâna dreaptă, desigur un exponent aflat într-o arie deosebită: aria Artelor frumoase!

Un alt exponent român al acestei *Noi Ordini,* de această dată în domeniul muzicii clasice, a fost **George Enescu.**

Ca şi Brâncuşi, şi el a fost îmboldit de iubirea oamenilor şi graiului, a neamului său, dar, în ciuda utilizării motivelor neaoşe precum şi a izbânzii în creaţia sa a unei maniere cu totul noi şi durabile, în vestita sa *Rapsodie* propriul tipar personific este spart de o vehementă şi nostalgică remanenţă transcendentă sonoră care dezvăluie parfumul lasciv, sincopat, al seraiurilor orientale; un fascicul care domină totul, chiar dacă domină foarte

scurt timp.

Nostalgia aceea sonoră, vraja legănărilor ritmice ale şoldurilor baiaderelor lascive a adus, în vestita sa Rapsodie, cele mai catifelate, cele mai ancestrale, dar şi cele mai fin-vibrante şi adânci intenţionalităţi. Este **un spot de lumină-sunet-trăire** care a izbucnit pe neaşteptate, aproape incredibil, din rădăcinile florii umane numite George Enescu. Nu trebuie uitat că acest mare maestru al arcuşului şi al sunetului, muzica sa, au permis **influenţe germane şi franceze,** ceea ce demonstrează permeabilitatea sa şi advertenţa sa psihologică, ca şi în cazul lui Brâncuşi, la natura ariană.

Prin această calitate a sa arianică şi

prin cultivarea acelui influx oriental abscons, **George Enescu se dovedeşte a se înscrie într-o categorie temperamentală indo-ariană-superioară.**

Enescu şi Coşbuc – genii ariene reîncarnate!

Mihail Eminescu, cel de-al treilea titan prin care românismul spiritual se detaşează net de iarmarocul psihologic al Balcanilor, este şi **cel mai reprezentativ** din punctul de vedere al înscrierii noastre, prin el, pe traiectoria astrelor spirituale occidentale.

Prin locul său de naştere **a beneficiat de-o cultură remarcabilă germană** (să nu uităm de lecturile sale profunde în limba germană!); prin propria sa autoşlefuire (căci

în aceasta constă finalitatea oricărui geniu!) a beneficiat de autoîncadrarea sa în spiritul arian germanic.

Ca şi George Coşbuc, şi Mihail Eminescu a fost unul dintre marii reîncarnaţi, cărora *undele harice* le-au deschis Chakrele coronale: sediul activităţii*minţii budhice.*

J *p*

Vom vedea, la timpul potrivit, totuşi care sunt structurile *tempera mental-cpirituale* ale fiecăruia, şi la ce nivele se postează.

Eminescu, arian transcendent, a oscilat între cele două extreme ale filosofiei arienilor: 1) efortul pentru eliberarea, sub orice formă, n fiinţei umane de dependenţele de orice tip (şi, în acest

context, nu trebuie uitate armonizarea şi purificarea) şi 2) tendinţa spre *desăvârşirea Sufletului.*

Pentru primul aspect este edificator începutul poemului *„împărat şi Proletar”,* iar pentru cel de-al doilea aspect sunt edificatoare poemelo *„înger şi demon”, „Luceafărul”, „Epigonii”* ş.a. ale căror *tente depresiva* sunt date de către influenţa gândirii shopenhaueriene. Căci latura satvicíi a influenţei gândirii germane este reprezentată de operele lui Schiller, Heine, Lenau şi alţii, printre care chiar şi de către lainicul Kunish, din povestirile căruia Eminescu a aflat de basmul *„Fata din grădina de aur”.*

George Coşbuc, cunoscător profund al scrierilor sacre alo arienilor,

tălmăcitor neegalabil al marilor opere sanskrite, a mers pe aceeaşi cale a reînvierii trăirilor reîncarnărilor sale din spaţiile vo dice (ca şi Eminescu), până la un moment dat făcându-şi *datoria karmică a* iniţierii maselor: datoria fiecărui *Initiat!*

)***?***

Dacă Eminescu a scris nuvela metempsihotică *„Sărmanul Dionis”* şi poemul *„Kama-Deva”* (apropiindu-şi Sinele său şi pe al altora de *gândirea budhistă),* **George Coşbuc a tradus,** în vederea aceluiaşi scop, **ciclul operelor sanskrite,** publicat în *Antologie sanskrită* (1897)

şi reeditat în anul 1966 într-o ediţie îngrijită, dând poporului român inegalabile comori ale gândirii ariene.

Am promis să prezentăm diferenţa

temperamental-spirituală între Eminescu şi Coşbuc. **Eminescu aparţine temperamentului spiritual arian transcendent pesimist, în timp ce Coşbuc aparţine categoriei temperamental-spiritual transcendente de tip budhic luminos.**

Pentru o mai uşoară înţelegere, în contextul operei, vom cita, pentru Eminescu: *„Căci vis al nefiinţei e visul lumii întregi”,* iar pentru Coşbuc: *„Naturo, în mormântul meu e totul cald, căci e* Lumină/”.

Desigur, exemple de personalităţi româneşti de valoare care s-au înscris în zonele de confluentă ale culturii ariene au mai existat, în acest *1* sens putându-se cita: Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Octavian

Goga, Titu Maiorescu, Ciprian Porumbescu. **Sunt mulţi care stau într-o zonă umbrită de puteri oculte. Vor izbucni la lumină odată cu triumful lumii spiritualizate, ceea ce echivalează cu era spiritualităţii mondiale care va urma în urma celui de-al treilea conflict mondial sau, în cazul cel mai fericit, se va declanşa înaintea acestuia, anihilându-l!**

Dacii şi magia albă de apărare

Concepţia comună a vedo-arienilor asupra proprietăţilor magice ale mineralelor, metalelor preţioase, lemnelor, sării, oţetului şi a apei este ultracunoscută, dar vom adăuga faptul că uriaşele rezerve naturale (ocnele de sare) ale Daciei au ajutat-o foarte mult pe

principesa Dakia / Dochia în oprirea atacurilor psihice expediate din sudul Mediteranei în anul 106 d. Hr. Şi de atunci, neîntrerupt, până în zilele noastre!... Căci **teritoriul stăpânit azi de daco-români este,** de **fapt, adevăratul Canaan:** *„pământul în care curge lapte şi miere”.*

Cu cât aceşti munţi de sare vor rămâne pe pământul Daciei mai multă vreme, atacul magic întreprins de vampirii negri (sunt cei cărora le pute până şi cuvântul muncă, dar vor să fie cei mai graşi trântori ai acestui pământ, hrăniţi chiar de către „robi daco-români”) nu vor avea efectul scontat!

Desigur că principesa Dakia (Dochia) a avut grijă să iniţieze toată coloana de decenei ai posterităţii, atât în **magie albă cu sare,** cât şi în celelalte magii albe!

Aurul, argintul şi celelalte metale preţioase, semipreţioase aflate în subsolul acestei ţări unice în lume încă mai protejează pe vieţuitorii acestor meleaguri. Dar nu acelaşi lucru se va putea spune în momentul secătuirii acestor zăcăminte, secătuire pornită imediat după începutul deceniului care a deschis **Era Vărsătorului.**

Magia albă efectuată cu oţet din trei flori sacre priveşte mai mult protecţia individuală dar, ca şi celelalte expuse mai sus, este **practicată de majoritatea vedo-arienilor.**

În ceea ce priveşte **magia albă cu ajutorul arborilor şi a arbuştilor** vom menţiona că anahoreţii yoghini ai dacilor practicau **magia alunului,** din care s-a

păstrat doar **arta radiestezică,** ridicată, azi, pe drept cuvânt, la rang de ştiinţă şi tehnică a prospecţiunilor aurifere, uranifere, geodezice (vezi **arta depistării „colţilor dragonului”** preluată de către chinezi de la călugărul hindus **Boddhi-Dharma)** şi, în fine, folosită cu cea mai mare eficienţă de **fântânari senzitivi** pentru identificarea surselor de apă potabilă.

Magia alunului era mult mai complexă la anahoreţii daci, dar din ea atât s-a mai păstrat. Ei se numeau **fiii alunului,** aceasta însemnând că nu făceau parte dintre *călătorii prin nori* (sau *călători prin fum)* numele generic al eremiţilor daci, datorat **forţelor de levitaţie şi teleportare** pe care le deţineau şi **harului**

prezicerii viitorului (divinaţie) şi al **alungării duhurilor negre (exorcizare).**

Yoghinii celţi **(druizii)** purtau denumirea de **fii ai stejarului,** unele ramuri druidice purtând şi denumirea de **fii ai alunului, la fel ca şi yoghinii daci** (vezi H. Hubert, care afirmă că druizii din Gallia practicau **cultul stejarului** a cărui ghindă le sporea, mâncată fiind, capacităţile divinatorii).

Doar în Irlanda, locul stejarului era luat de **alun, scoruş**. În timpul oficierii riturilor, **druizii irlandezi purtau,** ca simbol a autorităţii lor spirituale, **nuiaua de alun sau cea de scoruş.**

La daco-români s-a păstrat până azi **mitul yoghin al mătăniilor!**

Înhumarea morţilor la celţi, ca şi la

daci, a avut loc doar o anumită perioadă, pentru ca posteritatea să remarce anumite idei fundamentale. Spre exemplu: **poziţionarea capetelor defuncţilor reprezintă estul,** adică locul lor originar de intrare în Europa central-vest-nordică sau, mai curând, **direcţia spre Sarmizegetusa: centrul esoteric al arienilor!**

La daci şi la celţi, înmormântarea separată a capului înseamnă că respectivul a fost un iniţiat esoteric: un mare druid sau un deceneu.

Tot în privinţa ceremoniei funebre se poate adăuga un **obicei comun celto-dacic: veselia generală prilejuită de moartea cuiva** (farse populare, recitări cântate de către barzi ale tradiţionalelor

legende)…

Piramidele, Stonehenge, Ins. Paştelui – magia albă a Daciei I

Până şi la această oră, pe toată zona locuită de dacii mari şi carpi (Maramureş, Cimitirul vesel de la Săpânţa, Valea Prislopului, Moldova), acest obicei al farselor şi satirizărilor la priveghiul morţilor este **încărân vigoare!...**

Despre **magia albă cu pietre** vom vorbi mai puţin, întrucât există cărţi care exprimă efectele subtile ale pietrelor, dar vom menţiona că există toponime şi localităţi al căror prim nume porneşte de la cuvântul „Piatra” (Piatra Neamţ, Piatra Olt, Piatra Craiului, Piatra Arsă ş.a.), ceea ce atestă importanţa dată de daco-români acestei materii dure cu particularităţi

magice. Însuşi rozariul ecleziastic şi unele cruci sau alte obiecte de cult sunt încrustate cu pietre preţioase şi semipreţioase, dovadă a recunoaşterii efectului lor magic de către chiar instituţia bisericească!

În fine, **pietrele** au o mare căutare ea **talisman,** bijuterii cu efect magic şi, ceea ce e mai important, în medicina ayurvedică, fapt ce trasează o punte directă între noi şi popoarele indo-ariene, indo-iraniene şi arieni vestici!

Sculptura megalitică din Munţii Bucegi a Babelor (Dochia sau Dakia şi a suratelor ei fugare, dar învingătoare!), Piatra lui Pintea, dar şi pietrele lui Brâncuşi inspirate din motivele magice decurgând din **magia albă a principesei Dakia,** fiica regelui Decebal*, sunt motive temeinice

spre a le compara până şi cu sculpturile cu tematică magică ce decorează **templele brahmane** ale Indiei secrete cu pietrele sanctuarului druidic de la **Stonehenge,** cu sculpturile din **Insula Paştelui,** cu **menhirele** bine-ştiute ale **Orientului** şi chiar cu **Piramidele!**

Lată, aşadar, **o caravană a magiei albe dacice podită cu lespezi sacre care pornesc fără tăgadă din spaţiul spiritual dac!**

În ceea ce priveşte **magia albă a apei efectuată de principesa Dakia pentru ocrotirea Spaţiului sacru al dacilor** trebuie menţionat că s-a făcut pe apa Istrului şi pe toate apele care străbat plaiurile noastre strămoşeşti. Aşa se explică faptul că, pe parcursul a două mii de ani, nu

ne-am pierdut integritatea teritorială şi etnico-spirituală. Şi tot aşa se explică faptul că, în ciuda **încercărilor de magie neagră făcute de către vampirii negri (ultima** încercare a fost **în 1999, luna iunie) pe apele Oltului (în zona Tuşnad),** totul s-a soldat cu un neînţeles **fiasco!...**

„Tot ce mişcă în ţara asta, râul, ramul...”

Marele învăţat şi sanskritolog Mihail Eminescu, într-una din Scrisorile sale spunea: *„... Şi de-aceea tot ce mişcă-n ţara asta: râul, ramul/ Mi-e prieten numai mie, iar ţie duşman ţi-este/ Duşmănit vei fi de toate, făr-a prinde chiar de veste” ş.a.m.d.*

Desigur, interpretări de natură socio-

cultural-geografică au fost nenumărate, dar cea mistică lipsea. Proletcultismul şi exponenţii săi nu aveau ochi pentru probleme subtile.

La ce s-o fi referit marele iniţiat când a spus acele stihuri?

Herodot (anul 425 î. Hr.) relatează că **ţinutul de dincolo de Istru (Dunăre) este „ocupat" de albine ce atacă pe oricine încearcă să pătrundă spre ţinuturile dacilor.**

***N. edit.:** Doar una dintre legendele mai noi. **N.** Densuşianu a demonstrat că Deakia era Marea Zeiţă a dacilor, sinonimă cu Rhea (soţia lui Saturn).

Este naiv cel ce crede **că** nu există **o legătură mistică între floră, faună şi om,** într-un anumit habitat! Această

legătură este, în primul rând, mistică, o legătură exercitată prin fluidul emanat de piatra, ţărâna şi apa meleagului respectiv. Acest fluid are o esenţă particulară care se imprimă în fiinţa oricărei vieţuitoare din acel loc, încă dinainte de naşterea ei în pâlpâirea utermă, chemând, ca un dor irezistibil, fiinţa, spre acel loc de indiferent de unde s-ar afla pe urmă…

Este încă posibil ca anahoreţii daci, prin undele lor manasice (exhalate în timpul practicilor de meditaţie) să fi influenţat micile războinice făcând din ele acele vajnice apărătoare care au pus pe fugă, fie pe războinicii Persiei *(Câtă frunză, câtă iarbă),* fie pe cei grecomacedoneni sau pe alţii veniţi spre Istru ca să ne înrobească!… însuşi aerul de deasupra Istrului conţinea

fluidul generaţiilor de daci veniţi să se purifice o dată pe an (asemenea consanguinilor vedo-arieni, în apele Gangelui)… Şi atunci albinele Istrului, hrănite cu acel fluid al dacilor, cum ar fi putut suporta pe hămesiţii veacurilor?!…

Sarmizegetusa – pericol mortal pentru „consilierii negri”!

Am menţionat, în prezenta lucrare, ideea fericită că **Centrul Sacru al Sarmizegetusei a jucat rolul suprem în coordonarea acţiunilor spirituale al căror ţel principal era contracararea acţiunilor Reţelei negre, a cărei excrescenţă degenerativă este azi Cupola iudeo-masonică.**

Nu trebuie neglijat faptul că, **de fapt, acesta era motivul abscons al**

„consilierilor” armatei romane pentru desfiinţarea Sanctuarului de la Sarmizegetusa, argumentele celelalte, de natură culturalpolitică, devenind acum subiacente!

Căci **puterea de infiltraţie a acestor „consilieri”, spioni ai Reţelei negre,** era atât de mare (pe măsura motivaţiei lor politico-religioase), încât **a dat peste cap însăşi strategia militară a Imperiului Roman,** ce constituise, până la acea oră, un polis al arché-ului dacic datând cu mult înainte de asasinarea simultană a lui Burebista şi Iulius Caesar (44 Î. Chr.)

Desigur, cititorul şi-a dat seama că:

1. şi împărţirea păturilor sociale la daci se armoniza cu împărţirile păturilor sociale ale popoarelor ariene;

2. atât atacarea Daciei cât, mai ales, acţiunea distructivă îndreptată asupra structurii sale spiritual-religioase nu au fost o simplă întâmplare, ci **rezultatul unei urzeli multiseculare** făurite de gândurile antichristice ale conducătorilor Reţelei negre;

3. războiul propriu-zis daco-roman a fost un **război „fratricid”:** Roma, ca „polis” dacic (degenerat datorită amestecului de neamuri care au format vulgul parazitar), servind forţelor oculte în vederea distrugerii spiritualităţii dacice;

4. **dacii şi-au făurit o nouă limbă:** o limbă strategică şi vie;

5. în ciuda tuturor eforturilor concertate (care nici astăzi nu s-au încheiat!) de distrugere a esenţei spiritual-

etnice a poporului dac, **acest popor a renăscut ca pasărea Phoenix din propria-i cenuşă, pentru a primi, la vremea hotărâtă, pe Mântuitor, venit a doua oară pentru a-şi salva Poporul Ales, adică dacii, de la pieirea prorocită!**

Dacia contra Antihrist

„Consilierii” antihrişti ai generalilor romani au înţeles deosebit de repede cu cine au de-a face, prin persoanele preoţilor daci, şi au intuit, cu mintea lor satanică, **sensurile absconse ale doctrinelor secrete ale religiei dacice.** Ştiau foarte bine că Forumul, Domul cel mai secret şi inexpugnabil, era **Sanctuarul de la Sarmizegetusa[76],** unde desigur existau

76 N. edit.: Mai degrabă Sarmis-e-getu-za (zeul geţilor). Sarmis = Satum/Zalmoxe.

inscripţii ogamice pe elementele sale de construcţie. Au informat desigur de acest lucru pe comandanţii romani, care erau destul de grosieri la minte ca să fi putut pricepe aceste lucruri fără să fi fost informaţi!...

Un popor care credea într-un singur Dumnezeu, în optica lor îngustă, **era un pericol pentru Roma. Căci acest Dumnezeu ar fi produs prăbuşirea zeilor Romei!... Acest tip de credinţă era ca o „boală molipsitoare” care ar fi deşteptat sclavii numeroşi ai Imperiului şi i-ar fi răsculat, provocând căderea Romei!**

Dar o religie este deservită de către preoţi, iar **preoţii daci ştiau prea multe, şi printre acestea şi arta războiului**!

Câte legiuni de mercenari romani nu au pierit răpuse de către acest **popor de yoghini?**

Capetele seci ale militarilor Romei, în loc să adopte valoarea, au văzut o singură „soluţie de rezolvare”: **distrugerea Sanctuarului dacic şi anihilarea spiritualităţii esoterice geto-dacice.**

Se subînţelege că, odată cu retezarea coloanelor superbe din andezit ale Sanctuarului de la Sarmizegetusa, au fost retezate şi superbele capete ale anahoreţilor daci... Nu cumva la fel s-a procedat, cu ani înainte, şi cu druizii celtici?

Dar de ce oare nu a fost distrus în acelaşi mod şi sanctuarul druidic al celţilor: Stonehenge? Nu trebuie să uităm de **viclenia satanică prin care a fost**

cucerită Britania. Pe când în Dacia centru-sudică nu mai rămăsese niciun combatant[77] (acest război daco-roman fusese de fapt războiul **Dacia contra lumii**!), în Britania totuşi putea exista o opoziţie deosebit de dură în cazul în care romanii ar fi procedat la distrugerea sanctuarului de la Stonehenge!

Imediat după eroica sinucidere a regelui Decebal, războinicii daci care au supravieţuit trădării (pusă la cale de aceeaşi antihrişti) **s-au retras spre nord,** unde au organizat o rezistenţă pe care nicio forţă nu a mai putut-o înfrânge. Din acest moment, ei sunt cunoscuţi de istorie sub denumirea

---

77 N. edit.: Această minciună incredibilă a fost lansată de semitul Eusebiu din Cesareéa(considerat de contemporani... cel mai mare mincinos!), în condiţiile în care] armata romană invadatoare nu depăşea 150.000 de persoane (inclusiv trupelej auxiliare) iar populaţia regatului lui Burebista este estimată între 1 şi 3 milioane!...

de **dacii liberi.**

Cât priveşte existenţa **acestor „sfetnici”,** nu trebuie să uităm că ei **au pătruns, sub toate formele oculte, ca sfetnici ai marilor împăraţi şi marilor regi ai lumii, înfăţişând, cu mii de ani înaintea venirii Domnului printre oameni, o reţea neagră** asemenea unei plase de păienjeni, practic **black-masoneria,** care astăzi sufocă întreaga activitate a planetei, civilizaţia mondială![78]

Un sfetnic de acest fel a fost Irod Antipa, prizonier princiar la romani, **cel care l-a sfătuit pe Caligula cum să-şi sugrume unchiul, adică pe împăratul Tiberius şi cum să-şi exercite mai târziu**

78N. edit.: Adică Masoneria Neagră, care a inclus casele regale/imperiale ale Europei şi organizaţia Mâna Neagră, al cărui membru Gavril Princip (evreu) a declanşat primul război mondial prin atentatul de la Sarajevo.

domnia sângeroasă. De altfel, despre acest Irod nu există om, chiar analfabet de ar fi, să nu fi auzit... despre Irod şi implicaţia acelui vierme satanizat în viaţa Domnului nostru Iisus Christos.

Aceşti „consilieri”, în fapt mercenari ai Iadului, apar peste tot, în diferite ipostaze, începând de la umili cerşetori sau vânzători de nasturi (şi de suflete) şi până la persoane nababe, putrede de bogate, conducători vizibili sau invizibili ai unor instituţii-cheie, şi chiar în persoanele unor regi, împăraţi, preşedinţi contemporani ai marilor state şi, de ce nu, chiar şi corifei de religii...

Gurile „rele” spun că **însuşi Marele Inchizitor Torquemada ar fi fost un astfel de „consilier”.** Aceleaşi guri „rele”

afirmă că şi Eva Braun, eminenţa bizară, care s-a strecurat „în sânul” Führerului era tot o astfel de „consilieră”[79].

În fine, unele şi aceleaşi guri „rele” afirmă că **întreg cadrilul istoricopolitic mondial, inclusiv cel contemporan, este dirijat şi orchestrat de una şi aceeaşi factură de „consilieri”.**

Am vrea să menţionăm că nu implicăm în afirmaţiile noastre popoarele, ci ramura lor neagră, adică pe cei ce domină lumea şi tezaurizează avutul lumii!... Stimăm popoarele şi le preţuim în toată structura lor pozitivă.

Roma – aţâţată împotriva adevăratului Popor Ales!

Aşadar, atunci când brutele romane au

79/

pătruns în sacra cetate a Sarmizegetusei au rămas cu gurile căscate în faţa inscripţiilor de pe pilaştri de andezit ai Sanctuarului dacic, căci ei nu puteau descifra tainicele semne şi cuvinte care ticseau superbele coloane... Nici ei, nici ofiţerii **lor!... De-abia „consilierii" lor sud-mediteraneeni, care aveau motive întemeiate ca vreun alt popor să nu poată fi numit *„popor ales al lui Dumnezeu",* deliberând, au hotărât să-şi determine şefii militari să ordone tăierea de la sol a sacrilor pilaştri.** Lucru care s-a şi făcut!... Ei, pentru a-i determina pe ofiţerii Romei ca să ia o astfel de măsură, **au explicat acestora că esenţa religiei dacice contravine principiului roman al sclavizării.** Desigur, era un argument în faţa căruia

aristocraţii Romei expansioniste nu puteau rezista, căci **Roma fără sclavi era sortită prăbuşirii! Dar nici Roma fără zeii ei păgâni nu mai putea să dureze,** căci orice fel de Romă îşi ţine vulgul în frâu doar prin zeităţile sale!

Dacia – ocupată... prin magie neagră?

Cotropirea unei părţi din Dacia (106) de către lefegii lui Traian a fost **urmarea unei magii negre făcută de către „specialiştii" aflaţi în subordinea Imperiului Roman. Căci Dacia nu putea fi învinsă în condiţii normale,** având în vedere imensitatea teritoriului ei moştenit încă din vremea reginei Hestia (de la Marea Nordului la Marea Mediterană şi de la Nipru până dincolo de Vesprem), ca şi faptul

că **ofiţerii daci erau unii dintre cei mai cultivaţi oameni ai acelor timpuri.**

O astfel de confruntare militară a fost mulţi ani ocolită şi mari capete au căzut (Iulius Cezar şi împăratul dac Burebista) sub lovituri de pumnale necruţătoare, în unul şi acelaşi an, tocmai spre a se evita un război daco-roman, cu urmări imprevizibile. A nu se uita faptul că pe vremea împăratului roman Domitianus, romanii au iscălit o pace deosebit de ruşinoasă cu învingătorii daci.

Magia neagră a „specialiştilor" sud-mediteraneeni ai romanilor a determinat trădarea dacilor sudici, tăierea conductelor de apă care alimentau sanctuarul-cetate de la Sarmizegetusa, însetarea agonică a luptătorilor daci şi victoria lefegiilor

romani.

Decebal, fost mare preot, ar fi avut posibilitatea să se teleporteze dar prin sinuciderea sa a vrut să imprime pe pânza posterităţii simbolul neatârnării şi a mândriei poporului dac, pe care îl reprezenta în acel moment al istoriei!

Magia albă a Dakiei

Marele Preot, împreună cu ceilalţi anahoreţi daci, au produs teleportarea oştenilor daci ai Sarmizegetusei şi a locuitorilor ei[80]. Fiica lui

Decebal, pe numele adevărat **Dakia, şi-a luat misia de a salva cât mai mulţi locuitori ai zonei.** Cu ea în frunte, aceştia au pornit în bejenie **spre dacii liberi,** în marea lor majoritate Dacii Mari (ai

80C hristos, poporului său ! Care trebuia să continue lupta, să se mântuiască, fără ajutorul puterilor cereşti...

Maramureşului de astăzi); spre Apulli, Carpi, Costoboci, Edoni, Maedi, Moesi, Pyrogeri, Singi, Terizi, Tirageţi, Bolohoveni, Piephigi, Beni, Corpilli, Odrisi, Picensi, Tribali, spre toate ţinuturile traco-daco-geţilor, unde urmau să ducă vestea cea rea, şi spre a asmuţi neamurile lor împotriva **prădătorilor negri.** Căci urmă: *„ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!”*

Numele Dakiei a ajuns la noi ca **Baba Dochia,** iar cele nouă cojoace ale ei nu au fost altceva decât cele**nouă ritualuri de magie albă** pe care ea l-a făcut spre a anula magia scabroasă a vrăjitorilor sud-mediteraneeni angajaţi de către Roma împreună cu ai lor de încredere „consilieri”.

Numele de *baba,* desigur, i se potrivea, întrucât tehnicile magiei albe presupun

înfruntarea multor asceze, care, după cum este şi lesne de înţeles, înăspresc figurile practicienilor.

Împreună cu preotesele ei, au fost eternizate de către dăltuitorii daci în stâncile Bucegilor *(„Babele”)* ca simboluri sacralizate în faţa vântului magiei negre care bătea dinspre sud.

Priviţi-le cu respect şi amintiţi-vă de jertfele lor feciorelnice ori de câte ori le veţi vedea. Uniţi-vă cu ele contra **magiei negre, care acum bate dinspre vest, locul unde şi-au găsit popasul preapocaliptic strănepoţii celor care au făcut magia lor neagră contra strămoşilor noştri nobili.** Pentru reuşita deplină, uniţi-vă cu cei ce meditează întru Iisus Christos.

Magie albă cu... piramide şi căciuli!

Mulţi esteticieni şi critici de artă, mari folklorişti, se încântă privind cergile maramureşene şi sculpturile de pe stâlpii porţilor din acele meleaguri, fără a şti **motivul semirombilor uniţi la mijloc şi aşezaţi cu capetele în direcţii contrare: reprezintă una din tehnicile protective de magie albă** lăsate de baba Dochia dacilor liberi, pentru a-i apăra de atacul entităţilor negre.

Însuşi Brâncuşi, un celest „găsitor" de motive artistice arhetipale cu conţinut esoteric, nu şi-au elucidat, poate, semnificaţia ocultă a acestor motive romboidale, atunci când le-a „adoptat pentru construirea *„Coloanei Infinitului".* Suntem convinşi de acest lucru căci, în

situaţie contrarie, mai curând şi-ar fi numit opera *„Coloana protecţiei magice”* sau pur şi simplu *„Coloana magică”.* Cei care practică înalta magie

(albă) ştiu ce reprezintă aceste semiromburi unite la mijloc şi plasate cu vârfurile în direcţii contrare...[81]

A *

În afara efectului magic al acestei speciale dispuneri geometrice, prezenţa **obeliscului polirombоidal** este încă o dovadă a concrescenţei spirituale a dacilor, vedo-arici cu vedo-arienii Indiei şi implementabilitatea semnului acesta în dovezile materiale ale trecerii arienilor pe

81 N. edit.: Fără să o cunoască (se zice), Brâncuşi a „copiat” Columna Cerului, de lângă Sfinxul din Bucegi, unde se adunau „Zeii cei Mari” ai pelasgilor.

Acum este de înţeles de ce s-a dorit mereu distrugerea acestei Coloane!

glob.

În India propriu-zisă **semnul jumătăţilor de romb** poate fi văzut de oricine care trece prin **Mysore,** întruchipat chiar de către acoperişul palatului guvernamental regional sau, pentru persoane mai neîncrezătoare, întruchipat de către **turla templului jainist** din Calcutta; sau de **turla templului Surya** din Orissa (Konarak): aşa-numita „Pagodă Neagră”; în **căciula mistică a lui Rama** (Bronz, Tanjore: Muzeul Naţional New Delhi) în **căciula mistică a lui Brahma-Creátorul** din Templele săpate în stâncă de la Clephantia (Bombay); în **turla „Templului Kailashanatha din Kanchipura;** în cel al **turlei Templului Gupta** din Deogarh), a **Templului Virapaksha** din Pattadakal; în

căciulile mistice ale perechii de regi Naga (Templul 19 – Ajanta); în **căciulile mistice al e dacilor lui Decebal;** în **motivul lanţului de aur găsit la Hinova Mehedinţi** şi, în sfârşit, în **piramidele Hufu, Hafra** şi **Menkaura de la Ghiseh,** ca **semne mistice** emanate de **magia zamolxiană.**

Minciuna – vocaţia romanilor

Vocaţia romanilor era de a face dintr-o minciună sfruntată o grandioasă realitate. Astfel, „istorii întregi” scrise de aşa-zişi scriitori sau cronicari, la această oră devin scandaloase pentru cea mai mare parte a poporului (cu excepţia minorităţilor sudice, mai ales).

Criton-medicul (şi probabil şi bărbierul împăratului Traian) s-a trezit,

vrând-nevrând (în timp ce-l bărbierea pe crudul spaniol, stăpânul său) „istoric” şi a afirmat (în *Geticele,* operă pretenţioasă, vezi Doamne!) că după „cucerirea” Daciei (Criton, de cult ce era, a scris „Sciţiei” în loc de „Daciei”) – învingându-l pe Decebal, regele geţilor, Traian (marele casap) a făcut cadou vulgului roman cinci milioane de livre de aur, argint de două ori pe atât, grozav de multe alte obiecte nepreţuite, arme, turme şi o jumătate de milion de bărbaţi daci înarmaţi şi tocmai buni pentru a-i căsăpi pe fraţii lor nordici. Căci geţii, un „neam barbar” au umilit Roma încasând biruri de la împăratul Domiţian, dar marele casap spaniol i-ar fi căsăpit pe daci până-ntr-atât încât nu a mai rămas din ei decât doar un eşantion de 40 de bărbaţi ş.a.m.d.

Sunt informaţii culese din depoziţiile scriitorului Lucian (după 192 d. Hr.) un exeget de-al „isteţului bărbier” al lui Traian, „bărbier” a cărui „operă” s-a pierdut, din ea rămânând, culmea! doar partea în care casapul spaniol era preamărit.

Dar, oare, ce erau aceştia, cine erau aceşti romani şi cultura lor? Un răspuns perfect îl avem de la eruditul preot şi cercetător istoric Dumitru Bălaşa (*Dacii de-a lungul mileniilor,* pag. 81): *„Menţionăm tot aici că Roma s-a impus ca centru cultural după ce a adunat marile valori creatoare din popoarele robite”.*

D. Bălaşa a fost prea respectuos, căci mai potrivit era să scrie: *„după ce a furat, prin silnicii şi crime abominabile”.*

Acelaşi prestigios autor, pe aceeaşi

pagină, ceva mai jos, notează: *„Operele de cultură, de ştiinţă ale popoarelor cucerite, fiind socotite că întunecă gloria imperială, au fost neglijate sau chiar distruse”.*

Îmi permit să completez: *„aşa cum a fost cazul şi în partea cucerită a Daciei!”*

Culmea-culmilor este că însuşi Traian – casapul spaniol a fost un individ cu pretenţii de scriitor, lucru pe care istoria l-a trecut cu vederea. Doar că, prin lucrarea îngerilor, aceste câteva „opere” (desigur, dovedind un geniu „orbitor”) s-au pierdut, dând apă la moară unor ţâţâitori, cum a fost Balbuc (contemporan cu Traian), Plinius cel Tânăr (cca. 114 d. Hr.), Dio Casius etc. Ultimul are meritul de a fi spus şi adevărul, cum ar fi trădarea unor daci sudici: *„… mulţi dintre daci trecuseră de partea lui Traian…”;* sau:

„… Dacia ajunsese sub ascultarea romanilor şi Traian stabili în ea oraşe de colonişti”.

Iulian Apostatul, elogiindu-l pe „casap”, adăuga: *„… am nimicit neamul geţilor…”* vorbe pentru care este perpelit de către daci în Iad, de aproape două mii de ani!…

Romanii – urmaşii… dacilor

Există unii altruişti capabili a face asimilarea dacilor cu romanii şi invers, fapt care, după modesta noastră părere, constituie o greşeală. Căci unii sunt **italicii:** Veneto-Mesapi-Apuli-Calabri **porniţi din Haemus Dalmaţia** şi stabiliţi în est; alţii sunt **etruscii** porniţi din Anatoliaâroada-Mysia-Lydia-Frigia, **ajunşi tot din Haemus şi de la Dunăre;** şi alţii sunt Dardanii-fondatori ai cetăţii Troia, ajunşi, prin strâmtoarea care le poartă numele, într-un

anume procent, în vestul Italiei.

Italioţii-ahei s-au aşezat în Sud şi **în** Sicilia, un soi de fugari din Acheia-Grecia, **unde au venit în sec. XVI din nord de la Dunăre, la sosirea dorienilor.**

Dorienii au plecat din actualul Banat, posedând arme şi unelte de **fier,** formând poporul care, din sec. IX Î. Chr, se numeşte Helen, conform spuselor istoricului Tucidide, în primele pagini ale operei sale *„Istoria războiului peloponeziac*

Ei bine, **cu totul alţii sunt dacii din spaţiul danubio-carpato-pontic.**

Acei altruişti de care pomeneam vor cu de-a sila să ne convingă de faptul că dacii ar fi fost unii şi aceiaşi cu acei italici, doar pentru simplul motiv că ar fi existat o limbă comună care îi lega, şi anume latina!

Războaiele pentru eliberarea Centrului Spiritual

Ecourile în timp ale distrugerii sanctuarelor dacice au fost mult mai ample şi mai diverse decât le-am putea crede, ca simpli consumatori de literatură istorică. Revoltele interne şi **atacurile permanente ale costobocilor, carpilor, ale dacilor mari şi ale altor daci liberi asupra „provinciei” Dacia** este un semn al existentei unor alte raţiuni decât cea etnică, semnul existentei unei filiaţiuni mult mai durabile decât cea sanguină. Este vorba despre filiaţiunea spirituală. **Ei woiau din nou limba străveche** şi **cultul străvechi: credinţa într-un singur Dumnezeu!**

Dar nici aici nu se încheie lanţul raţional al cauzelor spirituale care au

provocat seisme ale dacilor din interiorul sau din exteriorul „provinciei” romane Dacia, întrucât pe firmamentul istoriei **apar nişte cavaleri extrem de duri,** ale căror atacuri sperie chiar şi „inexpugnabila” cetate a Romei…

Aceşti cavaleri sunt **sarmaţii** şi **marcomanii,** ambii **de origine indo-europeană.** Este anul **117 d. Hr.,** anul în care Traian moare, se pare de inimă rea, întrucât întrevede ineluctabila pierdere a Daciei!…

În acest an apogeic al revoltelor interne şi ale atacurilor externe ale dacilor liberi asupra „provinciei” Dacia vine la putere împăratul roman Hadrian, beneficiarul celor mai neplăcute surprize: **dacii liberi se unesc cu aceste neamuri**

confraterne (care ulterior vor fi asimilate de populaţia daco-getică) şi lovesc necruţător legiunile romane care pretindeau că apără Dacia.

Hadrian abandonează sudul Moldovei de azi şi cea mai mare parte a ţinutului actual al Munteniei, căci acvilei romane îi fusese retezată deja una dintre aripi!

În ciuda rebotezării provinciilor Daciei romane (obicei pur roman, rămas şi la unii politicieni români contemporani!), situaţia militară a romanilor în Dacia, ca de altfel şi a Romei însăşi, este sumbră. **O altă coloană de cavaleri foarte duri** apare la orizontul frontierelor romane de pe la Dunărea de mijloc şarjând necruţător şi fără oprire legiunile romane aflate sub puterea

plenară a unui alt imperator: Marcus Aurelius, venit să-l înlocuiască pe Hadrian, mort, se pare, tot de inimă rea.

Lupte necruţătoare se dau la Dunărea de mijloc şi chiar pe pământul Daciei. Din nou acvila romană pierde din sângele ei negru. Din nou Marcus Aurelius rebotează pământurile noastre strămoşeşti cu alte şi pompoase, dar inutile, nume. Această rebotezare va fi completată de către **împăratul Alexandru Sever, care va numi capitala Daciei** *„Metropolis”.*

Să spunem câteva cuvinte despre **marcomani.** Cu toate că între **sarmaţii iazygi** şi **roxolani** şi neamul marcomanilor exista o legătură, în contextul **frontului comun împotriva prezenţei romanilor,** ca atare şi, în special, a prezenţei romanilor

în Dacia, **marcomanii,** din punct de vedere etnic, se disting ca fiind un **neam germanic.** A nu se uita că totuşi şi germanicii sunt **de origine indo-europeană.** Deci, între sarmaţii mai sus enunţaţi şi marcomani, şi chiar între aceştia şi între celţi şi daci ar fi putut exista acea **filiaţie spirituală** despre care am amintit!

Aceşti **cavaleri foarte duri,** punându-se (anul 166 d. Hr.) în fruntea unei coaliţii vaste de triburi, pătrund în Dacia distrugând castrele de la Porolissum, devastând apoi regiunea auriferă din Munţii Apuseni (vezi Istoria României, compendiu, pag. 61) şi **ameninţând chiar capitala Sarmizegetusa.**

Demn de reţinut este faptul că, odată cu acest atac, apar **revolte interne greu**

de înăbuşit!

Marcus Aurelius reşi re –, şi re-organizează, rebotează etc. Dacia, după consacratul obicei roman şi îl desemnează pe Marcus Claudius Fronto comandant general al trupelor romane din „provincia" Dacia, trimiţându-l „în foc şi sabie", împotriva trupelor de iazygi şi germani. Care, desigur, îi fac de petrecanie!

Severus Alexander, după cum am spus, este împăratul care urmează să înfiinţeze un **concilium Dacuarum trium,** adică un consiliu de reprezentanţi ai „provinciei romane Dacia" prezidat de către „marele preot" al cultului imperial: **coronatus Daciarum trium (**vezi Doamne!), ca semn de mare „grijă şi iubire" faţă de poporul dac.

Demonul Traian a murit, dacii au răzbit!

Cea mai importantă pentru noi, în prezenta lucrare, sub aspectul funcţionării principiului mistic în istorie, este faptul că **violenta victorie a dacilor împotriva invaziei negre a romanilor** (cunoscută sub numele de marea răscoală din 117 d. Hr.) **s-a produs chiar în anul morţii lui Traian.** S-a observat deseori cum **cu prilejului anului morţii unui mare demonizat au loc mişcări de masă, răzvrătiri violente, cutremure de pământ, războaie etc.** Fenomene de acest gen au avut loc cu prilejul morţii lui Napoleon Bonaparte, Hitler, Mao…

Într-adevăr, **Traian era un mare demonizat a cărui menire neagră era să**

distrugă una din cele mai înălţătoare opere ale civilizaţiei spirituale antice: civilizaţia zamolxiană. Şi, aşa cum era şi firesc, într-o astfel de conjunctură, puterea diabolică a marelui demonizat odată stinsă (prin moartea fizică a acestuia) trebuia să producă reacţia forţei angelice care a dat frâu liber revoltei dacilor credincioşi în Unul singur, Dumnezeu.

Desigur, odată cu căderea lui Traian (în iad) nu a căzut şi structura sa: a fost trimis, pentru a reprima răscoala, unul dintre oamenii de „mare încredere" ai demonizatului, aşa-numitul Március **Turbo,** alt demon cu nume predestinat, al cărui suflet se perpeleşte în flăcările Iadului alături de cel al stăpânului său: Traian!...

Interesant este cum dracii încearcă să

râdă de îngeri: dacii, nesupuşi regimului diabolic al romanilor, erau numiţi de către romani *„lotri”* sau *„latrones”* (în latină), ceea ce este echivalent cu românescul *„zurbagii”*. Desigur, imperiul negru nu mai avea zile multe de dominaţie în Dacia: spre valea Vidrei se pornise, dinspre Transilvania de astăzi, şuvoiul implacabil al dacilor liberi, porniţi să-şi răzbune fraţii!

Limba nouă şi secretă a dacilor

Am amintit despre **vocaţia dacilor pentru sonorizarea estetică a frazelor, adică înclinaţia lor nativă pentru versificare.** Cu acel prilej, ne-am referit exact la faptul că au influenţat comportamentul vecinilor lor agatârşi, făcându-i pe aceştia să vorbească în versuri sau chiar să-şi alcătuiască astfel legile…

Printre puţinele încrustări litografice, atenţia esteţilor este captivată de **muzicalitatea deosebită** ce emană din pronunţarea acelor puţine cuvinte:

„Incrementa dacorum per Rubobostes regem”;

„Decebalus per Scorilo”; sau aşa cum a răsunat, peste ani, vocea unui dac:

„Torna, torna, fratre!”

Fraze mirifice făcând până şi cleştarele invidioase!…

Sanskrita sau chiar latina rămân mult în urmă!…

Dar **dacă, la arienii vedici, vorbirea a putut fi transmisă prin scris,** sanskrita fiind limba lor în care sunt scrise Vedele şi multe opere postredice; dacă la „romani” latina a asigurat peste veacuri atestările

cele mai felurite, idem la evrei, greci şi la alţii, **la daci nu a fost posibil datorită legiunilor lui Traian** şi mai ales datorită „consilierilor” săi sud-mediteraneeni!...

Nu vom relua problema, căci a mai fost tratată, dar vom încerca, prin mijloace indirecte, să elaborăm câteva idei esenţiale.

Trecerea anilor şi a valurilor de migratori nu a putut opri fluidul transcendent care a răzbătut prin sângele dacilor, până în prezent! Acest fluid eteric indestructibil conţine, pe lângă capacităţile genetice, şi genialităţi. Ipoteza hegeliană asupra celor (minimum) trei genialităţi îşi are confirmarea ei cea mai desăvârşită în înzestrările subtile ale daco-romanilor!

Înainte de a trece la exemplificări, vom

mărturisi că, în ciuda iubirii exacerbate a limbii daco-române, am fi dat orice să putem auzi şi vorbi şi scrie în limba dacică pură!...

Limba daco-română s-a format în scrâşnetul încovoiatelor săbii dacice, în şuierul cozii şarpelui dacic, în obida oprimării crunte romane, în sudoarea sclaviei religioase şi sociale impuse de asupritorii romani, dar, în acelaşi timp, mursecarea limbilor popoarelor migratoare.

Acest din urmă argument este deosebit de viabil, întrucât confirmă pe deplin intenţia şi, totodată, **capacitatea dacilor de a-şi făuri o limbă strategică** ce va să le asigure proiecţia faţă de romanii cu adevărat barbari!

Căci **dacilor li s-a impus o „educaţie**

şcolară” care era favorabilă asupritorilor, o şcoală în care copiii dacilor erau obligaţi să înveţe limba vulgului parazitar al cetăţii Roma, o limbă subculturală, mai bine-zis o scursură lingvistică, **un argou cu totul insuportabil pentru daci.**

De aceea **dacii,** cunoscătorii perfecţi ai limbii lor nobile pe care aristocraţii culţi ai Romei o vorbeau numind-o latină, exasperaţi şi scârbiţi „peste măsură”, **au început să construiască, în secret, o limbă încifrată** compusă din variate elemente luate din limbile triburilor tracice, pe care asupritorii romani nu o puteau desluşi, sub nicio formă. Era **o limbă defensivă!**

Pe parcursul epocilor, această limbă

strategică a continuat să achiziţioneze noi elemente folosind resursele oferite de vorbirea popoarelor migratoare. Astfel, era obţinut un **triplu avantaj:** cel al secretizării, cel al inventicii lingvistice şi cel al conservării semnificaţiilor profunde ale limbii originare dacice!

Lată, aşadar, **limba daco-română, o limbă minunată ca nicio alta:** duioasă, complexă, vie, trofică, **nouă şi revoluţionară** care, nu numai că şi-a putut îndeplini rolul naţional-istoric, dar (încă se lucrează la argumentele acestei ipoteze!) s-a putut impune ca **model în formarea limbilor unor noi popoare,** cum ar fi poporul francez, spaniol, portughez, italian…

Invazia zeilor romani

Această nouă limbă a dacilor devenise un „solvent” al argoului romanic despre care am amintit dar continua să-şi exercite funcţia nobilă de **conservare a tuturor elementelor latine, ce-i aparţineau!** Este de la sine înţeles că în anii cotropirii romane au existat destule reconquiste, **încercări de repunere funcţională integrală a limbii dacice pure,** reconquiste iniţiate de către anahoreţii dacilor liberi, dar nu trebuie neglijat nici **rolul nefast al introducerii religiei păgâne, politeiste,** în „templele” tot atât de păgâne impuse dacilor sclavizaţi, odată cu „religia” asupritorilor romani!...

Căci, după cum am mai zis, **în locul unicului Dumnezeu Zalmoxis, se**

creează un pantheon artificial şi găunos în care: *„Locul de frunte îl ocupă zeităţile romane: Jupiter, zeul suprem, cu soţia lui Junona; Minerva, zeiţa înţelepciunii şi protectoarea meşteşgarilor; Mercur, zeul comerţului; Apollo, divinitate a luminii şi a Soarelui; Venus, zeiţa frumuseţii şi a dragostei; Silvanus, zeitate a câmpiilor şi a pădurilor; Liber şi Libera, divinităţi ale vegetaţiei şi vinului; Diana, zeiţa vânătorii. Destul de numeroase sunt şi zeităţile orientale (egiptene, siriene, palmirene etc.) care cunosc acum o largă răspândire în întreg Imperiul Roman; cea mai cunoscută dintre ele este Mithras (sau Soarele nebiruit), zeu de origine persană întruchipând principiul binelui în luptă cu principiul răului. În Dacia se observă*

perfect fenomenul numit sincretism, care constă din contopirea unor divinităţi asemănătoare, dar de origine diferită, într-una singură. Foarte răspândit este cultul lui Juppiter Dolichenus, divinitate sincretică născută din contopirea romanului Juppiter cu semiticul Baal din oraşul Doliche (Asia Mică). Un alt fenomen caracteristic este adorarea sub nume romane a unor divinităţi neromane (interpretatio Romană); aceasta este, de exemplu, soarta zeităţilor (sic!) dacice, care se ascund acum sub numele Dianei Augusta, al lui Hercules Invictus şi chiar al perechii divine Liber şi Libera... Un cult aparte... este cultul lui Augustus, al împăratului aflat la domnie. De acest cult imperial se îngrijea o asociaţie politico-religioasă specială (sic!) – ordinul

Augustalilor –, al cărei palat a fost descoperit la Ulpia Traiana. „1

Am încheiat citatul, dar menţionez că legiunile şi administraţia romană, cu prilejul „introducerii" acestor „divinităţi" în viaţa religioasă a dacilor, nu au făcut altceva decât să încerce a băga de două ori pe cel-rău în viaţa dacilor: odată cu ocazia introducerii zeului Baal, unul» *1* şi acelaşi cu Belzebuth (Baal-zeb-buth), ia a doua oară cu prilejul încercării introducerii cultului lui Augustus, împăratul, în vremea căruia a fost crucificat Domnul Iisus Christos![82]

Ocupaţia romană şi doinele de jale

Aş vrea să se facă o distincţie netă între **vorbirea încriptată a elitei religioase de la Sarmizegetusa de dinaintea anului**

82 N. edit.: Iisus Christos s-a născut în vremea lui Octavian Augustus şi a fost crucificat când împărat era Nero...

106 d. Hr., vorbire despre care precizam că era, atât ea, cât şi scrierea aferentă, **de factură sanskritoidă** şi noul grai daco-român construit, tot ca şi primul, în scop strategic!

Este posibil, aşa cum de altfel o atestă şi argumentele numismatice şi de altă natură, ca **dacii să fi uzitat, ca o reacţie de antipatie faţă de administraţia romană, de scrierea greacă,** bazându-se, în principal, pe incultura militarilor cotropitori romani, a negustorilor romani şi, de ce nu, a întregului corp administrativ roman care funcţiona în Dacia cotropită! Ar fi fost un fel de: *„Voi ne-aţi cotropit, dar noi nu vă recunoaştem autoritatea!”…*

Pe fondul acestei supreme nemulţumiri cauzate de cotropire şi prădăciune, **oierii**

daci au început să traducă în noua limbă dacică, folosindu-se de versuri măiestrite, acompaniindu-se unii pe alţii cu naiuri, fluiere sau cimpoaie, **sentimentele cele mai tulburătoare** care, ulterior, de-a lungul vremilor se vor modela, azi purtând denumiri ca: **doină** de jale, doină de vitejie, doină de dor, doină de haiducie…

Stânele şi codrii de nepătruns erau decorurile vii în care aceste reprezentaţiilânce îşi aflau locul!

Din stână în stână, din casă în casă, de pe un deal pe altul, odată cu focurile de noapte şi murmurele tulnicelor şi ale cavalelor, la aratul gliei sau în oftatul bătrânilor, aezii daci, îmbrăcaţi în gube sure şi încălţaţi cu opinci din piele de zimbru, presărau cuvintele noii limbi dacice, ca pe

nişte flori dalbe răsărite peste noapte de pe sub covoarele înmuiate ale zăpezilor de primăvară... Desigur că **în aceste doine plânse, un loc de frunte îşi găsea tematica pângăririi de către romani a lui Zalmoxis – unicul Dumnezeu!**

Era focul ce avea să aprindă revolta din ce în ce mai greu de stins de mercenarii Romei; era focul ce avea să alunge, în cele din urmă, liota înfometată şi crudă a împăratului Aurelian! lată că şi din cele ce le-am arătat au reieşit calităţile înalte ale dacilor, rezonând la unison cu cele universal-ariene!

Cu ce sunt mai prejos doinele daco-românilor faţă de reprezentaţiile filizilor sau ale înaintaşilor lor druizi? Cu ce este mai prejos Mioriţa compusă de trubadurii daco-

romani decât piesele emoţionale ale confraţilor lor arieni?

Şi mai mult decât atât, având în vedere că **Orfeu şi Homer** şi-au instrunat lirele întâia oară **în patria lor dacică,** am putea afirma că sunetul lirelor lor a fost zvonul care a îndemnat la cântare Lumea întreagă!

Romanizare dalmaţiană

Păcat însă că la o ipoteză atât de ademenitoare ei nu pot aduce decât oftaturile, suspinele şi vehemenţa celor care, sute de ani, ne-au tot ghiftuit cu originea noastră daco-romană. Căci, **dacă iubim adevărul, nu trebuie să ocolim nişte răspunsuri la unele întrebări cum ar fi:**

1. Din moment ce romanii nu au putut cotropi decât „o treime din regatul nord-

dunărean al dacilor”[83], **cum se explică vorbirea, astăzi, pe tot teritoriul României, a unei şi aceleiaşi limbi: limba română?**

Căci normal ar fi fost să se vorbească limba nou formată sub presiunea armatei romane doar în spaţiul cotropit de către romani…

2. Pe Columna lui Traian, ofiţerul dac este înfăţişat **vorbind direct** (fără translator) **cu conducătorii Romei.** A cui era limba utilizată: a romanilor sau a dacilor?

3. Este exclus să fi existat **o limbă comună a privilegiaţilor elitişti,** fie romani, fie daci, care era folosită şi în astfel de situaţii?

83 N. edit.: O şesime, după majoritatea istoricilor.

4. Dacă răspunsul ar fi armonizant ar fi putut fi această limbă de origine sanskrită, tracică, greacă veche, aramaică?...

5. Această limbă era utilizată de o oligarhie militară sau de una religioasă care o subordona pe cea militară?

Imperiul Roman... Negru?!

6. Era Roma un imperiu condus de daci, aşa cum în unele elite, astăzi, circulă zvonul? Iar în acest caz, **plebea Romei** *(plebs urbana)* **de ce origine era,** având în vedere pigmentul rasial închis, în opoziţie cu cel al dacilor care aveau pigmentul deschis, tipul arienilor?

7. Dacă este adevărat că şi italicii făceau parte etnic din marea familie a tracilor, **de ce,** după reunirea celor două popoare, **locuitorii din partea**

subcarpatică sudică a României au pigmentul închis caracteristic şi inconfundabil, **iar în părţile central-nord-est-vestice predomină pigmentul tipului arian?**

8. De ce, în ciuda acestor deosebiri flagrante de natură tipoantropologică şi de repartiţie geografică, totuşi, **una şi aceeaşi limbă românească este atotprezentă?**

9. De ce ar fi fost adoptată de către daci limba romanilor, în special după retragerea aureliană, având în vedere că dacii liberi vorbeau limba dacă pură, nealterată şi din moment ce aceştia ar fi avut motive contrare suficiente, dictate de ura contra romanilor şi a limbii lor impuse cu forţa (idem religia şi scrisul romanilor) dar mai ales având în vedere frumuseţea,

bogăţia şi valoarea spirituală a limbii dacice, indisolubil legate de credinţa zamolxiană?

10. Cum se explică faptul că, în perimetrul central-est-vestic-nordic, **acolo unde predomină pigmentul arian există dialecte cu asemănări izbitoare şi o pronunţare cu asemănări frapante în dezacord cu pigmentul închis al populaţiei sudice, plus o discordanţă antropometrică şi tipoantropologică între populaţia sudică şi restul,** dar bineînţeles şi o indiscutabilă deosebire între dialectele acestor populaţii nord-est-vestice-centrale şi dialectele celor din sudul ţării noastre, **limba naţională şi cea literară menţinându-se omniprezente?** Ştiindu-se prea bine că există ţări în care se vorbesc

limbi diferite, cum ar fi Elveţia, Belgia, Canada etc...

11. Cum se explică faptul că, în ciuda urii împotriva romanilor (ură afişată în violentele răscoale ale dacilor, dintre care cea mai puternică a fost cea din 117 d. Hr.), **acest popor continuă să ridice şi astăzi statui uzurpatorilor romani?**

12. Iar **dacă, totuşi, există un adevăr cât de mic în ceea ce priveşte** apartenenţa la marea familie a tracilor, a regelui Dardanus şi a gemenilor Romulus şi Remus, fiii vestalei Rhea Sylvia, putându-se deduce de aici **originea tracică a populaţiei Romei** şi a Imperiului Roman, **cum se explică pigmentul rasial închis al acelei populaţii** şi a urmaşilor ei

prezenţi şi azi în centrul-est-vest-sudul italian şi mai ales în Sicilia, unde pigmentul închis este evident?...

13. Iar dacă, totuşi, aceste nebulozităţi şi contrarietăţi se pot clarifica în favoarea netă a ideii preexistenţei unei populaţii romano-dacice, avându-se în vedere prezenţa pe steagul dacic al capului de lup, **ne putem întreba,** în chipul cel mai legitim, **dacă nu cumva strămoşii dacilor sunt întemeietorii Romei, populaţiile cu pigment rasial închis nefiind altceva, atât în spaţiul italian, cât şi în cel românesc, decât descendenţii trupelor de mercenari folosite de către oligarhia militară a Romei** în vederea cuceririi noilor spaţii...

14. Dacă însuşi cuvântul **Roma** nu este

altceva decât **aliteraţia cuvântului Rama,** Rama fiind prinţul arian care a eliberat lumea civilizată de sub dominaţia crudă a negus-ului african, **oare existenţa acestei populaţii de culoare închisă nu poate fi o consecinţă a înmulţirii prolifice a prizonierilor de rasă neagră aduşi în Europa de către prinţul Rama, după înfrângerea armatelor Negus-ului?**

Prezenţa în armata imperială romană a unor însemnate astfel de corpuri de armată de rasă neagră (sau negroidă) nu exclude nici **posibilitatea unor conjuraţii şi a unor puciuri militare, în urma cărora să fi fost înlăturaţi de la putere generalii (sau imperatorii) de origine tracică,** în locul lor fiind aduşi la putere imperatori străini până şi de idealurile religiilor

europene. Oare prezenţa unor idoli chaldeeni, asiro-babilonieni sau arabo-semitici de tipul Astarteea, Moloch ori Baal-Zeb-Bub (Belzebuth) în spiritualitatea dacilor, ca elemente impuse cu cruzime dacilor monoteişti, în perioada de uzurpare romană, nu reflectă tocmai o astfel de **încercare de terfelire a credinţei dacilor,** o terfelire care, în ultimă instanţă, viza destructurarea spiritualităţii originare?

Ne vedem într-o strânsă confruntare cu întrebări ale căror posibile răspunsuri leagă sau dezleagă tainele istoriei Daciei şi, odată cu aceasta, tainele civilizaţiei vedo-ariene pe Terra!

Iisus şi... misia monoteistă a Daciei

Poporul dac a avut o misiune sacră: revelaţia unui singur dumnezeu,

Zamolxis. Forţa demonică a exercitat o uriaşă presiune asupra Daciei, tocmai spre a zădărnici această revelaţie sacră. Aceeaşi forţă neagră a încercat **să abată spre idolatrie pe daci,** ca în acest fel să micşoreze şansele forţelor angelice în câştigarea de către acestea a terenului psihic uman.

În perspectiva istoriei mistice, **forţa neagră avea ca scop anihilarea acestui nucleu al sacralităţii mondiale,** eventual **voind a folosi pe devoţii Daciei împotriva Unsului lui Dumnezeu şi a lucrării lui pe Pământ,** lucru pe care l-a şi reuşit parţial prin demonizarea „organelor de decizie” care au hotărât crucificarea lui **Mesia:**

1. Corpul fariseilor, în frunte cu Iosif-

Caiafa.

2. Gloata antichristică ce a strigat că vrea eliberarea lui Barabas (Varava).

3. Getul Pilat din Pont (Pontius Pilatus), procuratorul roman al Iudeii între anii 26 şi 36 d. Hr.

Prin demonizarea acestora, Fiul lui Dumnezeu a fost crucificat pe Golgota. A nu se uita, totuşi, că **getul s-a spălat pe mâini de vărsarea sângelui divin,** ceea ce demonstrează elocvent puritatea înaltă a sufletului get. De altfel, **nu peste multă vreme, Pilat avea să se sinucidă** aruncându-se în apele înierate ale unui lac din apropierea Vienei de astăzi, după ce, luni de-a rândul, s-a întrebat maladiv: *„Care este Adevărul?”…*

Antihrist – înfrânt în Dacia

Dar **Antihristul** nu şi-a încheiat misia autoasumată, odată cu chinuirea, batjocurirea şi crucificarea Domnului, ci, **ştiind prea bine că Dacia avea să joace roluri divine în istoria Planetei, a procedat în consecinţă pentru a anihila forţa spirituală a poporului dac.**

Printre aceste **roluri divine** vom cita doar trei:

2)) creştinarea populaţiei oferirea teritoriului ei ca teren pentru bătălia *Armaghedonului;*

3) oferirea teritoriului ei, ca **sediu sacru, la a doua venire a lui Iisus Christos pe Pământ.**

Aşadar, **pentru a anihila vocaţia de creştinare a poporului dac, Antihristul a**

demonizat conducerea politico-militară a Romei, care a dat ordin de cotropire a Daciei.

Aici nu şi-au reuşit planul, întrucât:

1) armatele romane nu au putut cuceri decât o treime din spaţiul dac.

2) Durata uzurpării Daciei a fost destul de scurtă pentru a face pe strănepoţii lui Decebal să-l uite pe Zamolxis, chiar dacă, în schimb, supuşi torturilor, au fost obligaţi să-şi uite scrisul şi, în mare parte, vorba.

Niciun idol roman sau păgân nu a reuşit să-i ademenească pe parcursul vitregirii lor. **Nu au adoptat nici religia politeistă a Romei şi a armatelor ei de mercenari, nici templele lor păgâne, nici straiele, nici moravurile uzurpatorilor.**

În ceea ce priveşte limba vorbită, încă nu se ştie prea bine cui îi aparţinea latina: dacilor sau romanilor!

În ceea ce priveşte scrierea, specialiştii încă cercetează fenomenul, pentru simplul motiv că pe unele eşantioane litografice sau numismatice apare, în paralel cu scrierea aşa-zisă română şi scrierea grecească.

Ceea ce a reuşit anti-Omul, în schimb, a fost acţiunea de metisare a populaţiei subjugate din Dacia.

Dar nici această acţiune satanică nu a conţinut doar avantaje pentru Antihrist, cu toate că o metisare nereuşită este egală pentru orice specie cu un dezastru! Partea în care a pierdut Antihrist constă în faptul că **orice popor venit peste daci a fost asimilat de marea masă a dacilor, nu**

numai cantitativ-demografic, ci şi moral-spiritual!

În aceasta rezidă salvarea etniei şi a spiritului dac. **Nu a existat niciun alt popor cu o putere de absorbire şi remodelare etnoculturală precum poporul dac!** Căci tot ce se naşte în pântecele unei strănepoate dace iese la lumină alduit de Dumnezeu! Iar pentru aceasta trebuie să mulţumim Hestiei şi Dochiei (Dakiei) şi pântecelor lor roditoare...

Şi nu există niciun metis, oricât ar fi genitorul său ne-dac de negativ poansonat ca, totuşi, el odată născut aici şi dintr-unul din genitori de origine dacă, să nu aibă sângele cel rău curăţat de cel al genitorului moşnean!

Iar pentru asta îi mulţumim lui Decebal şi altor Decenei şi sângelui lor Zamolxian!

Şi nu există licăr în Europa, şi-n lumea din jur, care să nu fi pornit din buricul mândrilor Carpaţi, luminând vetrele antropogenetice ale popoarelor! Iar pentru asta îi mulţumim lui Iisus Christos, ai cărui scutieri suntem noi, dacii, de la Adam şi până la sfârşitul veacurilor şi începutul Luminii.

AMEN!

— Adler, Alfred – Sensul vieţii, *Ed. IRI. Buc., 1995;*

— Banzhaf, Hajo-Tarot, *Ed. ZZ, Buc., 1991;*

— Bembea Marius – Genetica medicală clinică, *Ed Universitaria, Oradea. 2001;*

— Bhagavad-Gita – Az Credeţi, *The Bhaktivenanda Book trust, 1989;*

— Binet, Alfred – Dedublarea personalităţii şi inconştientul, *Ed. IRI, Bucureşti 998;*

— Botez, Constantin – Genetica. Biologie celulară şi inginerie genetică. *Ed. Universitatea de Ştiinţe Agronomice şi medicină veterinară, Cluj-Napoca, 1994;*

— Boudon, Raymond, Ph. Besmard, M. Cherkaoui, B.P. Lecuyer – Dicţionar de sociologie, *Ed. Univers enciclopedic, Bucureşti, 1993;*

— Brinster, Ph.

— Terapia cognitivă, *Ed. Teora, Bucureşti, 1998;*

— Carter, Ph., Russel – Teste de inteligenţă, *Ed. Aldopress, Buc., 1998;*

— Chevalier, J.A. Gheerbrant – Dicţionaire des Simboles, *Ed. Robert Laffont – Jupiter, Paris, 1989;*

— Constantin, Dumitru I., dr. C. Ionescu – Acupunctura de la tradiţie la ştiinţele moderne (coord. Târgovişte), *Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988;*

— Crăciun, T şi V. – Dicţionar de biologie, *Ed. Albatros, Buc. 1976;*

— Dicţionar de psihiatrie – *Univ. Enciclopedic, Bucureşti, 1998;*

— Doboş, Alexandru – Calea mâinii stângi, *Ed. Nirvana, Buc., 1973;*

— Doboş, Alexandru – De la Yoga la Mântuire, *Univ. Familiei, Buc., 1993;*

— Doboş, Alexandru – Farmacia edenică, *Ed. Nirvana, Buc. 1993;*

— Doboş Alexandru, Kraft Elisse –

Gândirea esoterică (Enciclopedie). *Ed. Miracol, Buc. 1999;*

— Doboş, Alexandru – Medicina secretă, *Ed. Nirvana, Buc. 1996;*

— Doboş, Alexandru – Meditaţia întru Iisus Christos, *Ed. Nirvana, Bucureşti, 1995;*

— Doboş, Alexandru – Tainele marii respiraţii, *Ed. Nirvana, Bucureşti. 1994, (vol. I, II, III);*

— Doboş, Alexandru – Tehnici de vitalizare, *Ed. Teora, Buc. 1995;*

— Dolto, Françoise – Un psihanalist vă răspunde, *Ed. Trei, Buc. 1997;*

— Dordea, Manuela – Genetica generală şi moleculară, *Ed. Presa universitară clujeană, 2000;*

— Drâmba, Ovidiu – Istoria culturii şi

civilizaţiei (vol. I-IV) – *Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984.*

— Dumitru, Matei – Miopatii şi neuropatii cu transmiterea ereditară la copil. *Ed. Universitatea de medicină şi farmacie Carol Davila, Buc., 2000;*

— Enăchescu, Constantin – Tratat de psihanaliză şi psihoterapie, *Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1998;*

— Enăchescu, Constantin – Neuropsihologie, *Ed. Victor, Buc., 1996;*

— Enciclopedia ştiinţelor oculte – *Ed. Teora, Bucureşti, 1995;*

— Epuran, M., **Maralicanu,** M. – Metodologia cercetării activităţilor corporale, *Univ. Babeş Bolyai, Cluj-Napoca, 1998;*

— Eseu despre datele imediate ale

conştiinţei – *Ed. Antet, Buc., 1999;*

— Essentials of Chinese Acupuncture – *Ed. Foreign Languages Press. Beijing (China), 1980;*

— **Freud, Sigmund** – Dincolo de principiul plăcerii, *Ed. Jurnalul literar, Buc., 1992;*

— **Freud, Sigmund** – Lecţii de psihanaliză, *Ed. Mediarex, Buc. 1992;*

— **Fromm, Erich** – Arta de-a iubi, *Ed. Anima, Buc., 1995;*

— **Fromm, Erich, J.P. Schetzeler** – Budhism şi psihanaliză, *Ed. Aropa. Bucureşti, 1992;*

— **Gavrilă, Lucian** – Clasic şi modern în ştiinţa eredităţii, *Ed. Albatros. Bucureşti, 1984;*

— **Gavriliu, Leonard** – Dicţionar de

cerebro-logie, *Ed. Univers Enciclopedic. Bucureşti, 1998;*

— George, S. Al.

— Filosofia indiană în texte, *Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1971;*

— George, Sergiu Al.

— Limbă şi gândire în cultura indiană, *Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984;*

— Georgescu, Marie – Psihiatrie, *Ed. Naţional, Bucureşti, 1998;*

— Geza, Timesak – Yoga, *Ed. Prosoft Iroda, 1992;*

— Gorgos, C.

— Vademecum în psihiatrie, *Ed. Medicală, Buc. 1985;*

— Gso-ba Rig-pa – Miracolul sănătăţii prin medicina tibetană, *Ed. Antet.*

Bucureşti, 1995;

— **Holdevici, Irina** – Autosugestie şi relaxare, *Ed. Ceres, Buc., 1995;*

— **Holdevici, Irina** – Elemente de psihoterapie, *Ed. Ali, Buc. 1996;*

— **Homey, Karen** – Autoanaliza, *Ed. Oscar Print, Buc., 1995;*

— **Huber, Winfrid** – Psihoterapiile, *Ed. Ştiinţifică şi Tehnică, Buc., 1997;*

— **Izvoranu Mihai, Albu Dinu-Florian** – Genetica umană. Ereditatea la om. *Ed. Înfomedica, vol. I, 1998;*

— **Jaccard, Roland** – Nebunia, *Ed. de Vest, Bucureşti, 1994;*

— **Kalianamala Ananga** – **Ranga,** *Medicina Könyvkiadó, Budapest, 1986;*

— **Kernbach, V.** – Dicţionar de mitologie naturală, *Ed. Albatros, Buc.,*

1983.

— **Kollesr, John M.** – Oriental philosophies (second edition), *Chariot. Scribner's Sons New York;*

— **Laplanche, J., J.B. Pontalis** – Vocabularul psihoanalizei, *Ed. Humanitas, Bucureşti, 1994;*

— **Lisovschi, Cheleşanu Claudius** – Curs de genetică şi eredopatologie. *Universitatea de medicină, Cluj-Napoca, 1994;*

— **Lupean, M. Şi** C.

— Yi-Jing I-II, *Ed. Qilinul din Jad, 1996;*

— **Lupu, Nicolae** – Autoreglarea psihosomatică dirijată, *Ed. Universitatea Ecologică (uz intern), Bucureşti, 1995;*

— **Lupu, Valeriu** – Genetică şi embriologie, *Ed. Cutia Pandorei, Vaslui,*

1996;

— **Macovei, Olimpia** – Influenţa factorilor de mediu şi ereditari asupra copilului instituţionalizat, *Ed. Universitatea de medicină şi farmacie, laşi, 1999;*

— **Malism, T, Birch, A, Sh. Hayward** – Psihologie comparată, *Ed. Tehnică. Bucureşti, 2000;*

— **Mânuită, L. / A., M. Nicoulin** – Dicţionar medical, *Ed. Ceres, Buc., 1997;*

— **Mânzat, Ion** – Psihologia credinţei religioase, *Ed. Ştiinţifică şi tehnică. Bucureşti, 1997*;

— **Martiş Mihai, C.D. Duca Marinescu** – Sfaturi genetice, *Ed. Scrisul românesc, Craiova, 1997;*

— **Maximilian,** C.

— Genetica umană, *Ed. Ştiinţă şi*

enciclopedie, Buc., 1982;

— Maximilian, C.

— Speranţe pentru mai târziu, *Ed. Sport şi turism, Buc., 1983;*

— Maximilian, C.

— Un genetician priveşte lumea, *Ed. Romcart, Buc., 1993;*

— Mitrofan Iolanda, Adrian Niţă – Jocurile conştienţei sau terapia unifi căni, *Ed. Sper, Bucureşti, 1999;*

— Mitrofan Iolanda, Ciupercă Cristian – Incursiune în psihosoc, iologia şi psihosexologia familiei, *Ed. Press-Mihaela, Bucureşti. 1998;*

— Mitrofan Iolanda, Mitrofan Nicolae – Elemente de psihologie a cuplului. *Ed. Şansa, Bucureşti, 1996;*

— Mitrofan, Nicolae – Dragostea şi

căsătoria, *Ed. Ştiinţă enciclopedică. Bucureşti, 1984;*

— **Mitrofan, Nicolae** – Testarea psihologică a copilului mic, *Ed. Press-Mihaela, 1997;*

— **Mornay, Karen** – Personalitatea nevrotică a epocii noastre, *Ed. IRI. Bucureşti, 1998;*

— **Murphy, Joseph** – Puterea extraordinară a subconştientului tău, *Ed. Deceneu, 1997;*

— **Nedelcea Cătălin, Dumitru Paula** – Optimizarea comportamentului profesional, *Ed. Sper, Bucureşti, 1999;*

— **Neveanu, P.P.** – Dicţionar de psihologie, *Ed. Albatros, Buc., 1978;*

— **Nuţă, Adrian** – Ascultând cu a treia ureche, *Ed. Sper, Buc., 1999;*

— Oancea Ursu, Gh.

— Ereditatea şi mediul în formarea personalităţii, *Ed. All Educaţional, Bucureşti, 1998;*

— Ozaniec, Naomi – Elemente de Chakra, *RAO. Înt. Publish Comp. S.A. Bucureşti, 1995;*

— Pantanjali – Yoga Sutra – *Societatea informaţia, Buc., 1993;*

— Peissel, Michel – Himalaya, continent secret, *Ed. Flomarion, 1997;*

— Piaget, Jean – Psihologia inteligenţei, *Ed. Ştiinţifică, Buc., 1998;*

— Pouthier, Marine – Iniţiere în psihopedagogie, uz intern, *Univ. Ecologică. Bucureşti, 1996;*

— Protase, Ariana – Ghid de genetică clinică, *Ed. Risoprint, 1997*;

— Protase, Ariana – Curs de genetică medicală, *Ed. Universitatea de medicină, Cluj-Napoca, 1992;*

— Radu Gh., Popovici D.V., Radu I.D., Nicolescu F., Vasilescu L.D., Şerban L.

— Introducere în psihopedagogia şcolarilor cu handicap, *Ed. Pro Humanitas, Bucureşti, 1999;*

— Raicu P., Anghel, I., Stoian V., Duma D., Taisescu E., Badea E. Gregorian L.

— Genetica. „Metode de laborator”, *Ed. Academiei RSR, Bucureşti, 1983;*

— Raicu, Petre – Genetica generală şi umană, *Ed. Humanitas, Buc., 1997;*

— Raicu, Petre – Genetica moleculară şi ingineria genetică, *Ed. Universitatea de*

Ştiinţe Agronomice, vol. I şi II, Buc., 1997;

— **Răşcanu, Ruxandra** – Neuropsihofiziologia devianţei la adolescenţi şi tineri, *Ed. Actami, Bucureşti, 1999;*

— **Răşcanu, Ruxandra** – Psihologie medicală şi asistenţă socială, *Ed. Ştiinţifică şi Tehnică, Bucureşti, 1996;*

— **Reid, Daniel** – Tao – Cartea completă de medicină tradiţională chineză. *Ed. Colosseum, Bucureşti, 1996;*

— **Ribot, Th.**

— Atenţia şi patologia ei, *Ed. IRI, Bucureşti, 2000;*

— **Ribot, Theodore** – Psihologia pasiunilor, *Ed. IRI, Bucureşti, 2000;*

— **Rozarea Anca, Sterian Mihaela** – Testul arborelui, *Ed. Paideia, Bucureşti,*

2000;

— Sartre, J.P. – Psihologia emoţiei, *Ed. IRI, Bucureşti, 1997;*

— Severin, Emilia Maria – Ereditatea caracterelor, *Ed. Tipografia română azi, Bucureşti, 1996;*

— Severin, T.B.

— Psihanaliza crimei, *Ed. Ştiinţifică şi tehnică, Buc., 1996;*

— Shivananda, Swami – Comentarii asupra lucrării „Puterea gândului”, *Ed. Nirvana, Bucureşti, 1994;*

— Stone, Pauline – Kapesolatok asztrológia Karma, *Édesvíz Kiadó, Budapesta, 1992;*

— Şchiopu, Ursula – Dicţionar de psihologie, *Ed. Babel, Buc., 1997;*

— Ştefan, Ilii – Elemente de

psihodiagnostic, *Ed. de Societ. Ateneul Român, Bucureşti, 1997;*

— **Ştefan, Ilii** – Psihologie generală. *Ed. Fabrica de timbre, Buc., 1999;*

— **Ştefănescu Dragoş, Călin George** – Genetica şi cancerul, *Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1996;*

— **Tabachiu, Anton** – Psihologia muncii, *Ed. UPB, Bucureşti, 1997;*

— **Teodorescu, Florin** – Ereditatea tulburărilor psihice, *Ed. Junimea, laşi, 2001;*

— **Tiantan Xili Beijing** – Advances în acupuncture anesthesia, *The People's medical publishing house (China), 1980;*

— **Tucicov-Bogdan, Ana** – Psihologie generală şi psihologie socială, *Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1973;*

— **Tudose Cristian, Maniu Marilena,**

Maniu Călin – Genetica umană, *Ed Corson, laşi, 2000;*

— Tudose, Olimpia – Genetica medicală, *Ed. Orizonturi universitare, Timişoara, 2000;*

— Turgeon, Madelaine – Realexologia creierului, *Ed. Teora, Buc., 2000;*

— Vlaic, Augustin – Inginerie genetică: realizări, speranţe şi nelinişti, *Ed. Promedia Plus, Cluj-Napoca, 1997;*

— Von Loon; Hendrik – Istoria Bibliei, *Ed. Milva, Buc., 1993;*

— Yoga şi locul ei în recuperare, *Ed. Alex, Buc., 1990;*

— Zimer, Heinrich – Mituri şi simboluri în civilizaţia indiană, *Ed. Humanität. 1994;*

— Zlate, Mielu – Eul şi personalitatea,

Ed. Trei, Buc., 1999;

— Zlate, Mielu – Introducere în psihologie, *Ed. Şansa, Buc., 1996;*

— Zlate, Mielu – Psihologia mecanismelor cognitive, *Ed. Polirom, Bucureşti, 1996;*

— Zoltán, Nagy-Tibeti orvoslás, *Peşti Szalon Könyvkiadó, Budapest, 1992*

CUPRINS

Cuvântul editorului

Cuvântul autorului

I. ARIENII – PĂRINŢII CIVILIZAŢIEI UMANE

Arienii – „din China pân la Rin”.

Eden – Raiul arian

India Vedică şi… cooperativele

meşteşugăreşti
Aria civilizaţiei înalte
Regele… votat şi judecat
Rama – eliberatorul rasei albe
Arienii – la baza civilizaţiei umane
Grecia – amplificator al vechilor civilizaţii ariene
Europa şi imboldul arian
Migraţiile – „copilăria” popoarelor
Mitul băuturii nemuririi
II. RASA ALBĂ, SVASTIKA Şi… HSUS CHRISTOS
Svastica – simbolul Soarelui
Marile Simboluri şi… AI Treilea Ochi
Svastica – originea semnelor iniţiatice
Simbolurile ariene – însuşite de iudeo-masoni!
Cavaleri şi cruciade

Svastica – baza tuturor figurilor geometrice

Svastica, Timpul, Spaţiul şi Divinitatea

Tantrici de mâna stângă şi mâna dreaptă

Svastica lui Hitler era… semită

Crucea s-a născut… din svastică

Svastica – simbolul regenerării umane prin rasa albă Iisus Christheos – Fiul Zeului Soare!

III. CELŢII – DISCIPOLII DACILOR

Mesia şi Aleşii erau arieni

Druizii şi… Apocalipsa

Celţii – un popor controversat

Coşmarul Europei

Keltiké din vestul Europei

Vegheaţi de… 400 de zei

„Nu ne faceţi chip cioplit!”

Lumea de Dincolo – Tărâmul Fericirii
Druizii – şamani şi savanţi
„Preoţii stejarului”.
Sanskrita – limba universală
Preoţii daci şi… secretele Yoga
Europeni, romanii şi englezii practicau persecuţia
Barzii celţi spuneau prea multe
Celţii – promovaţi de… evrei I
Influenţa dacilor asupra artei celtice
Axa arianăind-Atlantic
Practica miniaturizării
Literatura vedică domină… Evul Mediu prin celţi
Celţii – „agenţii” culturii greco-latine
Irlanda – noul focar spiritual
Convieţuirea daco-celtică
IV. GERMANII – „FRAŢII BUNI” AI

DACILOR
Roma a plătit scump ocuparea Daciei!
Zeii germanicilor erau arieni!
„Noi de la Ram (a) ne tragem!”
Pe Gange şi Dunăre – ritualuri comune
Dacia şi mitologiile comune
Ursitoarele, Geneza şi Apocalipsa
Sacrificiile – cerute de zei?
Preoţii germanici şi crângurile sacre
Scrierea secretă ariană
V. ARIENII ÎN PERSIA
Aryanam, Avesta şi… psalmii vedici
Paradisul persan
De la Alexandru Macedón la… reptila romană
Avesta, Biblia şi Coranul
Tezaurul persan
Marele Preot dac, Marele Mag şi

Marele Druid

Evreii au venit… cu Banca şi Poliţia

Tragerea în ţeapă şi răstignirea – pedepse persane

Asceţii şi Nemuritorii

Credinţele dacilor… din Persia

De la Buddha la Mesia

Grăit-a Zarathustra

Mithra, precursorul lui Iisus

Prima revoluţie de tip comunist în Persia!

VI. SLAVII Şi… CREDINŢELE DACILOR

Esenţa spirituală a slavilor

Preoţii daci coordonau credinţele… celţilor şi slavilor!?…

Slavii – arieni carpatici?!

Credinţe ariene… pe Volga

Zei, spirite şi… morţi cu conştiinţă

Şamanii din dumbrava sacră
Vrăjitori şi magie neagră
Slavii arhaici preferau zeii tribali
Slavii şi… credinţele pelasgilor…
Dracula s-a născut… în Rusia?!
Agricultura ca o religie
Slavii – arieni târzii?
Dumnezeul slavilor e arian!
Bizanţul se desfiinţa, Rusia se creştina
Romanii nu doreau Siberia
VII. MOŞTENIREA ARIANĂ
Contribuţia germană
Contribuţia anglo-saxonă
Goţii erau… geţi!
Bărbaţii iluştri ai goţilor
Longobardul Diaconu
Protectorii poeţilor erau… vandalii
Francii şi danezii s-au grăbit să-şi scrie

istoria

VIII. CONSILIERII NEGRI” AI LUI SATAN

Istoria Omenirii în alb şi negru

Lupta Romei cu Dumnezeul-unic Iudeea şi forţele oculte

Cartagina – „Tabula rasa”.

Monoteismul evreilor – de inspiraţie ariană

Religiile şi… paleomasoneria

Biblia *Septuaginta* – o compilaţie rabinică diversionistă!!…

IX. CENTRUL SUPREM AL LUMII

Odihnă matriarhală… cu daci fierbând!

Zalmoxe – primul rege

Omul Primordial din Carpaţi şi „ocuparea Pământului”.

Kogaion, Hiperboreea, Atlantida

Dacii – popor arian monoteist

Dacia – Centrul Spiritual

Arienii daci – iubitori de frumos

Poezia s-a născut în România!

Colonizarea Daciei cu… zei hibrizi

Sarmis-e-getu-za – capitala religiei monoteiste

Dacii – arienii înalţi, blonzi, cu ochi albaştri

Dacia – adevăratul Canaan cu „lapte şi miere”.

Dacia – miezul Europei

Asociabiii şi iubitori de Soare

Lupul – unirea Soarelui cu Luna

Zalmoxis, „şarpele casei” – „educatorul” Greciei!

Fitoterapia dacică

— Spaţiul edenic al dacilor

„Leagănul” Omenirii şi al scrierii

Zalmoxis – Marele Zeu

Dacii – supermedicii lui Zalmoxe!

Hiperboreea – Centrul Suprem al Lumii!

Zalmoxis / Saturn / Cronos – „cel mai mare dintre zei”.

Învăţăturile lui Zalmoxis către Pitagora, Platon şi Socrate…

„Dacii nemuritori”: telepatie, telekinezie şi teleportare?!

Belagines – legile rasei albe

Simbolurile secrete ale „lupului dacic”.

Împăratul-şarpe multimilenar

Delphi şi… dacii din Maramureş

Ursitoarele şi zodiile

Spiritele dacilor urcau lângă Soare

De ce s-a sinucis Decebal?

În Maramureş, paranormalii occidentali caută Marţi-sara”.

Cele 10 Porunci… ale dacilor

Dacia – o mare civilizaţie fără sclavi

Rege, Sfatul Bătrânilor, tarabostes

Vinul dacilor – „elixirul zeilor”?!

Simbolurile sacre au apărut în Dacia

Diaspora română – unită de dor

X. ANTICHRIST-ÎNFRÂNT ÎN DACIA

Yoghinul Brâncuşi

Brâncuşi şi Enescu – mesagerii svasticii dacice

Enescu şi Coşbuc – genii ariene reîncarnate!

Dacii şi magia albă de apărare

Piramidele, Stonehenge, Ins. Paştelui – magia albă a Daciei!

„Tot ce mişcă în ţara asta, râul,

ramul…”

Sarmizegetusa – pericol mortal pentru „consilierii negri”!

Dacia contra Antihrist

Roma – aţâţată împotriva adevăratului Popor Ales!

Dacia – ocupată… prin magie neagră?

Magia albă a Dakiei

Magie albă cu… piramide şi căciuli!

Minciuna – vocaţia romanilor

Romanii – urmaşii… dacilor

Războaiele pentru eliberarea Centrului Spiritual

Demonul Traian a murit, dacii au răzbit!

Limba nouă şi secretă a dacilor

Invazia zeilor romani

Ocupaţia romană şi doinele de jale

Romanizare dalmaţiană
Imperiul Roman… Negru?!
Iisus şi… misia monoteistă a Daciei
Antihrist – înfrânt în Dacia
Bibliografie

SECRETE ÎN OBIECTIV

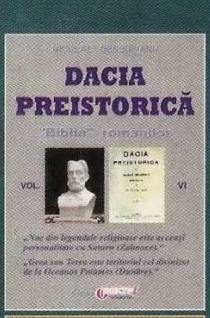

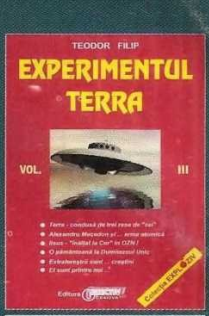

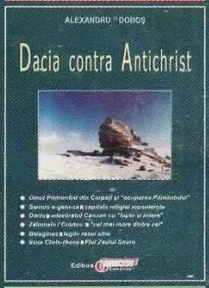

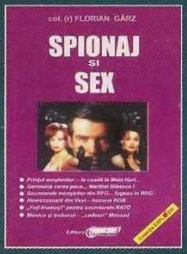

ADEVĂRUL EXPLOZIV !